

ДЖЕЙМС ХАДЛИ

Цейс

избрано

Свидетели
няма
да има

Съдържание

- [Титулна страница](#)
- [I](#)
- [II](#)
- [III](#)
- [IV](#)
- [V](#)
- [VI](#)
- [VII](#)
- [VIII](#)
- [IX](#)
- [X](#)
- [XI](#)
- [XII](#)
- [XIII](#)
- [XIV](#)
- [XV](#)
- [XVI](#)
- [XVII](#)
- [XVIII](#)
- [XIX](#)
- [XX](#)
- [XXI](#)
- [XXII](#)
- [XXIII](#)
- [XXIV](#)
- [XXV](#)
- [XXVI](#)
- [XXVII](#)
- [XXVIII](#)
- [XXIX](#)
- [XXX](#)
- [XXXI](#)
- [XXXII](#)
- [XXXIII](#)
- [XXXIV](#)
- [XXXV](#)
- [XXXVI](#)
- [XXXVII](#)
- [XXXVIII](#)
- [XXXIX](#)
- [XL](#)
- [XLI](#)

- [XLII](#)

ДЖЕЙМС ХАДЛИ

Цейс

СВИДЕТЕЛИ НЯМА ДА ИМА

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА ТРУД, 2012

James Hadley Chase
This way for a shroud panther

© Жечка Георгиева, превод, 1984 г.
Книгоиздателска къща “Труд”, 2012 г.

ISBN 978-954-398-239-4

I

Джейни Конрад слизаше забързано по стълбите, когато телефонът рязко иззвъня. Беше си сложила новата вечерна рокля, небесносиня, с голи рамене, без презрамки, а корсажът – целият в сребърни пайети. Изглеждаше прекрасно и го съзнаваше много добре.

Щом чу телефона, тя се закова на място. Оживеният израз на лицето ѝ се смени с отчаяние и яд: промяната беше бърза и окончателна като след превъртане на електрически ключ.

– Пол! Не вдигай! – произнесе тя с тихия си леден глас, с който говореше, когато я беше яд.

Мъжът ѝ – висок, с дълги крайници, мускулист, приближаващ четирийсетте – излезе от гостната. Беше облечен в смокинг и държеше в ръка мека черна шапка. Когато Джейни го бе видяла за пръв път, много ѝ бе заприличал на киноартиста Джеймс Стюарт и тази прилика беше достатъчно основателна причина, за да се омъжи за него.

– Не мога да не се обадя – каза той с мекия си, привлечен говор. – Може да ме търсят по работа.

– Пол! – повиши тон тя, докато той се приближаваше към апарата и вдигаше слушалката.

Пол ѝ се усмихна широко и ѝ махна с ръка да мълчи.

– Ало?

– Пол, ти ли си? Бардин на телефона...

Гласът на лейтенанта прогърмя в ухото на Пол и отекна в напрегнатата тишина на антрето. Щом чу гласа му, Джейни сви юмруци и стисна устни в сурова грозна гримаса.

– Сигурен съм, че би искал да си в течение – продължи Бардин. – В “Мъртва точка” – къщата на Джун Арнът – са извършени няколко убийства. Газим до колене в трупове, единият от които е на Джун. Леле, братко! Какъв шум ще се вдигне! За колко време можеш да пристигнеш?

Конрад направи кисела физиономия и погледна косо към Джейни. Проследи я с очи, докато тя се оттегляше бавно, със скована походка към гостната.

– Веднага идвам – рече той.

– Чудесно! Няма да предприемам нищо, докато не дойдеш. Побързай! Дано успееш, преди вестниците да надушат.

– Тръгвам – отговори Конрад и затвори.

– По дяволите! – тихо произнесе Джейни.

– Много съжалявам, Джейни, но трябва да отида...

– По дяволите и ти, и всичко? – повтори Джейни, без да повиши глас. – Все същото. Щом решим да излезем, и... По дяволите и ти, и твоята полиция!

– Не е хубаво да се говори така. Неприятно е наистина, но какво да се прави. Ще излезем утре вечер – обещавам ти със сигурност!

Джейни се пресегна и помете с опакото на ръката си украшенията, снимките в рамки и часовника от поличката над камината. Те се сгромолясаха на пода.

– Джейни! – втурна се Конрад обратно в хола. – Престани веднага!

– Я се разкарай! – произнесе тя със същия хладен, спокоен глас. Загледа се в отражението му в огледалото – очите ѝ блестяха враждебно. – Върви да си поиграеш на стражари и апаша. Не се тревожи за мен, но и не очаквай да ме заваря тук, като се върнеш. Отсега нататък ще се забавлявам без теб!

– Джейни, убита е Джун Арнът. Трябва да отида. Хайде да направим така – утре вечер ще те заведа в “Амбасадор” и ще наваксаме за днес. Какво ще кажеш?

– Докато в тази къща има телефон, ние няма да излезем никъде – отвърна огорчено Джейни. – Дай ми малко пари, Пол!

Той я изглежда.

– Но, Джейни...

– Искам малко пари – веднага! Ако не ми дадеш, ще заложа нещо и, уверявам те, това нещо няма да е мое!

Конрад сви рамене, извади десетдоларова банкнота от портфейла си и ѝ я подаде.

– Добре, Джейни. Щом така виждаш нещата... Защо не се обадиш на Бет? Поне да не си сама.

Джейни сгъна банкнотата, погледна го и се извърна. Внезапно той се почувства ужасин от безразличието, което прочете в погледа ѝ. Все едно че насреща ѝ стоеше съвсем непознат човек.

– Не се грижи за мен. Гледай си глупавото убийство! Аз ще се оправя сама.

Той понечи да каже нещо, но се въздържа. Когато тя беше в такова настроение, знаеше, че е безполезно да се опитва да ѝ повлияе.

– Да те оставя ли някъде с колата? – тихо попита той.

– По-добре ме остави на мира! – яростно изсъска жена му и отиде до прозореца.

Устата му се сгърчи конвулсивно. Прекоси антрето, отвори вратата и с бързи стъпки се запъти към колата, паркирана до бордюра. Докато седеше зад волана, усети в областта на гърдите някакво особено стягане, което му пречеше да диша. Не му се искаше да си го признае, но всъщност много добре съзнаваше, че съвместният му живот с Джейни е към своя край. От колко години бяха женени? Той се намръщи и натисна педала. Скоро щяха да станат три. Първата година всичко вървеше добре, но това бе, преди да го направят главен детектив към областния прокурор. Тогава още беше на регламентирано работно време и можеше всяка вечер да води жена си по заведения. Когато го повишиха, тя също беше доволна: заплатата му стана двойно по-голяма и можеха да се преместят от тристайния му апартамент на улица “Уентуърт” в самостоятелна къща в богаташки район. За тях издигането по обществената стълбица беше чувствително. Само хора с петцифрени доходи се допускаха на Хейланд Истейт.

Но задоволството на Джейни взе да намалява, когато си даде сметка, че той трябва да бъде денонощно на разположение.

– За Бога – казваше тя, – човек може да си помисли, че си някакъв прост полицай, а не главен детектив!

– Но аз съм си всъщност полицай – обясняваше ѝ той търпеливо. – Специален полицай, прикрепен към прокуратурата, и в случай на някакво много важно дело съм длъжен да представям прокурора.

Последваха караници, на които Пол първоначално не обърна голямо внимание – отдаваше ги на естественото ѝ разочарование, когато някое внезапно спешно обаждане им проваляше планове за вечерта. Мога да я разбере, казваше си той, но все пак му се искаше да е по-разумна. Е, вярно – като че спешните обаждания все се случваха, когато се канеха да излязат, но какво да се прави – това бе нещо, с което и двамата трябваше да се примирят. Само че Джейни не желаше да се примири. Караниците прераснаха в скандали, скандалите – в страхотни сцени и на него взе да му писва от това.

Ала тази вечер тя за пръв път му поиска пари, за да излезе сама. Това бе нещо ново и Конрад се обезпокои повече, отколкото от досегашните сцени и скандали. Джейни беше прекалено хубава, за да ходи сама по заведения. Конрад много добре съзнаваше, че тя крие у себе си предизвикателна безразсъдност. От случайни думи, изтървани по невнимание, си бе направил извода, че преди да се оженят, жена му е водила доста бурен живот. Но си беше казал, че не го засяга какво е правила в миналото. Само че сега си спомни някои от разказите ѝ за буйните веселби, спомни си имената на някои бивши нейни приятели, с които обичаше да го дразни, щом се ядосаше, и се попита с тревога дали не бе решила да се върне отново към предишния си начин на живот. Беше едва двацет и четири годишна и сексът значеше за нея много повече, отколкото за него, а това го учудваше, тъй като апетитът му беше съвсем нормален. А и хубостта ѝ... Със сините си като незабравки очи, копринена руса коса, безупречна кожа и сладко, леко вирнато носле Джейни представляваше твърде голямо изкушение за всеки мъж.

– По дяволите! – измърмори той задъхано, повтаряйки, без да иска, нейните думи.

Натисна газта, смени скоростта и се отдели рязко от бордюра.

II

Всички анкети от последните три години неизменно поставяха Джун Арнът на първо място по популярност сред киноактрисите. Говореше се, че е най-богатата жена в Холивуд. Беше си построила разкошна къща до самия нос на източния бряг на залива Тамани, на няколко километра от Пасифик Сити и на шестнайсет километра от Холивуд. Къщата беше показно произведение на лукса и на крещящата суета и самата Джун Арнът, която не бе лишена от чувство за хумор, я бе нарекла “Мъртва точка”.

Конрад спря колата пред покритата с пълзящи растения къщичка на пазача, където всички посетители трябваше да се обаждат, преди да продължат по дългата километър и половина алея към самата къща, и в същия миг от тъмнината изплува обемистата фигура на лейтенант Сам Бардин от отдела за углавни престъпления.

– Я, гледай! – възкликна той, щом съзря Конрад. – Не е било необходимо да се издокарваш така заради мен. Това ли те забави толкова?

Конрад се усмихна.

– Тъкмо излизахме с жената, когато ти се обади. Да знаеш, че ми развали семейното спокойствие най-малко за няколко седмици. Маккан появи ли се?

– Уви, капитанът е в Сан Франциско. Ще се върне чак утре. Страхотна история, Пол. Радвам се, че дойде. Ще имаме нужда от много помощ, за да се оправим.

– Тогава да започваме. Предлагам първо да ми разкажеш всичко, каквото знаеш, а след това да огледаме мястото.

Бардин избърса широкото си румено лице с носната си кърпа и бутна шапката на тила си. Беше висок едър мъж, десетина години по-възрастен от Конрад, тоест четирийсет и пет годишен.

– В осем и половина се обади Харисън Фидър, който отговаря за рекламата на госпожица Арнът. Имал делова среща с нея тази вечер. Като пристигнал, намерил портата разтворена, което било странно, тъй като винаги я държали заключена. Влязъл в къщичката на пазача и видял, че е прострелян в главата. Обади се по телефона в къщата, но никой не вдигнал. Изглежда, се е подплашил. Във всеки случай твърди, че го било страх да отиде да провери какво става там, и затова ни се обади.

– Къде е сега?

– Седи си в колата и се подкрепя с уиски – отвърна усмихнато Бардин. – Нямах време да го разпитам, както трябва, и затова му казах да не си отива. Ходих горе в къщата. И петимата слуги са убити – застреляни. Госпожица Арнът трябваше да е някъде из имението, защото е имала делова среща, но в къщата я нямаше – Бардин извади кутия цигари, предложи на Конрад и сам запали една. – Открих я в плувния басейн – той се намръщи. – Някой ѝ е разпорил корема и е отсякъл главата ѝ.

– Трябва да е работа на луд – изръмжа Конрад. – Сега какво правите?

– Момчетата си вършат работата в къщата и басейна. Ако има нещо, ще го намерят. Искаш

ли да се поразходим и сам да огледаш всичко?

– Да. Какво казва лекарят – в колко часа е станало това?

– Сега се опитва да установи. Казах му да не местят труповите, докато не дойдеш. Сигурно скоро ще може да ни съобщи нещо. Дай да огледаме първо къщата на пазача.

Конрад го последва през вратата в малката стаичка, обзаведена с бюро, стол, тапицирано канапе и няколко телефона. Върху бюрото имаше голяма, подвързана с кожа книга на посетителите, която бе отворена на днешна дата. Пазачът – в тъмнозелена униформа и лъснати ботуши – беше наполовина скрит под масата, а главата му имаше ален ореол от кръв. Беше застрелян съвсем отблизо. Конрад се приближи до бюрото и се наведе над книгата за посетители.

– Убиецът едва ли си е вписал името – сухо отбеляза Бардин. – И все пак пазачът сигурно го е познавал, иначе нямаше да отключи портата.

Конрад огледа почти празната страница.

15,00 ч. Господин Джак Белинг, улица “Ленъкс” № 3. Назначена среща.

17,00 ч. Госпожица Рита Стрейндж, улица “Краун” № 14. Назначена среща.

19,00 ч. Госпожица Франсис Коулман, “Глендейл авеню” № 145.

– Това говори ли ти нещо? Тази Коулман е била тук приблизително по времето, когато е станало убийството.

Бардин сви рамене.

– Знам ли! Ще я разпитаме, щом имаме малко време. Но ако е замесена, бъди сигурен, че ще да откъсне страницата.

– Прав си. Освен ако не е забравила.

Бардин махна нетърпеливо с ръка.

– Хайде да вървим! Очакват те много приятни гледки – той отново се гмурна в сгъстяващия се мрак. – По-добре да тръгнем с колата ти. Намали при втория завой. Там е бил застрелян градинарят.

Конрад подкара по алеята. От двете ѝ страни растяха гигантски палми и цъфнали храсти. След около триста метра Бардин се обади:

– Веднага след завоя.

Приблжиха до някаква кола, паркирана до бордюра на алеята. Доктор Холмс, двамата му помощници с бели престилки и двамата отегчени полицаи стояха скупчени един до друг, а фаровете на колата осветяваха гърбовете им. Конрад и Бардин слязоха и отидоха при тях. Бяха наобиколили съсухрен възрастен китаец, който лежеше проснат по гръб, а пръстите му, напомнящи нокти на граблива птица, бяха изкривени от предсмъртната агония. Бялата му престилка аленееше отпред на гърдите.

– Здравсти, Конрад – поздрави доктор Холмс. Беше дребно човече с кръгло розово лице и бял перчем на иначе плешивата си глава. – Дошъл си да погледаш кръвопролитията ли?

– Случайно минавах оттук – отвърна със същия тон Конрад. – Кога е настъпила смъртта, докторе?

– Преди час и половина, не повече.

– Значи малко след седем?

– Така излиза.

– Със същото оръжие ли е убит пазачът?

– Вероятно. До един са изтрепани с калибър 45 – докторът погледна към Бардин. – Имам чувството, че е работа на професионалист, лейтенанте. Този, който е стрелял, си е знаел работата. Убивал ги е намясто, с един-единствен изстрел.

Бардин изръмжа:

– Това още нищо не значи. С този калибър се убива намясто независимо дали е в ръцете на професионалист или на аматьор.

– Хайде да се качим до къщата – предложи Конрад.

Колата взе разстоянието до входната врата за три минути. Лампите във всички стаи бяха запалени. Входът се охраняваше от двама полицаи.

Конрад и Бардин се изкачиха по стълбата до малката приемна, откъдето преминаха в централната част на къщата – вътрешен двор в испански стил, покрит с мозайка. Стаите опасваха трите страни на двора – прохладно местенце, където човек с удоволствие би поседнал.

От гостната се зададе сержант О,Брайън – висок слаб мъж със суров поглед и безброй лунички. Той кимна на Конрад.

– Откри ли нещо? – попита Бардин.

– Освен няколкото куршума – нищо. Всички отпечатыци са на хора от къщата. Както ми се струва, убиецът просто се е вмъкнал, изпозастрелял е всичко живо и си е излязъл, без да се докосне до нищо.

Пол бавно се приближи до първото стъпало на широката стълба и погледна нагоре. Там на площадката лежеше убита млада китайка. Беше облечена в жълта домашна роба и тъмносини бродирани панталони от коприна. Точно между двете ѝ лопатки грозно аленееше кърваво петно.

– Изглежда, е тичала да се скрие някъде, когато я е улучил – обади се Бардин. – Ще се качиш ли да я видиш отблизо? – Конрад поклати отрицателно глава. – Експонат номер четири е в гостната – продължи Бардин и го поведе към пишно обзаведена стая с кожени канапета и кресла, в които можеха да се разположат трийсет-четирийсет души. В средата на стаята имаше голям шадраван, огрян от разноцветни лампи, а екзотичните тропически рибки в ярко осветеното басейнче засилваха ефекта. – Как ти харесва? – попита сухо Бардин. – Трябва да ти покажа и моята гостна, Пол. И да не забравя да разкажа на жена ми за рибките. Сигурно ще ѝ подскажат някоя и друга идея и ще развѣди няколко вкъщи.

Конрад влезе в стаята. До остъклената врата, от която се излизаше в градината, се бе свлякъл икономът на Джун Арнът, облегнат върху покритата с коприна стена. Беше застрелян в главата.

– Язык за копринените тапети – рече Бардин, като проследи погледа му. – Да, жалко. Кой знае колко струват! – захвърли угарката си в близкия пепелник и продължи: – Искаш ли да надникнеш в кухнята? Там са двама – готвачът китаец и прислужникът филипинец. И двамата са тичали към изхода, но не достатъчно бързо.

– Нагледах се вече – каза Конрад. – Ако има нещо, хората ти ще го намерят.

– Ще запиша това твое изказване в тефтерчето си и когато момчетата пропуснат някаква важна улика, ще ти дам да го прочетеш. Добре, да отидем да видим плувния басейн – отвори остъклената врата и излезе на просторната тераса. Изгряваше пълна луна, която заливаше

морето с безучастната си студена светлина. Въздухът в градината беше упойващ от аромата на цветята. Далеч долу имаше ярко осветен фонтан, който създаваше приказна атмосфера. – Падала си е по светлините и ярките цветове – отново отбеляза Бардин. – Но не е прокопсала, както виждам. Не бих искал да завърша живота си по такъв касапски начин – с отрязана глава и разпран корем. Цялото това показно богатство не би могло да ми компенсира подобен край.

– Бедата ти, Сам, е, че си прекалено чувствителен към класовите различия – тихо се обади Конрад. – Много хора биха завидели на твоя живот.

– Ти само ми ги покажи – кисело се усмихна полицаят. – Ще трампя с тях всичко, което имам. Лесно ти е на теб да плямпаш. Имаш жена за чудо и приказ, която може да те накара да забравиш всички грижи и неприятности. Ако имах такава жена, бих се примирил с разхвърляната къща и буламачите, които ям. В случай че се интересуваш от музейни образци на женско бельо, хвърли едно око през оградата на градината ни в дните, когато жена ми пере. Бас ловя, че твоята си пада по разните копринени дантели, от които ми текат лигите всеки път, когато мина покрай някоя витрина. И това е единственият ми достъп до тях.

Конрад усети внезапна вълна на раздразнение. Познаваше жената на Бардин. Вярно, че не беше красавица, нито кой знае колко интелигентна, но поне се стараше в домакинството – докато Джейни беше свършено чужда на всичко това.

– Човек никога не цени онова, което има – рязко отсече той и заслиза по полегатите стъпала към басейна.

III

На ръба на басейна близо до дванайсетметровия трамплин стояха доктор Холмс, двамата му помощници, един фотограф и четирима полицаи и гледаха във водата. Там тя беше оцветена в аленочервено, докато навсякъде другаде беше яркосиня.

Когато наближиха облицования със сини плочки басейн, до който имаше и специален бар, Бардин се обади:

– Макар че хвърлих един-единствен поглед, не мога да кажа, че очаквам с нетърпение повторната си среща с нея.

Те се присъединиха към групата, скупчена под трамплина.

– Ето я – продължи полицаят и махна с ръка към водата.

Пол хвърли поглед към обезглавеното голо тяло, проснато на дъното в плиткия край на басейна. Призля му от варварския начин, по който бе обезобразено.

– А главата къде е? – извърна се той от страшната гледка.

– Оставих я там, където я открих: на масата в една от съблекалните. Искаш ли да я видиш?

– Не, благодаря. Сигурен ли си, че е Джун Арнът?

– Няма и капка съмнение.

Конрад се обърна към доктор Холмс:

– Добре, докторе, видях, каквото трябваше. Сега вече можете да действате. Изпратете ми един екземпляр от доклада си.

Докторът кимна.

– Хайде, момчета, вадете я – нареди Бардин. – И много да внимавате!

Трима от полицаите неохотно пристъпиха напред. Единият вкара във водата голяма кука, завързана за въже, и взе да се опитва да закачи с нея тялото.

– Докато се оправят тук, дай да поговорим с Фидър – предложи Конрад. – Кажи на някой от хората си да го повика в къщата.

Бардин изпрати един полицаи.

Докато се изкачваха по стъпалата към къщата, Пол попита:

– Е? Какво мислиш за всичко това?

– Според мен убиецът е бил много чест посетител тук. Фактът, че пазачът му е отворил портата, изключва възможността да е някой непознат, а това, че е избил цялата прислуга, също потвърждава това предположение – не е искал да го разпознаят.

– Освен ако не е дело на някой умопомрачен маниак.

– Пазачът не би му отворил портата.

– Защо не? Зависи какво му е казал онзи.

Когато стигнаха къщата, от входната врата излязоха двама полицаи с носилка, на която имаше покрито тяло.

– Това е последният, лейтенанте – обади се единият. – Къщата вече е чиста.

Бардин изръмжа нещо, качи се по стълбите и влезе във вътрешния двор.

– Как смяташ, Фидър дали е забъркан? – попита Конрад, докато се отпускате в един плетен стол.

– Не е такъв тип – не би се развилнял така. Освен това трябва да има много сериозен повод за подобно нещо – тя е единственият му клиент и той твърде добре е печелел от нея.

– Жена като нея сигурно има много врагове – продължи Конрад, протягайки дългите си крака. – Който го е сторил, я е мразил до дъното на душата си.

– Доколкото успяхме да разберем, имала е доста неприятни познати – каза Бардин, като търкаше с пръсти очите си. – От слуховите, които достигаха от време на време до мен, знам, че не е била от гнусливите. Знаеш ли, че е била близка с Джак Морър?

Конрад окаменя.

– Не. Колко близка?

Бардин се усмихна широко.

– Знаех си, че ще наостриш уши. Не мога да твърдя със сигурност, ала се носят доста слухове. Държала го е в голяма тайна, но според клюките са били любовници.

– Ще ми се да вярвам. Цялата история е напълно в стила на Морър. Безчовечен тип. Спомняш ли си масовото избиване на гангстери, което той бе наредил преди две-три години? Дето бяха застреляли с картечница седем души до една стена?

– Не сме напълно сигурни, че е било работа на Морър – предпазливо възрази Бардин.

– Кой тогава? Онези седмината се бяха опитали да навлязат със сила в неговата територия. Само той имаше полза от премахването им.

– Капитанът не беше съвсем убеден. По-скоро смяташе, че хората на Джъкоби се опитват да припишат нещо на Морър.

– Много добре ми е известно мнението му за тази изчанчена теория. Беше си работа на Морър и убийствата тук като нищо може да са негово дело.

– Откачаш на тема Морър – сви рамене Бардин. – Бас лоя, че си готов да продадеш душата си, само и само да го тикнеш зад решетките.

– Не го искам зад решетките – произнесе Конрад с неочаквана злоба в гласа. – Искам го върху електрическия стол. Прекалено дълго се застоя на този свят.

В дворчето влезе полицаи, изкашля се и изразително посочи с палец.

– Господин Фидър е тук, сър.

Конрад и Бардин станаха от столовете си.

Харисън Фидър, рекламният агент на Джун Арнът, прекоси бързо покрития с мозайка под с пружинираща походка. Беше слабовато човече с втрънен поглед, стиснати устни и хлътнали бузи. Той сграбчи ръката на Конрад и силно я раздруса.

– Много ми е приятно да ви видя тук. Какво става? Джун добре ли е?

– Ни най-малко – тихо отвърна Конрад. – Убита е. И тя, и цялата прислуга.

Фидър преглътна мъчително и лицето му посърна. Но бързо се съвзе и седна на един от плетените столове.

– Искате да кажете, че е... мъртва?

– Извън всякакво съмнение.

– За Бога! – той свали шапката си и разроши с ръка оредяващата си коса. – Мъртва, значи? Виж ти! Не мога да повярвам... – втрънчи се първо в Бардин, после – в Пол. И двамата не продумаха. Само изчакаха. – Убита! – продължи Фидър след кратко мълчание. – Ама че

сензация ще бъде! Фю! Не знам да плача ли, да се смея ли...

– Какво значи това? – изръмжа Бардин. Лицето му се свъси осъдително.

Фидър се усмихна накриво:

– Разбира се, че не знаете какво значи, нали не сте работили за нея цели пет безкрайни години! – наведе се напред и взе да размахва пръст към Бардин. – Не чакайте от мен да зарева! Може заедно с нея да си губя прехраната, но поне ще си отдъхна! Тази мръсница направо ме съсипваше! В края на краищата един от нас двамата нямаше да издържи. Заради нея получих язва. Ако знаете само какво съм понасял от тази жена!

– Някой ѝ е отсякъл главата – тихо произнесе Конрад. – Това обаче не го е задоволило, та е разпрал и корема ѝ. Имате ли представа, кой би могъл да го стори?

Фидър се опули.

– Божичко! Отсякъл ѝ е главата! Но защо, за Бога?

– По същата причина, поради която ѝ е разпрал корема: не му е харесвала. Познавате ли някого, който да е в състояние да откачи до такава степен?

Фидър внезапно отмести поглед:

– Не бих казал. Ах, по дяволите! Вестниците надушиха ли вече?

– Не, и няма да научат нищо, докато не получа още сведения – мрачно отговори Бардин. – Вижте, ако познавате някого, който би могъл да го извърши, веднага изплюйте камъчето. Колкото по-бързо приключим с това дело, толкова по-добре за всички, включително за вас.

Фидър се поколеба, после сви рамене:

– Май сте прав. Последният ѝ любовник беше Ралф Джордан. Напоследък жестоко се караха. Филмът, който снима сега с Джун, щеше да му бъде последният филм изобщо. “Пасифик Пикчърс” прекрати договора с него. Дойде им до гуша.

– Защо? – попита Конрад, палейки цигара.

– Последните шест месеца живее на диета от марихуана, а ако можете само да го видите в какво състояние изпада, след като се е напушил!

– Какво му става?

– Направо откача – Фидър извади носна кърпа и си избърса лицето. – По-миналата седмица подпали студиото, а миналата по време на вечеринката, уредена от Морис Леърд край плувния му басейн, скрои такъв номер, че Леърд се охарчи до последния цент, за да потули историята. Джордан докопал някаква киселина и залял с нея банските костюми на жените. Те ги облякоха, костюмите се запалиха и хоп! – от тях не остана и следа. Не сте виждали такава картинка! Трийсетина от най-големите ни кинозвезди тичаха около басейна, както майка ги е родила. За нас, мъжете, беше страшно забавно и се радвахме на номера, докато не разбрахме, че киселината гори не само костюмите. Бяха отишли и няколко метра кожа. Пет момичета бяха откарани в болница. Изглеждаха ужасно. Ако Леърд не им беше платил щедри обезщетения, щяха да дадат Джордан под съд. А на другата сутрин Леърд прекрати договора с него.

Конрад и Бардин се спогледаха.

– Май няма да е зле да поговорим с този тип – изрече Бардин.

– За Бога, само не му казвайте, че знаете всичко това от мен – трескаво се замоли Фидър. – Достатъчно неприятности си имам и без него.

– Освен Джордан сещате ли се за някой друг, който би могъл да свърши това? – обади се

Конрад.

Фидър поклати отрицателно глава.

– Не. Повечето от приятелите на Джун бяха кофти хора, но не чак дотам.

– Доколко е верен слухът, че Морър й е бил любовник?

Фидър изведнъж сведе очи и се загледа в ръцете си.

– Откъде да знам?

– Все пак спомнете си. Споменавала ли е пред вас името на Морър?

– Не.

– А да сте чували името му да се свързва с нейното?

– Не, не съм.

– Виждали ли сте ги заедно?

– Не.

Конрад погледна към Бардин:

– Не ти ли се струва крайно интересно, че всеки път, щом се спомене името на Морър, всички онемяват? Като че този човек изобщо не съществува.

– Не ме разбирайте погрешно – побърза да добави Фидър. – Ако знаех нещо, щях да ви кажа. Но за Морър знам само онова, което съм чел във вестниците.

– Все същата песен – възмутено изръмжа Конрад. – Но някой ден ще попадна на човек, стига да имам късмет, който не си умира от страх, не е напласен от Морър и знае нещо. Само че кога?

– Не се нервирай – опита се да го успокои Бардин. – Ако човекът не знае, няма какво да ти каже.

Сержант О,Брайън слезе по стъпалата и дойде при тях.

– Мога ли да ви кажа нещо насаме, лейтенанте?

Бардин го хвана за ръката и го въведе в гостната.

– Не си отивайте – нареди Пол на Фидър и ги последва.

– Намерил е пистолета – съобщи Бардин с поразведрено лице и му показва един автоматичен “Колт”, калибър 45. – Я виж!

Конрад пое оръжието и го разгледа. На дръжката бяха гравирани инициалите на Р. Дж.

– Къде го намери? – попита той О,Брайън.

– В храсталаците, на трийсетина метра от главния вход. Бас ловя, че това е оръжието. Пълнителят е празен, скоро са стреляли с него и калибърът е 45.

– Все пак проверете, Сам.

Бардин кимна и подаде пистолета на О,Брайън:

– Занеси го в участъка и нека го сравнят с куршума, който ти намери – и се обърна пак към Конрад: – “Р. Дж.” Работата се оказа много лесна, не смяташ ли? По всяка вероятност ще приключим още сега със случая. Джордан май ще трябва да си поразвърже езика.

IV

От Фидър научиха, че Ралф Джордан има апартамент на последния етаж на някакъв блок на булевард “Рузвелт”. Наел го бил скоро, след като Джун Арнът продала холивудската си къща, макар да си бил запазил луксозното жилище на Бевърли Хилс, но почти не ходел там.

Конрад рязко зави по извитата алея към блока на Джордан и спря в сянката. Съвсем наблизо имаше редица гаражи. Вниманието му бе привлечено от огромен черен кадилак, гариран само наполовина в една от клетките.

– Някой не е гледал къде кара – промърмори той. Слезе от колата и отиде до гаража, следван от Бардин.

Единият калник на кадилака беше смазан от удар в дървената стена на клетката, която беше станала на трески. Калникът беше хлътнал навътре, фарът също беше счупен.

Бардин отвори колата и прочете регистрационния талон.

– И без това можех да се досетя – колата е на Джордан. Явно е бил намарихуанен до уши.

– Е, поне си е у дома – отвърна Конрад и се запъти към входната врата на блока. Бутна въртящата се врата и влезе във фоайето, следван от Бардин.

Пълен портиер с бяла кожа и розови бузи, издокаран в безупречен смокинг, седеше, сложил двете си малки бели ръце върху бляскавата повърхност на бюрото. Той високомерно повдигна русолявите си вежди.

– Желаете ли нещо? – обърна се към Конрад.

Бардин излезе напред с масивното си тяло, показва му полицейската си значка и се озъби. Когато желаше, можеше да изглежда суров и кръвожаден и сега беше точно така.

– Лейтенант Бардин от градската полиция – изсъска той. – Джордан горе ли е?

Портиерът настръхна. Малките му ръце запърхаха неспокойно.

– Ако имате предвид господин Ралф Джордан – да, у дома си е. Желаете ли да го видите?

– Кога се прибра?

– Малко след осем часа.

– Беше ли пиян?

– Боя се, че не забелязах.

Конрад се усмихна, като видя колко шокиран беше портиерът.

– Кога излезе от тук?

– В шест часа.

– Апартаментът му е на последния етаж, нали?

– Да.

– Добре. Ние ще се качим, а ти няма да пипаш телефона – за свое собствено добро. Искам да го изненадам. Има ли някой с него?

– Не ми е известно.

Бардин изръмжа и затропа тежко по мекия килим, с който бе покрито просторното фоайе чак до асансьора.

– Значи в шест е излязъл и в осем се е прибрал. Имал е предостатъчно време да стигне до къщата на Джун, да свърши работата и пак да се прибере – каза той, докато асансьорът ги качваше бързо и безшумно към последния етаж.

– Внимавай с него – предупреди Конрад, докато вратата на асансьора се отваряше. – Ако още е под влиянието на наркотика, може да е опасен.

– Няма да е първият наркоман, с когото съм се оправял. За жалост няма да е и последният.

Бардин спря пред вратата на апартамента.

– Виж ти – отворено е!

Натисна звънеца. Някъде вътре в апартамента се чу остър звън. Полицаят изчака един момент, после ритна вратата и надникна в малкото антре.

Точно насреща видяха откρεхната врата. Изчакаха още малко, след което Бардин влезе в антрето и бутна вътрешната врата. Пред тях се разкри просторен, ярко осветен салон. Виненочервени завеси скриваха прозорците. Стените бяха сиви. Имаше кресла, канапета, една-две масички и добре снабден бар. Телевизорът и грамофонът бяха един до друг, а върху поличката на камината бяха наредени стъклени украшения – прекрасно изработени и явно непристойни.

Бардин оглеждаше обстановката и дишаше тежко през носа си.

– Ама как си живеят тези мръсници, а! – не издържа най-сетне. – Онзи, дето е казал, че добродетелта щяла да бъде възнаградена, би трябвало да хвърли едно око тук!

– Твоето време ще настъпи, като попаднеш в рая – усмихнато го утеши Конрад. – Там ще ти връчат златен револвер и диамантена полицейска значка. Май тук няма никой.

– Ало! Има ли някой? – провикна се Бардин така гръмогласно, че прозорците се раздрънчаха.

Тишината, която посрещна вика му, беше плътна, обгръщаща като снежна преспа и също толкова вледеняваща. Двамата се спогледаха.

– Ами сега? – попита полицаят. – Допускаш ли, че се крие някъде?

– Може пак да е излязъл.

– Онзи дебелак щеше да го забележи.

– Тогава дай да огледаме апартамента – Конрад прекоси салона, почука на вратата вляво, натисна дръжката и видя просторна спалня. Единствената мебел, като се изключеше мекият бял мокет, бе широкото около три и половина метра легло, поставено върху висока половин метър платформа. То изглеждаше самотно, като крайбрежен фар. – Никой няма – каза той и влезе в стаята.

– Виж в банята – внезапно повиши глас Бардин.

Двамата се запътиха едновременно към вратата на банята и я отвориха. Не бяха виждали така великолепно обзаведена баня, но очите им не се спряха нито на луксозните джунджурии, нито на лъскавите кранове. Вниманието им бе приковано единствено от вградената в пода вана, подобна на малък басейн. В нея лежеше Ралф Джордан, провесил глава на гърдите. Беше облечен във винен халат върху светлосиня пижама. Стените на банята и халатът отпред бяха аленочервени. В дясната ръка държеше едновременно бръснач.

Бардин мина напред и докосна ръката му.

– Мъртъв като говежди бут, при това добре изстуден – хвана умрелия за косата и повдигна главата му. Конрад се намръщи при вида на дълбоката рана в гърлото на Джордан – толкова

дълбока, че и гръклянът бе срязан. – Туй то – заключи Бардин и отстъпи назад. – Нали ти казах: случаят е ясен като бял ден. Отишъл е там, пречукал я е, после се е върнал и си е прерязал гърлото. Много мило от негова страна. Така всичко е пределно ясно – поне за мен – той намери пипнешком цигарите си, запали една и издуха облак дим в лицето на мъртвия. – Доктор Холмс явно няма да спи тази нощ.

Конрад се разхождаше из банята и оглеждаше всичко. Откри закачена на стената електрическа самобръсначка.

– Учудвам се, че е имал такъв старомоден бръснач. В наше време трябва да пообиколиш доста къщи, за да намериш поне един. Не виждам с каква цел Джордан е имал подръка подобна вещ.

Бардин изстена.

– Моля те, само не започвай да ме объркваш. Може да си е рязал мазолите с него – той бутна вратата в другия край на банята и надникна в луксозната гардеробна. Върху един стол бяха наредени костюм, риза и копринено бельо, а недалеч стояха обувките с чорапите.

Конрад влезе в стаята и изтръпна.

– Ето какво ще те ощастливи истински, Сам – махна той към опръскания с кръв предмет на пода.

Бардин се приближи.

– Бре! Не може да бъде! Мачете! – той клекна до острия като бръснач нож. – Бас лоя, че убийството е извършено с него. Нищо по-подходящо за рязане на глави, да не говорим за разпаряне на кореми.

– А не си ли задаваш въпроса, откъде може човек като Джордан да има южноамерикански нож за рязане на захарна тръстика?

Бардин се отпусна назад на петите си. Разтегли устни в сардонична усмивка.

– Може да си го е донесъл като сувенир. Обзалагам се, че е ходил до Южна Америка или поне до Антилските острови. По-вероятно второто. Това е сто на сто оръжието, с което е извършено убийството, и не се съмнявам ни най-малко, че кръвта е на Джун Арнът.

Конрад се ровеше из дрехите върху стола.

– Няма нито капка кръв. Не е възможно да отрежеш нечия глава и да не се опръскаш.

– Ама престани да ми хленчиш! – нетърпеливо възкликна Бардин, стана и протегна едрото си тяло. – Какво се престараваш толкова! Може да е бил препасан с престилка или наметнат с нещо подобно. Какво значение има? аз съм удовлетворен. Ти не си ли?

– Не знам – намръщи се Конрад. – Не ти ли се струва, че всичко пасва прекалено добре? Няма да се учудя, Сам, ако това е скалъпена работа: пистолетът с инициалите на Джордан, ударената кола, самоубийството му, а сега и оръжието на убийството. Всичко е нарисувано като на картинка, остава само да докладваш резултатите от разследването. На мен обаче ми намирисва.

– Намирисва ти, защото се престараваш – сви Бардин масивните си рамене. – Я зарежи! За мен уликите са убедителни, за капитана – също. Ако не се натискаше толкова да насадиш Морър върху електрическия стол, и ти щеше да си убеден. Така ли е?

Конрад замислено потърка нос.

– Възможно е. Е, добре! Май няма какво повече да правя тук. Да те оставя ли с колата в участъка?

– Ще им се обадя от тук. Иска ми се момчетата да претърсят хубаво стаите. Щом ги впрегна в работа, ще се върна в къщата на госпожица Арнът и ще се срещна с вестникарите. Ти у дома ли се прибираш?

Конрад кимна.

– Така мисля.

– Блазе ти! Нито работа до късно, нито нищо. Само уютен дом и красота да те топли. Как е госпожата?

– Добре е, мисля – отвърна Конрад и се ядоса сам на безизразния си глас, в който не прозвуча и нотка ентузиазъм.

Конрад караше на границата на забранената скорост и мина през задните улички, за да избегне колите на излизащите от театрите. Попита се неспокойно дали Джейни е изпълнила заканата си и е излязла сама и дали вече се е прибрала, ако е излизала. Не му се искаше да мисли за нея в този момент, но както всеки път, щом се връщаше у дома, мислите му неизбежно се насочваха към жена му.

Намали леко, за да запали цигара. Като хвърляше запалената клечка през прозореца, погледът му бе привлечен от табелката с името на улицата: “Глендейл авеню”.

И чак когато стигна края на улицата, изведнъж си спомни, че Франсис Коулман – момичето, посетило Джун Арнът в седем вечерта, бе посочило адреса си като “Глендейл авеню” номер 145. Кракът му рязко натисна спирачката и той изви волана към тротоара. Поседя известно време неподвижен, загледан през стъклото в тъмната пуста улица. Доктор Холмс бе казал, че смъртта на Джун Арнът е настъпила някъде около седем часа. Възможно ли е това момиче да е видяло нещо?

Слезе от колата и взе да се взира в най-близката къща. Беше номер 123. Повървя, докато стигна до номер 145. Висока тухлена сграда, зле поддържана. Някои от прозорците още светеха. Изкачи десетина високи каменни стъпала и надникна през стъкленото прозорче на входната врата. Видя мъждиво осветено фоайе и стълба, която тънеше в мрак. Натисна дръжката. Вратата се отвори и го лъхна силна наситена миризма на пържен лук, котараки и престоял боклук, която сякаш бързаше да излезе навън, на чист въздух.

Конрад побутна шапката към тила си, смръщи нос и пристъпи вътре. На стената се виждаха цяла редица пощенски кутии. Третата беше на госпожица Коулман – значи живееше на третия етаж. Изкачи се по стълбите и мина покрай олющени врати, зад които от радиото гръмогласно ревеше естрадна музика, сякаш обитателите бяха глухи, но все пак решени да дочуят поне нещо. Госпожица Коулман живееше зад вратата срещу стълбището на третия етаж – върху дървото беше закрепена с кабърчета чиста бяла визитна картичка с името ѝ.

Конрад сви ръка, готов да почука, но в същия момент видя, че вратата е открехната. Почука все пак, изчака цяла дълга минута и отстъпи една крачка. Внезапно застана нащрек. Дали зад полуотворената врата не го очакваше друг труп? Тази нощ вече беше видял шест, като всеки един бе по своему ужасен и патетичен. Усети нервните окончания под кожата му да се свиват, а косата на тила му да настръхва. Извади цигара и я лепна на долната си устна. Докато я палеше, забеляза, че ръцете му треперят, и внезапно се усмихна. Пристъпи напред, бутна вратата и се взря в тъмнината.

– Има ли някой? – извика той.

Отговор не последва. От стаята излетя плътна тишина, сподиряна от лек аромат на “Калифорнийски мак”. Конрад направи две крачки и затърси пипнешком ключа на лампата. Докато светваше, затаи дъх в очакване, но нямаше нито трулове, нито кръв, нито оръдия на престъплението: просто малка като кутийка стая с желязно легло, скрин, стол и чамов

бюфет. Удобна и уютна като покритото с остри гвоздеи легло на дервиш.

Огледа се наоколо, после пристъпи напред и отвори една от вратичките на бюфета. Беше празен, като се изключеше слабият аромат на лавандула. Конрад се намръщи, пресегна се и издърпа едно от чекмеджетата на скрина. То също беше празно. Почеса се с един пръст по тила, позяпа още малко, сви рамене и излезе в коридора. Загаси лампата и заслиза по стълбите – бавно и замислено. Във фойето долу огледа пощенската кутия на госпожица Коулман. Беше празна и заключена. Вниманието му бе привлечено от някаква бележка, закрепена на стената. “Портиерът е в сутерена.” “Какво ще загубя?”, каза си той и тръгна по коридора, сетне по мръсните стълби към тъмния сутерен. На площадката долу се сблъска с нещо твърдо и тихо изруга.

– Има ли някой?

Отвори се врата и светлината на голата крушка го накара да примигне.

– Няма свободни стаи, момчето ми – просмука се през вратата тих мазен глас. – Тук е фрашкано като куче с бълхи.

Конрад хвърли едно око към малката стаичка: легло, маса, два стола и изтъркана черга. Пред масата седеше дебел мъж по риза, без сако. Цигарата в устата му бе загаснала. Пред него имаше нареден сложен пасианс.

– На третия етаж има свободна стая – каза Конрад. – Госпожица Коулман се е изнесла.

– Откъде знаете?

– От там идвам. Стаята е празна. Всички дрехи са изнесени.

– Кой сте вие? – попита дебелият.

– От градската полиция – показва му Конрад значката си.

Дебелият изкриви горната си устна в добродушна гримаса.

– Какви ги е забъркала?

– Кога си тръгна? – отговори Конрад с въпрос и се облегна на рамката на вратата.

– Сега чувам, че си е тръгнала. Тази заран си беше тук. Е, да си призная, олекна ми. Спести ми работа – иначе утре трябваше да я изхвърля.

– Защо?

Дебелият пхна тлъст пръст в ухото си и енергично взе да го масажира.

– Три седмици не е плащала наем – защо иначе?

Конрад замислено се почеса по тила.

– Какво знаете за нея? Кога дойде да живее тук?

– Преди месец. Каза, че е статистка в киното – дебелакът събра с ловко движение картите и взе да ги разбърква. – Не можела да намери нищо евтино в Холивуд: евтино за нея, искам да кажа. Добро момиче. Ако имах дъщеря, бих искал да прилича на нея. Възпитано говори, хубаво, знае как да се държи – той сви дебелиите си рамене. – Само че е без пари. Изглежда, че само лошите имат пари. Обеща утре заран на всяка цена да ми даде парите. Явно не е намерила.

– Да, така изглежда – съгласи се Конрад.

Изведнъж се почувства много уморен. Защо една безработна статистка е ходила у Джун Арнът? Сигурно за пари. Но едва ли са я пуснали по-далеч от къщата на пазача. Вероятността Джун Арнът да я приеме е била минимална. Погледна часовника си. Минаваше полунощ.

– Благодаря – каза и се отлепи от рамката на вратата. – Това исках да разбера.

– Да няма неприятности? – полюбопитства дебелият.

– Поне аз не знам такова нещо – поклати глава Конрад.

Нощният въздух беше хладен и свеж след лепкавите аромати на къщата. Той подкара колата към къщи. Бардин беше убеден, че това е работа на Джордан. “Защо си създавам излишен труд?”, запита се Конрад. Утре ще отиде при прокурора. Поне да знаеше със сигурност, че Морър и Джун са били любовници. В такъв случай имаше вероятност убийството да е било организирано от Морър и дори да го е извършил той.

“Да върви по дяволите Морър!, изруга наум, докато вървеше по пътеката към входната врата на къщата си. Какво съм се захванал за него?”

Пъхна ключа в ключалката и влезе в тъмното антренце. Къщата беше потънала в тишина. Тръгна по коридора към спалнята, отвори вратата и светна лампата. Двете легла бяха празни, имаха някак изоставен вид. Значи Джейни наистина беше излязла и още не се бе върнала. Взе да се съблича. Като тръгна към банята, за да вземе набързо душ, изрече на висок глас:

– Да върви по дяволите и тя!

VI

Прокурорът Чарлс Форест седеше на голямото бюро с цигара между дебелиите си пръсти и замислен поглед. Беше нисък и пълен, с месесто сурово лице, проникателни зелени очи, тънки устни и издадена напред квадратна брадичка. Гъстата му бяла коса рядко можеше да се види вчесана, тъй като той имаше навика да я рови с ръце, щом започнеше работа над някой заплетен случай. А по-голямата част от времето му минаваше в разнищване на заплетени случаи.

– Маккан е напълно удовлетворен от версията, че убийството е дело на Джордан – махна Форест с ръка към купчината вестници, хвърлени небрежно на пода. – Всъщност, Пол, той има всички основания. И с топ не можеш да го помръднеш. Прочетох доклада на Бардин – също е твърде убедителен. Не разбирам от какво си недоволен.

Конрад се отпусна още повече в креслото. Бе провесил през страничната облегалка единия си крак и раздразнено го люлееше напред-назад.

– Прекалено е гладко и зализано всичко, сър. Доктор Холмс каза, че според него убийството е извършено от професионалист, и аз съм на същото мнение. Според мен един наркоман трябва да има голям късмет, за да улучи смъртоносно шестима души с шест изстрела, особено когато стреля с калибър 45. Тези пистолети имат силен откат, а той всеки път е улучвал право в целта. Според мен убиецът е бил направо снайперист, а нищо чудно Джордан да не е убивал преди.

– Знам – тихо каза Форест. – И на мен ми направи впечатление майсторската стрелба. Проверих обаче – Джордан е бил много опитен стрелец. Улучвал е карта за игра точно в центъра от двайсет метра разстояние, а това не е шега работа.

Конрад се намръщи.

– Как не се сетих да направя тази справка! – ядоса се той на себе си. – Е, добре, значи е ясно. Но има още нещо: той се е бръснел с електрическа самобръсначка. Като го види само човек, ще му стане ясно, че години не е докосвал бръснач до кожата си, и все пак е имал у дома си такъв старомоден инструмент. Не ви ли се струва малко странно?

– Не особено. Виж, ако знаехме със сигурност, че не е имал такъв бръснач, щеше да е друго нещо. Но не е така. Колко хора си режат мазолите с такива бръсначи...

– И Бардин ми каза същото, но аз попитах доктор Холмс. Джордан не е имал мазоли. И още нещо: по дрехите му нямаше кръв.

Форест кимна:

– Продължавай. Какво си намислил?

– Бардин каза, че е чул слухове за любовна връзка между Джун Арнът и Джак Морър – тихо произнесе Конрад. – Ами ако е научил, че тя му изневерява с Джордан? Доколкото го познавам, Морър не би се поколебал да отиде в къщата ѝ, да ѝ разпори корема и да отсече главата ѝ, за да не му прави в бъдеще такива номера – той се наклони напред с напрегнат поглед. – Още щом видях каква е картината, веднага си помислих дали не е отмъщение на

някоя банда. С това бих си обяснил професионализма и безжалостното избиване на всякакви евентуални свидетели. А Морър има достатъчно въображение да остави улики, които да отклонят разследването от него и да го насочат към Джордан.

Форест гледаше втренчено попивателната, свъсил вежди.

– Имаме ли сигурни сведения, че е била любовница на Морър? – попита след продължително мълчание.

– Не, но ако се разровим, както трябва, сигурно ще открием нещо.

– Ако успеем да докажем без всякакво съмнение, че му е била любовница, тогава ще допусна, че си попаднал на някаква следа, Пол – Форест се пресегна и загаси цигарата си в пепелника. После вдигна глава и впи изпитателните си зелени очи в лицето на Конрад. – Излишно е да ти напомням, че единствената причина, поради която приех този пост, бе решимостта ми да пипна Морър. Знам и твоето отношение – то не се различава от моето. Но до този момент не сме постигнали абсолютно нищо! Той нито веднъж не стъпи накриво, не ни даде никакъв коз, за който да се захванем и да го използваме срещу него. Вярно, че през последните две години спипахме четирима от най-добрите му хора, и това е голямо постижение, като се има предвид какъв отпор трябваше да преодолеем. Но въпреки че сме постоянно по петите му, откакто постъпих на тази работа до сега, никак не сме напреднали по отношение на Морър – той се наклони напред и взе да размахва пръст към Конрад. – Не съм аз човекът, който ще седне да те разубеждава срещу всякакви догадки, най-незначителни улики или каквото и да било, стига това да ми даде възможност, колкото и слаба да е, да се докопам до Морър. Добре! Значи си на мнение, че зад цялата тази работа може да се крие той. Да, възможно е. Не казвам, че е така, но е твърде възможно, а на мен това ми стига. Затова започвай да опипваш почвата, но внимавай никой да не разбере какво правиш. Единственият начин да хванем Морър натясно е да го изненадаме, а имай предвид, че според мен да изненадаш Морър, е все едно да се надяваш на истинско чудо. Той има уши навсякъде. Знае за всеки наш ход още преди да сме го направили. И все пак започни да се ровиш. Не ми пука дали ще трошим напразно обществени пари. Ако не залагаме на предчувствията си, доникъде няма да стигнем. Никакви писмени доклади! Всичко да остане между твоите хора и мен. Ще намесваш полицията само ако е крайно наложително. Твърдо съм убеден, че Морър има човек в дирекцията на полицията, който му донася всичко.

Победоносна усмивка огря лицето на Конрад. Бе се надявал, че Форест ще реагира именно по този начин, но като знаеше колко работа имаше прокуратурата, не вярваше да получи разрешение да продължи разследването въз основа на нищожните догадки, които можеше да предложи.

– Много добре, сър. Ще започна веднага. Ван Рош и госпожица Филдинг са сигурни хора. Ще имам нужда от тях, но иначе няма да намесвам никой друг. Ще се опитам да изровя някакви клюки за Джун Арнът. Ако наистина разбере, че е имала нещо с Морър, тогава ще имаме откъде да започнем.

– Оставям цялата работа на теб, Пол. Но щом откриеш нещо, веднага ми извести – той хвърли поглед към часовника си. – След десет минути трябва да съм в съда. Гледай това разследване да не ти отнема много време, защото и без това сме претоварени с работа. И все пак преди всичко Морър, ясно ли е?

– Да, сър! – отвърна очарован Конрад и стана.

– Има още една дреболия – вдигна поглед Форест. – Не че ми влиза в работата, но ще я спомена, защото ми харесваш и бъдещето ти ме интересува. Ако смяташ, че нямам право да говоря за това, кажи ми и ще млъкна, но понякога има полза да се каже нещо навреме.

– Разбира се – озадачи се Конрад. – Какво има, сър?

– Още нищо няма – погледна Форест надолу към димящата си цигара, после пак вдигна очи. – Добре ли се грижиш за хубавата си жена, Пол?

Лицето на Конрад се изопна. Не очакваше това и усети, че бузите му пламват.

– Не ви разбирам, сър.

– Казаха ми, че са я видели снощи сама в клуб “Парадайз” – бавно произнесе Форест. – При това не съм трезва. Излишно е да ти казвам, че заведението е собственост на Морър и че много хора, включително Морър и бандата му, знаят много добре, че тя е жена на моя главен детектив – той стана и заобиколи бюрото си. – Това е, Пол. Не знаех дали ти е известно, но ако не си знаел нищо, време беше някой да ти каже. Погрижи се за това, моля те. Вреди на службата, а и на жена ти също – внезапно се усмихна широко и суровото му лице поомекна. Сетне сложи ръка на рамото на Конрад. – Хайде, хайде! Имаш вид, сякаш е настъпил краят на света. Нищо подобно. Млади хубави жени като твоята често искат да си поживеят. Няма да се учудя, ако животът, който води, ѝ се струва твърде скучен, особено когато те викат спешно на работа. Но все пак поговори с нея, тя ще те послуша – и той потупа по-младия мъж по рамото, взе чантата си и се запъти към вратата. – Аз тръгвам. В най-скоро време очаквам да чуя от теб нещо ново за Морър.

– Добре, сър – отвърна сковано Конрад.

VII

Екипът на Конрад се състоеше от секретарката му Мадж Филдинг и оперативния му работник Ван Рош. И двамата сякаш нямаха никакви странични интереси извън работата и когато се върна, Пол ги завари да изгарят от нетърпение.

– Какво става, Пол? – попита Ван Рош, когато Конрад прекоси стаята и се запъти към бюрото си.

– Тръгваме на лов за Морър – отвърна Конрад, придърпа стола си и седна. – Прокурорът каза, че за нищо на света няма да пропусне и най-малката възможност, и макар да не е напълно убеден от нашите доказателства, смята, че можем все пак да се поразровим.

Ван Рош се усмихна и взе да трие доволно ръце. Беше висок, слаб, с тъмен тен и с тънък като конец мустак.

– Но това е страотно! – възкликна той. – Как успя да го обработиш? Къде започваме да се ровим?

Конрад хвърли поглед към Мадж Филдинг, която седеше на бюрото си със замислен вид. В ръцете си въртеше някакъв молив. Беше двайсет и шест-седем годишна, дребна, спретната и набита. Нямаше претенции за красота. Дребните черти на лицето, вирнатият нос и упоритата уста я правеха интересна, но нищо повече. Вместо красота обаче притежаваше изумително трудолюбие, безграничен възторг от работата си и безспорна компетентност.

– А ти какво ще кажеш, Мадж? – усмихна ѝ се Конрад.

– Ще кажа, че ако вие двамата възнамерявате да се ровите из миналото на Морър, най-добре ще е да си купите бронирани жилетки – тихо произнесе тя. – И не го казвам като шега.

Ван Рош целият се разтресе от престорен ужас.

– Колко е права! Винаги може да разчитаме на това милата ни Мадж да налучка най-слабото ни място. Е, добре – ще си направя застраховка, която да покрие разноските по погребението. Защото държа да бъде погребан най-изискано.

Конрад поклати глава:

– Това да ни е грижата. Морър отдавна вече не си прави труд да стреля по ченгета. Преди десетина години не би се поколебал, но не и днес. Вече е твърде голям бизнесмен и прекалено много има да губи, за да рискува. Много добре му е известно, че убийството на полицаи кажи-речи е единственото, от което отърваване няма. Не, не мисля, че трябва да се притесняваме кой знае колко в това отношение. Нищо няма да ни се случи, но ще трябва да опазим свидетелите си, ако изобщо ги открием.

– Олекна ми на душата – въздъхна Ван Рош и запали цигара. – Откъде да започнем? Коя ще е първата ни стъпка?

– Боя се, че няма да е много вълнуваща. Преди всичко трябва да огледаме работата, която имаме да вършим, и да видим кое не търпи отлагане и кое може да почака. Прокурорът каза да се заемем преди всичко с Морър, но не можем да захвърлим останалите задачи в кошчето за боклук. Така че дайте да видим какво има, и ако запретнем ръкави, ще можем до утре да се

освободим от всички неотложни дела. Мадж, направи, моля те, списък на важните работи и да почваме.

Мадж кимна и тръгна с енергична стъпка към шкафа с папките. Докато вадеше папките със спешните дела, Ван Рош бързо взе да преглежда онези, които лежаха в чекмеджето за неотложни случаи.

– Какво ще предприемем най-напред срещу Морър, Пол? – попита той, докато се ровеше из папките.

– Преди да се опитаме да свържем името му с Джун Арнът, трябва да докажем, че са се познавали. Ще започнем издирването от Джун. Защо не отидеш утре до къщата ѝ да разпиташ съседите, а и случайните минувачи? Прави се, че се интересуваш от Джордан. Опитай се да получиш описание на всеки, който е ходел често у Джун. Ако имаме късмет, може да попаднем на неговото описание заедно с останалите. Но каквото и да правиш, не споменавай името му. Ще се издадем веднага, ако почнем да питаме направо, а това е последното нещо, от което имаме нужда.

Мадж се приближи до тях с цял наръч дела.

– Повече са, отколкото мислех – каза тя и ги струпа на бюрото на Конрад. – Някои обаче не са чак кой знае колко спешни.

– На работа тогава – съблече Конрад сакото си. – Хайде, Ван, да видим с каква скорост можеш да работиш.

Чак в девет и четвърт вечерта разчистиха неотложните дела и Конрад се успокои, че ще има на разположение поне четири дни, които изцяло да посвети на Морър. Той подсвирна в знак на облекчение и се отпусна назад на стола си.

– Това е май всичко. Нали няма други?

Мадж кимна, пое папката от Конрад, сложи я върху останалите и ги отнесе в сейфа. Ван Рош стана и се протегна.

– Дано нямаме други подобни дни – изрече той с патос.

– Господин Морър ще бъде много поласкан, ако разбере, че сме се претрепали от работа, само и само да му заврем прът в колелата.

Конрад погледна часовника си.

– Трябва да се прибирам. В девет сутринта ви искам тук. Ще задвижим плана си и ще видим какво ще излезе – той взе шапката си и стана. – Хайде, довиждане. Добре да се наспите – ще ми трябват отпочинали.

Чак когато се качи в колата и запали, се сети за Джейни. Строго си бе забранил да мисли за нея по време на работа, но сега съсредоточи мислите си в тази насока. Защо е трябвало да ходи именно в клуб “Парадайз”, сърдито се питаше той, подкарвайки бясно колата по опустялата улица. Тя много добре знаеше, че Морър е собственик на заведението и какво бе отношението на Конрад към Морър. Дали не бе отишла нарочно, за да го ядоса?

И кой бе услужливият приятел, който е докладвал на Форест? Лицето на Конрад се изопна. Не била трезва, меко казано. Много е приятно да чуеш такова нещо за жена си, няма що. При това от шефа си. “Поговори с нея, бе го посъветвал Форест. Тя ще те послуша.” Не беше убеден, че Джейни щеше да оправдае подобно мнение. Послушанието не беше присъщо на жена му и Конрад ни най-малко не се залъгваше, че е в състояние да я убеди да направи нещо, което не е по вкуса ѝ.

Когато отвори вратата на всекидневната, я завари да седи в едно кресло и да разлиства някакво списание. Лицето ѝ беше студено и намусено и той веднага усети колко е напрегната.

Въпреки че се будеше от най-малкия шум, през нощта не бе чул кога се е прибрала, а когато стана сутринта, тя не помръдна, макар да беше сигурен, че е будна.

Реша направо да пристъпи към въпроса. Тъй и тъй щяха да се скарат – скандалът беше неизбежен. Приблужи се до празната камина и седна във фотьойла точно срещу нея.

– Джейни – започна той.

– Какво искаш? – отвърна тя хладно. Дори не вдигна поглед.

– Снощи си била в клуб “Парадайз”.

Джейни видимо настръхна. Но мигом се овладя и го погледна с открита враждебност.

– Е, и какво от това? Имаш късмет, че не отидох в “Амбасадор”. “Парадайз” е по-евтин.

– Не в това въпросът. Много добре ти е известно, че клубът е собственост на Морър. Защо си ходила там, Джейни?

– Виж какво, Пол! Много неща съм търпяла от теб, но няма да допусна да ми четеш морал! – яростно изсъска тя. – Изведи се най-моралният! Прибира се по нощите и се измъква от къщи по всяко време! Не се оплаквам. Но не си въобразявай, че не знам какво става в службата ти. Онази Филдинг може да е грозна, но и на слепия е ясно, че си мисли само за онази работа, и не се съмнявам, че ти позволява да правиш с нея каквото си поискаш!

– Слушай! – сръза Конрад. – Няма да ти позволя отново да дрънкаш врели-некипели. Първия път се хванах на въдицата, но този път няма да мине. Опитваш се да отклониш въпроса. Защо си ходила в клуб “Парадайз”?

– Това си е моя работа! – пламна Джейни – И няма да ти разреша да ме разпитваш!

– Не бива да ходиш там! – ядоса се Конрад. – Знаеш не по-зле от мен, че там е щабът на Морър. Правиш отдела ми за смях на кокошките, толкова ли не виждаш!

Джейни се изсмя, но лицето ѝ бързо придоби предишното ожесточено изражение.

– Ако си въобразяваш, че давам пукната пара за глупавия ти отдел, много се заблуждаваш! Ако искам, ще ходя в клуба, и толкоз!

– Форест ми каза, че си била там. Някой услужлив приятел му е докладвал това, а също и че си била пияна. Колко време мислиш, че ще остана на този пост, ако се държиш по този начин?

Джейни внезапно пребледня и очите ѝ замятаха мълнии.

– Значи мръсната ти гадна полиция е започнала да ме шпионира, така ли? – изкрещя тя. – Можех да го очаквам! Да кажеш на самодоволния си шеф морализатор да си гледа работата! Нито той, нито ти, нито който и да е друг ще ми каже какво да правя! И ако това не ти се харесва, върви по дяволите!

Тя се обърна и излезе от стаята, като тресна вратата след себе си.

VIII

Когато часовникът на кметството отмерваше девет часа, Конрад крачеше по коридора към кабинета си. Отвори вратата, влезе, окачи шапката си на закачалката, без да спре, и отиде право при бюрото си.

Мадж и Ван Рош вече седяха зад техните. Мадж пишеше нещо на машината, Ван драскаше в бележника си с цигара в уста и присвити очи, за да избегне спиралите дим.

– Имаш посетител, Пол – каза той, остави бележника и посочи с пръст малката чакалня, която използваха за разговори с външни лица. – И изобщо няма да се сетиш кой е.

Конрад остави чантата си на бюрото и посегна да вземе цигара от кутията, която стоеше до телефона.

– Никак не ми е до посетители тази сутрин. Кой е?

– Фло Пресър.

Конрад му хвърли проницателен поглед, а веждите му се вдигнаха нагоре.

– Да не ме будалкаш?

Ван се ухили.

– Виж сам. Впрочем достатъчно е да долепиш нос до ключалката. Според мен се е къпала в “Снощна целувка” или нещо такова. От нея направо се носи на талази.

– Фло Пресър? По това време? Какво иска?

– Загубила си била гаджето. Исква да го откриеш.

– Защо не ѝ каза, че съм зает, дявол да те вземе! Отърви ме от нея, Ван. Толкова неща ме чакат, че ми е само до нея. Кажи ѝ да се обърне към полицията.

– А знаеш ли кой е гаджето ѝ? – попита Ван и лицето му внезапно стана сериозно.

– Не. Кой?

– Тони Парети.

Конрад се намръщи. Познато име.

– Тоз пък кой беше?

– Шофьор и телохранител на Морър – тихо произнесе Ван. – Затова си помислих, че може би ще искаш да поговориш с нея.

Конрад смукна дълбоко от цигарата и пусна дим към тавана.

– Прав си. Сега се сетих – той стана. – Някакви подробности каза ли ти?

– Не снощи, а предишната вечер имали среща. Обадил ѝ се към пет часа да ѝ каже, че трябвало да свърши някаква работа. Определил ѝ среща за единайсет часа в “Барчето на Сам” на улица “Ленъкс”. Чакала го до два часа, след което се прибрала вкъщи. Вчера сутринта звъняла непрекъснато в апартамента му, но никой не се обадил. Днес следобед минала оттам, но никой не го бил виждал. Вечерта пак отишла в “Барчето на Сам” и го чакала, но не дошъл. Тази заран вече решила, че нещо му се е случило, и дошла тук.

– Какво иска от нас?

– Да го намерим.

– А не й ли е минало през ума, че му е омръзнала и той просто я е заразял?

– Изглежда, че не, а, да си призная, и на мен не ми мина такова нещо през ума. Направо не си представям мръсник като Парети да зареже Фло. Та тя е златна мина! Не е от обикновените уличници. Печели добри пари, така се говори. Не допускам Парети да се откаже от доходите, които тя му набавя.

– Може да е намерил друга като нея. Но това, което най ме гръмва, е защо е дошла именно при нас. Защо не е отишла в полицията?

Ван потисна една усмивчица.

– И аз й зададох точно този въпрос, а тя ми отговори, че си бил джентълмен и ти имала доверие. А какво каза за полицията, ще премълча.

Конрад въздъхна:

– Обаче няма да си губя много времето с нея.

Той прекоси стаята и отвори изолиращата врата, която водеше към чакалнята. Обви го гъст облак лепкав и натрапчив парфюм и той се намръщи. Фло Пресър крачеше напред-назад с цигара между алените си устни. Беше хубаво момиче, около двацет и пет годишно, с предизвикателна фигура, медноруса коса и големи, лакоми за пари очи.

Щом чу Конрад да влиза, тя рязко се извърна към него. Клошираната й пола описва широк кръг, след което за миг прилепна плътно по дългите й стройни бедра.

– Здравей, Фло – поздрави я Конрад. Неведнъж се бяха виждали в съдебните зали. Редовно я арестуваха за проституция и тя познаваше повечето от чиновниците, свързани със съда. – Какво има?

– Здравейте, господин Конрад – приближи се тя. – Знаех си, че няма да ми се сърдите, задето дойдох така при вас. Ужасно съм притеснена. Знам, че не бива да ви безпокоя, че сте страшно зает, но снощи вече щях да откача от тревога по Тони и тази заран...

– Хайде, без излишни многословия – нетърпеливо я прекъсна Конрад и седна на ръба на бюрото. – Не биваше да идваш тук, Фло, но щом си дошла, давай накратко. Защо си толкова сигурна, че Тони не те е заразял?

Големите й кафяви очи широко се отвориха.

– Да ме зареже? Но, господин Конрад, той никога не би постъпил така. Освен това знам, че не е вярно.

– Откъде знаеш?

Тя се поколеба, хвърляйки му ктси погледи.

– Нали няма да кажете на никого, господин Конрад? Ако Тони разбере, че съм идвала при вас, жива ще ме одере.

– Откъде знаеш, че не те е заразял? – повтори Конрад.

– Ами той държи при мен парите си – отвърна тя след кратка пауза. – Не е хубаво да го казвам, но Тони не би си тръгнал, без да си прибере петте бона, пък и изобщо не би си тръгнал.

Конрад я погледна и в очите му внезапно се появи замислено изражение. Тя беше права. Знаеше достатъчно за Тони Парети. Ако решише да остави Фло, първо щеше да си прибере от нея парите.

– Допускаш ли, че му се е случило нещо?

Тя кимна:.

– Сигурно. Или го е сгазила кола, или нещо такова.

– Имахте среща завчера, така ли?

– Да. Обади ми се към пет да каже, че срещата се отлага. Имал важна работа.

– Каква?

Тя поклати глава:

– Не ми каза.

– Само това ли ти съобщи – че имал работа? Какви бяха точните му думи?

– Каза: “Шефът иска да му свърша една работа. Ще се видим при Сам в единайсет.” Това

ми рече и оттогава – нищо.

– А за кога ви беше срещата, която отложихте?

– За седем часа.

Той я изгледа изпитателно.

– Защо дойде при мен, Фло?

Очите ѝ упорито избягваха погледа му.

– Нямахте при кого да отида. От ченгетата нищо свястно не можеш да очакваш. Пък и те много мразят Тони. Разпитах този-онзи, но никой не знаеше нищо и аз се разтревожих още повече. Накрая се сетих за вас. Винаги сте се държали мило с мен, господин Конрад, та си рекох...

– Добре, добре – прекъсна я Конрад. – Тони работи за Морър, нали?

Очите на Фло се замъглиха, станаха невиждащи, далечни. Тя се извърна, за да хвърли цигарата си в кошчето за боклук.

– Не знам за кого работи. Не ми е казвал.

– Тия не ми минават. За Морър работи, нали?

Тя се обърна рязко и го погледна – лицето ѝ бе напрегнато.

– Казах ви, че не знам! Не ми играйте полицейски номера, господин Конрад. Винаги съм ви имала за приятел.

Той сви рамене.

– Добре, Фло. Ще се опитам да разбера нещо. Нищо не ти обещавам, но ще видя какво мога да направя. Къде да те намеря?

Лицето ѝ светна:

– Тъй си и знаех, господин Конрад! Казах си, че...

– Къде да те намеря? – нетърпеливо я прекъсна той.

– На Сто четирийсет и четвърта улица номер дваисет и три. Защо не наминете някоя вечер, господин Конрад? Честна дума, добре ще се погрижа за вас, и няма да ви взема нито цент.

Конрад се засмя.

– Така не се говори с почтени женени мъже, Фло – каза той, докато я избутваше леко към вратата. – Но все пак ти благодаря за предложението.

– За пръв път чувам, че женените мъже били почтени – не му остана дължна тя. – А аз съм спец по тези въпроси – задържа се леко на прага на вратата, от която се излизаше направо в коридора. – Нали ще ме уведомите веднага щом научите нещо, господин Конрад?

– Разбира се. В най-скоро време ще ти звънна. Довиждане, Фло – и той затвори след нея.

– Как беше в газовата камера? – попита Ван, когато Конрад се върна в кабинета.

– Да, бива си го парфюмът ѝ – в погледа на Пол светеше дръзко пламъче. – Мадж, имаме

ли досие за Парети?

– Да – Мадж стана и отиде при папките. Намери досието и му го подаде.

– Благодаря – Конрад го отвори и се настани удобно да прочете оскъдното му съдържание. Ван Рош го наблюдаваше с жив интерес. – Няма кой знае какво – обади се той след няколко минути. – Има само две присъди, и двете за дреболии, а ако щете вярвайте, бил е арестуван двайсет и седем пъти! Чуйте: седем задържания за убийство, дванайсет за обири, четири за притежаване на наркотици, едно за злосторничество, едно за дружение с добре известни престъпници и едно за престъпление като малолетен. Всеки път се е отървявал без нищо освен първия път, като малолетен, и втория път за дружение с известни престъпници, като и двата пъти са го съдили, преди да постъпи при Морър – той вдигна очи и се загледа във Ван. – Тук има и една интересна забележка: Парети е майстор по стрелба с калибър 45. Това говори ли ви нещо?

Ван сви устни и свирна беззвучно.

– Да не би да се опитваш да го свържеш с убийствата в къщата на Джун Арнът?

– Сам прецени – тихо рече Конрад. – Имал е среща с Фло в седем часа онзи ден – вечерта на убийствата. Внезапно я отлага, като казва на Фло, че трябвало да свърши някаква работа за шефа си. Кой е шефът му, знаем много добре. А около седем часа същата вечер са били избити осем души – шестима от тях с калибър 45.

– Не го виждам Парети да отсича главата на Джун – произнесе Ван със съмнение в гласа. – Не е по неговата част.

– Не казвам, че той е убил Джун. Според мен е откарал Морър в къщата и докато шефът му се е занимавал с Джун, той се е погрижил за прислугата.

– Ти не си с всичкия си! Морър да не е луд собственоръчно да убие Джун! Та той има на разположение колкото си иска главорези за тази работа.

– А аз съм убеден, че Морър сам е свършил това – настоя Конрад, наведен напред, опрял лакти на бюрото, с лице в дланите си. – Според мен е научил, че Джун му изневерява, и е пощурял. Взел е Парети със себе си, отишъл е там и е свършил работата – той изгаси цигарата си. – А сега ще ти кажа защо съм толкова убеден. Знаел е на какъв риск се излага. Досега нито веднъж не е стъпил накриво. Не е направил нито едно-единствено нещо, за което да се хванем. Всяко замислено убийство е било извършвано от някой от главорезите му, и то по такъв начин, че следите в никакъв случай не са водили към Морър. Добре, ама този път му е причерняло. Този път е искал лично да си разчисти сметките. Защото работата е била лична – между него и Джун. Взема Парети и отива в къщата на Джун. Там го познават и затова много добре съзнава, че свидетели не бива да има, че никой не трябва да остане жив, за да не може да спомене името му във връзка с Джун, ако го е видял да пристига. Парети се е погрижил за прислугата, докато Морър е отишъл при басейна, изненадал е Джун и ѝ е отрязал главата – Конрад посочи Ван с пръст. – После какво става? Все още има един очевидец на убийството – Парети. Това е типично за Морър – той не би се доверил и на собствената си майка. Така че премахва и Парети и бас ловя, че Фло се досеща. Именно това подозрение я доведе при мен. Толкова е напласена от Морър, че не смее да спомене и името му, но не е глупава и си е направила сметката, че като ми разкаже историята си, аз сам ще се разровя и ще науча какво всъщност е имала предвид.

Ван и Мадж седяха напрегнати и мълчаливи. Когато Конрад свърши, Ван удари с юмрук по

бюрото.

– Точно така! – възбудено заговори той. – Всичко това пасва на Морър и обяснява защо дойде Фло. По този начин тя си отмъщава на Морър, задето е претрепал гаджето ѝ. А ние трябва да го докажем.

– Което никак няма да е лесно – тихо промълви Конрад. – Ето какво ще направим. Първата ти работа, Ван, е да отидеш в квартирата на Парети и да я претършуваш из основи. Все едно че търсиш златни кюлчета. Едва ли ще откриеш нещо, но кой знае, всичко става, затова върви и по-бързичко! – той му надраска адреса, който взе от досието, и му го подхвърли. – Това му е бърлогата. Вземи пистолет и си отваряй очите. На никого не казвай какъв си и какво дириш, освен ако не е абсолютно необходимо. Ако трябва да влезеш с взлом – не се двоуми. Аз тръгвам за “Пасифик Студиос” и ще се опитам да изровя някакви сведения за Джун. Ще се прибера към един часа и ще видим какво сме постигнали.

Ван отвори бюрото си и извади един пистолет калибър 38. Провери пълнителя, подхвърли театрално оръжието във въздуха и го прибра в задния си джоб.

– Искам да отбележиш следното – обърна се той към Мадж. – Изпращат ме да свърша работа, за която мога да стана на решето, докато мозъкът на операцията си избира топличко местенце сред кинозвезди, блясък, дълги бедра и всичко останало. Само отбележи това някъде. Не твърдя, че не е справедливо, но искам да остане в архивите, записано черно на бяло.

– Изчезвай! – срязва го Конрад. Не беше в настроение за шеги. – И искам резултати!

IX

Конрад последва напереното момиче с оранжевата коса през лабиринта от покрити с гумена настилка коридори, покрай безброй врати с имена на режисьори, продуценти и директори на продукции, написани на картончета, които лесно можеха да се сменят.

Рижото момиче бе тъй дълбоко наранено от факта, че трябва да заведе Конрад при толкова нископоставена личност, като Харисън Фидър, че като стигна вратата му в дъното на коридора, не си направи труда да спре, а само махна пренебрежително и каза, без да се обърне:

– Тук е. Влезте направо – после продължи, полюлявайки презрително бедра.

Конрад почука и бутна вратата.

– Влизайте направо! – чу се гласът на Фидър. Беше се отпуснал върху бюрото си с пура в уста и самодоволен израз на слабото си продълговато лице. – Рижата ли ви доведе? Дето си върти бедрата? – попита, докато отваряше едно чекмедже и вадеше половинка уиски и две чашки, които постави върху бележника си. – Скоро я очаква голяма изненада. Утре, като се разчуе новината, ще спре да си върти задника и ще започне да ме уважава.

Конрад придърпа стол и седна.

– Каква новина?

Фидър потри самодоволно ръце и се ухили.

– Леърд ме повиши – ставам главен директор по рекламата, а ако ви кажа каква е заплатата, направо ще се опулите. Не ми беше лесно да го убедя, но тази сутрин най-сетне се съгласи. Утре се местя в един кабинет, който би накарал и президента да позелене от завист. На първия етаж. Как ви харесва? – Конрад му честити и взе една от чашите. Тържествено отпиха, след което Фидър се отпусна назад и вдигна рунтавите си вежди. – По какъв повод сте при мен? Не че ви припирам, но днес ме чака много работа.

– Опитвам се да изясня някои неща във връзка със смъртта на госпожица Арнът – заобяснява Конрад с привидно безразличие. – Да знаете дали е имала тук близък човек, на когото се е доверявала? Имала ли е гримьор, секретарка или нещо от този род?

Очите на Фидър веднага станаха предпазливи.

– Какво по-точно ви интересува?

– Утре е официалното следствие за причините на смъртта. Трябва ми сигурен свидетел, който да даде показания, че госпожица Арнът и Джордан са били любовници. Помислих си, че няма да ви е приятно лично да се разкарвате...

– И сте абсолютно прав! – Фидър се надвеси напред. – Утре ме чака куп работа. Само това ли ви интересува?

– Да.

Фидър се замисли за момент:

– Най-добре ще е да поговорите с Мовис Пауъл, секретарката на Джун. Тя би трябвало да знае.

– Къде да я намеря?

– Канцеларията ѝ е по-нататък по същия коридор. Ще ѝ звънна да ви чака.

– Чудесно. Още нещо: кой ще ме осведоми за Джордан? Имам предвид същото.

Фидър се намръщи.

– Много подробно пипате. Аз пък мислех, че случаят е от ясен по-ясен.

Конрад се усмихна обезоръжаващо.

– Искаме наистина да е ясен като бял ден. Никога не сме сигурни обаче какви въпроси ще ни зададе следователят, затова гледаме да сме подготвени. Има ли тук някой, който да знае какво е правел Джордан в свободното си време?

Фидър почеса войнствената си брадичка.

– Камбъл, гримьорът му. Той може би знае. Ще го намерите долу да разтребва съблекалнята на Джордан. Всеки ще ви упъти къде е.

– Добре, ще поговоря с Камбъл. И бихте ли казали на госпожица Пауъл, че отивам да я видя?

– Разбира се – пресегна се Фидър за телефона и набра някакъв номер. – Ти ли си, Мовис?

Фидър на телефона. При мен е Пол Конрад от прокуратурата. Искане да поговори с теб във връзка с Джун. Кажи му всичко, каквото знаеш – послуша известно време и добави: – Браво, момичето ми. Ето, тръгва – после се обърна към Конрад. – Готово. Тя е на ваше разположение. Последната канцелария по този коридор.

Мовис Пауъл беше висока тъмна жена, която приближаваше четирийсетте. Беше спретнато облечена в черен костюм с бяла копринена блуза със закопчана догоре якичка. Вдигна очи към Конрад и го дари с хладна, неприветлива усмивка.

– Влезте – покани го тя и махна към едно кресло. – С какво мога да ви бъда полезна?

Бюрото ѝ беше отрупано с неотворени писма и лъскави фотографии на Джун Арнът.

Конрад седна.

– Може да имаме нужда от свидетел по време на разследването, госпожице Пауъл. Колкото да поясни някои съмнителни моменти. Вярно ли е, че госпожица Арнът и Джордан са били любовници?

Тя го погледна с уморени очи, в които той прочете досада.

– Не бих могла да се закълна в това – изрече най-сетне с презрителна усмивка. –

Госпожица Арнът често ми разказваше за преживелиците си с Джордан с обилни подробности, но може и да е лъгала. Не съм ги виждала заедно в интимна обстановка и затова не бих могла да ви кажа нещо повече.

– Това се разбира от само себе си, но все пак от разговорите с нея останахте ли с впечатлението, че са били любовници?

– Меко казано, да.

– Имала ли е други любовници освен господин Джордан? – небрежно подметна той и прочете в погледа ѝ, че тя вече е нащрек.

– Необходимо ли е на следствието да се погубва каквото е останало от доброто име на госпожица Арнът? – попита тя с леден глас.

– Не, разбира се, но въпросът е важен и бих искал да получа отговор.

– Да, тя имаше и други любовници. Джун Арнът живееше според свои собствени морални норми.

– Бихте ли ми споменали някакви имена? Това ще остане само между нас двамата.

Тя настръхна и предпазливият израз на очите ѝ се смени с гняв.

– Не желая да бъда замесена в кампаниите на прокуратурата срещу нечие добро име! – рязко отсече госпожица Пауъл. – Това ли е всичко, което желаете да научите, господин Конрад? В такъв случай моля да ме извините. Имам много работа.

– Не става дума за кампания срещу нечие добро име – тихо промълви Конрад. – Аз разследвам убийство, госпожице Пауъл. Не сме напълно убедени, че е била убита от Джордан.

Тя остана неподвижна, загледана в него.

– В такъв случай не съм разбрала написаното във вестниците...

– Казах, че не сме напълно убедени – търпеливо поясни Конрад. – Логично погледнато, няма съмнение, че Джордан е убиецът, но ние сме свикнали да не приемаме очевидното. Вярно ли е, че госпожица Арнът и Морър са били любовници?

Тя пак настръхна и стисна устни.

– Не знам – произнесе категорично, с безжизнен и студен глас. Конрад разбра, че ако настоява, само ще си изгуби времето.

– Е, добре – щом не знаете, значи не знаете – сви рамене той. – Но ви давам честната си дума, че всичко ще си остане между нас двамата. Няма да ви караме да свидетелствате.

– Не знам – сковано повтори тя.

Той я погледна, тя също го изгледа и Конрад разбра, че на този въпрос няма да получи друг отговор.

– А познавате ли Франсис Коулман, госпожице Пауъл? Доколкото разбрах, тя е безработна статистка.

Прочете изненада в погледа ѝ.

– Познавам я. Игра незначителна роля в последния филм на госпожица Арнът.

– А случайно да ви е известно защо е посетила госпожица Арнът в нощта на убийството?

– За пръв път чувам, че е посещавала госпожица Арнът.

– Името ѝ беше вписано в книгата за гости.

Госпожица Пауъл имаше озадачен вид.

– Нямахте назначена среща. Изглежда, е минала на късмет – ако я приеме, приеме.

– Какви са били шансовете ѝ да се види с госпожица Арнът?

Тя сви елегантните си рамене.

– Зависело е от настроението ѝ, но бих казала, че на практика такива шансове не са съществували. Госпожица Арнът мразеше да я безпокоят непознати. Не ми е известно да е приемала някого, без да му е назначавала среща.

– Това, разбира се, не се е отнасяло за Джордан?

Мовис Пауъл поклати глава.

– Не, естествено. Той имаше свободен достъп до къщата.

– Това отнасяше ли се и за Джак Морър?

Тя го изгледа със стиснати устни.

– Вече ви казах, че не знам нищо за господин Морър.

– Но сте чували за него, нали?

– Че кой не е? – сви рамене тя. – Ако това е всичко, господин Конрад...

Ръката ѝ увисна над купчината неразпечатани писма.

– Още нещо, госпожице Пауъл. Госпожица Коулман е напуснала квартирата си. Случайно да можете да ме насочите къде да я намеря?

– Опитайте ли да я откриете чрез Централната агенция за наемане на артисти? Те би трябвало да имат новия ѝ адрес.

Конрад кимна.

– Благодаря, ще опитам. А случайно да имате нейна снимка?

Тя го изгледа и сякаш му каза: “Докога най-сетне ще ме тормозите?”, после се извъртя на стола си, отвори едно чекмедже и извади обемиста папка.

– Може да я има между снимките от последния филм на госпожица Арнът. Сега ще проверя.

Конрад наблюдаваше как тънките ѝ пръсти чевръсто отмятат гланцираните фотографии, поколебаха се над една от тях, извадиха я от купа и тя внимателно я заглежда.

– Ето я. От време на време дублираше госпожица Арнът. Тази е била направена, за да се види как ще изглежда на снимки костюмът на госпожица Арнът.

Конрад взе снимката и я погледна. Момичето беше около дваайсет и три годишно, мургаво, с големи сериозни очи, които гледаха право в неговите и му внушиха някакво особено чувство, от което го полазиха тръпки и му настръхнаха косите.

Това бе незабравимо лице, помисли си той внезапно. То би могло да спохожда един мъж в сънищата му. Косата ѝ беше сресана на път точно по средата и обрамчваше лицето ѝ, стигайки почти до раменете ѝ. Имаше прав бретон, който почти скриваше необикновено широкото ѝ чело. Но всъщност го привлякоха очите ѝ. Хареса му сериозното и все пак весело любопитство, което прочете в тях – сякаш тя се взираше в един вълнуващ, нов и неизследван свят.

– Повечето мъже остават като ударени от гръм, когато я видят – отбеляза сухо Мовис Пауъл.

Гласът ѝ стресна Конрад.

– А, да – безизразно изрече той. – В нея има нещо необикновено, не мислите ли?

– Но артистичен талант няма нито грам – презрително произнесе секретарката. – Само си губи времето в киното.

Конрад извади портфейла си и пъкна снимката в едно от отделенията.

– Ако не ви трябва, бих искал да я задържа.

Тя се усмихна и впереният в него поглед го смути, което пък го раздразни.

– Непременно я задръжте.

Конрад установи, че му е нужно усилие, за да се съсредоточи – мисълта му все още беше заета със снимката.

– Благодаря ви за помощта. Ще ви уведомя, ако сте ни нужна за следствието. Извинете, че ви отнех толкова много време.

– Няма нищо – безразлично отговори тя и посегна към купчината писма.

Вън в коридора Конрад извади портфейла си и отново загледа продължително снимката на Франсис Коулман. Лицето ѝ го привличаше като магнит. Не можеше да проумее защо, а и не си спомняше да е проявявал такъв жив интерес към друго момиче.

“Какво ми става?, помисли си той. Държа се като гимназист.” Прибра снимката, бутна

шапката си към тила и едва чуто изруга. После се запъти по коридора към асансьора, натисна най-близкото копче и зачака. А докато чакаше, си наложи да възпре ръката си, която пак посегна към джоба с портфейла. Но все пак трябваше да я насочи другаде, затова извади пакет цигари.

Х

Когато Конрад спря рязко до бордюра пред аптеката, стрелките на часовника на кметството показваха един и пет. Той прекоси тротоара, провря се през тълпата пред павилиона за закуски и се затвори в една телефонна кабина. На позвъняването му отговори Мадж.

– Там ли е Ван? – попита той.

– Тъкмо влиза. Почакай малко.

След миг се чу гласът на Ван.

– Провървя ли ти? – попита Конрад.

– Да – отвърна Ван възбудено. – Намерих нещо, което свързва Парети с Джордан. В кошчето за боклук открих един стар плик, а на гърба му е нахвърлян планът за апартамента на Джордан. Нещо да кажеш?

Конрад тихо свирна с уста.

– Сигурен ли си, че е апартаментът на Джордан?

– Сто процента! Още като го погледнах, ми се стори познат. На връщане се отбих при Джордан да проверя. Няма никакво съмнение.

– Това вече е нещо. Има ли друго?

– Калъф от бръснач, но без самия бръснач. Твърде е вероятно бръсначът в ръката на Джордан да е собственост на Парети. Заслужава си да се провери. Освен това открих на разни места из целия апартамент общо хиляда и шестстотин долара.

– Браво. Това потвърждава мнението ми, че Морър е очистил Парети. Парети никога не би изчезнал, без да си прибере парите плюс пачката, която е оставил на съхранение при Фло. Изключено.

– И аз така мисля. А ти попадна ли на някаква следа?

– Разбира се! Гримьорът на Джордан, Камбъл, се разприказва. Благодарение на него имаме нужната връзка между Джун и Морър. Джордан знаел, че Джун е любовница на Морър, и умирал от страх Морър да не разбере, че си има вземане-даване с нея. Все за него говорел на Камбъл, особено когато бил пиян. Това вече прави Морър уязвим. Имам подписано от Камбъл свидетелско показание. Можем да започваме, Ван.

– Но показанието на Камбъл няма да важи пред съда, нали, Пол? Ще ти трябва потвърждение.

– Тъкмо за него съм тръгнал – гласът на Конрад стана твърд. – Ще доведе Фло Пресър в кабинета и ще я накарам да проговори. Много добре знае, че Парети е работил за Морър, и ще ми даде показания, дяволите да я вземат, дори ако се наложи да ги изтръгна от нея с плесници. Отивам при нея. Искам да се обадиш на прокурора и да му кажеш, че разполагаме с достатъчно доказателства, за да започнем разследването. Ще трябва да намесим и полицията – сами няма да се справим. Попитай го дали ще може да свика днес следобед – или когато може – съвещание, за да го запозная с уликите. Трябва да присъства и Маккан.

Разбери дали прокурорът може да насрочи съвещанието, и след това се обади на Маккан да дойде и той. По телефона не му съобщавай подробности. Не бива да изтекат никакви сведения, преди да сме готови да притиснем Морър. Ясно ли е?

– Ще имам грижата.

– Добре. Ще се видим в два и половина – каза Конрад и затвори.

Спря при павилиона за закуски колкото да изгълта сандвич с шунка и едно кафе, после хукна към колата си.

Сто четирийсет и четвърта улица беше пряка на богаташкия булевард “Лорънс” – главната търговска улица на Пасифик Сити. Апартамент номер три на дом номер дваисет и три се намираше на последния етаж над една цветарница и две празни кантори. Конрад остави колата си пред цветарския магазин, влезе през страничния вход и се изкачи по стръмните стъпала. Долу на площадката имаше табло за визитните картички на наемателите, но то беше празно, с изключение на една-единствена: “Госпожица Флорънс Пресър, IV етаж”. Нямахте асансьор и Конрад започна дългото си изкачване. На площадката на третия етаж, тъкмо когато понечи да продължи за четвъртия, внезапно чу безумен писък отгоре. Разпозна гласа на Фло, която изкрещя:

– Не! Не ме докосвай! Махай се!

Последва още един смразяващ кръвта писък, който обаче секна по средата. Конрад се стрелна нагоре по стълбите, проклинайки се, че не бе взел със себе си пистолет. На горната площадка една от входните врати беше откrehната. Почти бе преполовил разстоянието до нея, когато тя рязко се разтвори и от там изскочи едър набит мъж. Мургавото му жестоко лице под нахлупената ниско над очите шапка се изопна, когато зърна Конрад, и дясната му ръка се плъзна под сакото. Конрад се хвърли бързо напред. Заби дясното си рамо в бедрата на едрия мъж и двамата се строполиха на пода. Едрият бе успял да измъкне пистолета си и замахна силно с него към лицето му. Конрад го видя и успя да се предпази, като навреме повдигна рамото си. От удара мускулът му чак изтръпна и той се намръщи от болка. Успя да хване китката на нападателя с лявата ръка, а с дясната го фрасна през лицето. С кокалчетата на пръстите си уцели мъжа в зъбите, усети ги как поддават, и здравенякът изпсува. Конрад започна да удря ръката му в стената, опитвайки се да го накара да изпусне пистолета. Едрият го фрасна отстрани по главата и пред очите му заплуваха ярки светлини. Докато Конрад посягаше пак към противника си, той се изтръгна и го ритна в гърдите. Успя да се изправи на крака и вдигна пистолета. Конрад се метна напред, хвана го за глезените и го дръпна с все сила. Нападателят се прекатури назад, пистолетът изгърмя и прозорците зазвъняха. Мазилката от пробития таван се посипа отгоре им.

Конрад почти се беше изправил, когато здравенякът вече ставаше от пода. Пистолетът отново гръмна. Куршумът го опари по бузата и мина покрай ухото му. Конрад вложи цялата си тежест в силно дясно кроше, което улучи челюстта на противника му със съкрушителна сила. Оня изръмжа, изцъкли очи и изпусна пистолета. Олюля се на най-горното стъпало, като се опитваше да запази равновесие. Конрад скочи и заби левия си юмрук в стомаха му. Едрият се наведе напред, поемайки бързо въздух, после се изправи и се затъркаля надолу по стълбите. Приземи се на тила си с такъв трясък, че разтърси зданието.

Конрад погледа известно време прострения с разперени ръце и крака на по-долната площадка мъж. Не си направи труда да слезе. Човек с такова тегло не би могъл да падне така,

без да си счупи врата.

Когато влизаше в апартамента на Фло, откъм улицата долетя вой на полицейска сирена. В дългата и тясна стая, крещящо обзаведена като всекидневна, напреко на дивана лежеше Фло. Бе само по черни найлонови чорапи, закрепени на чифт розови, украсени с розички жартieri. Отстрани във врата ѝ бе забучен със страшна сила остър стоманен шиш за разбиване на лед. Не беше нужно да я докосва, за да се убеди, че вече е покойник. Работата беше свършена много нещо – дело на професионалист. Острието на шиша бе пронизало гръбначния ѝ стълб.

Конрад изруга тихо, взе да разтрива удареното си рамо и заопипва джоба си за пакета с цигарите. Все още гледаше надолу към Фло, когато в стаята нахлуха двама полицаи с пистолети в ръце.

XI

Капитан Харлън Маккан от полицейското управление беше огромен като расов бик, с ниско подстригана коса на кръглата си глава, забита направо върху широките като гардероб рамене. Месестото му червендалесто лице сякаш бе издялано от гранит. Неспкойните му очички хлътваха в орбитите, когато се разбеснееше, а това често се случваше, пламваха като въгленчета и смразяваха и най-коравите бандити или полицаи, имали нещастieto да се изпречат пред погледа му.

Тази вечер беше цивилен, с тъмнокафяв костюм, а ниско над очите си бе нахлупил мека шапка. Караше своя линкълн по булевард “Лорънс”, а едрите му космати ръце стискаха кормилото, сякаш бе гърлото на най-големия му враг. Зави рязко по булевард “Пасифик” и подкара край брега на океана. Задмина ярко осветените хотели, казиното, нощните заведения, окъпания в неон клуб “Амбасадор” и стигна най-отдалечения край на булеварда, където, скрит зад високи четири метра и половина стени от погледа на случайните минувачи, клуб “Парадайз” гледаше към озарения от лунна светлина океан.

Маккан сви по тясната алея успоредно на източната стена и продължи да кара още близо четиристотин метра, докато фаровете му пронизваха обгърналата го гъста тъмнина. От време на време хвърляше по един поглед в огледалото, но зад гърба му не се виждаше никаква кола. Отпреде му внезапно се изпречи желязна порта, ярко осветена от фаровете му. Той спря, пресегна се и четири пъти включи и изключи светлините – два пъти къси и два пъти дълги. Портата се отвори, той мина през нея и спря до къщичката на пазача. От прозореца надникна набит мъж с шапка с козирка, който го изгледа, махна с ръка за поздрав и му направи знак да продължи.

Маккан включи на скорост и подкара по описващата окръжност алея към клуба. Спря до една странична врата и излезе от колата. Зад волана се намери друг мъж с шапка с козирка и откара линкълна в близкия гараж.

Маккан се изкачи по каменните стъпала, които водеха към масивна врата, почука четири пъти с бронзовото чукче – два пъти късо и два пъти дълго – и вратата се отвори.

– Добър вечер, сър – поздрави нечий глас от тъмнината.

Маккан изръмжа и влезе. Чу как вратата се затвори зад гърба му, после блеснаха светлини. Закрачи по дългия коридор, без да се оглежда, спря пред втора масивна врата и почука по същия уговорен начин.

Вратата отвори Луис Сигъл – личният телохранител на Морър и управител на клуб “Парадайз”. Беше висок и мургав прочут хубавец. Преди десетина години беше известен на полицията и в гангстерските среди като Хубавия Луис, но откакто се свърза с Морър, придоби повече достойнство и прякорът бе забравен. Беше на дваисет и девет или трийсет години, с квадратна челюст, сини очи и силен слънчев загар. Стар белег от бръснач минаваше от лявото му око до носа, придавайки му авантюристичен вид, а грижливо заучената усмивка, която оголваше големи лъскави зъби, бе неотразимо оръжие срещу жените, които от

своя страна бяха основният интерес в живота му.

– Заповядайте, капитане – обърна се той към Маккан и зъбите му блеснаха. – Шефът ще дойде всеки момент. Какво ще пиете?

– Едно уиски.

На Маккан му беше трудно да се държи вежливо с този бандит с приятни обноски и красива външност. Огледа разкошно обзаведения с изискан вкус салон, приближи се до камината и облегна огромните си рамене на поличката над нея. Сигъл отиде до бара, наля му уиски със сода и му го донесе.

– Шефът малко се изненада от искането ви за среща. Наложих му се да се откаже от едно театрално представление. Надявам се, не става дума за някакви неприятности, капитане?

Маккан се изсмя и смехът му прозвуча като лай.

– Неприятности ли? Това е слабо казано. Ако не се справите, както трябва, с положението, всичко ще излезе на бял свят – ето каква е работата!

Сигъл повдигна вежди. Мразеше Маккан точно толкова, колкото и Маккан него.

– В такъв случай, изглежда, ще трябва да се справим с положението – произнесе той и се върна при бара. Докато си наливаше уиски, добави с подигравателна усмивчица: – Но ние обикновено се справяме с положението, нали, капитане?

– Винаги има първи път – изръмжа Маккан, раздразнен, че не е стреснал Сигъл.

Вратата до бара се отвори и в салона влезе Джак Морър, следван от адвоката му Ейб Головиц. Морър бе нисък и набит, около петдесетгодишен. През последните три-четири години беше понапълнял. Мургащото му лице не беше обръснато. Гъстата му мазна черна коса беше започнала да посивява на слепоочията, но това не смекчаваше чертите на лицето му, които напомняха смъртната маска на Бетовен, която Маккан бе видял преди години. На пръв поглед Морър не се различаваше по нищо от хилядите богати властни бизнесмени, които прекарваха почивката си в Пасифик Сити, но втори, по-внимателен поглед разкриваше разликата. Имаше безизразните змийски очи на гангстер – блестящи и в същото време студени и непроницаеми като заледени камъчета.

Головиц, един от най-способните адвокати по крайбрежието, приличаше по телосложение на Морър, само че беше по-пълен, по-възрастен и почти оплешивял. Беше се отказал от доходната си адвокатска практика, за да се занимава с деловите и юридическите проблеми на Морър, и така добре се бе справил със задачата си, че сега беше втори след шефа.

– Радвам се да ви видя, капитане – Морър поздрави Маккан и пристъпи да се ръкува с него. – Имате ли нужда от нещо? Да ви предложи ли пура?

– Да, благодаря – отвърна Маккан, който никога нищо не отказваше. Сигъл му протегна отворена кутия с пури и той си избра една дебела, която приличаше на торпедо, помириса я и кимна одобрително. Отхапа крайчето, запали я от кибритената клечка, предложена му от Сигъл, издуха дима към тавана и отново кимна. – Чудесна пура, господин Морър.

– Да. Специална поръчка са, само за мен – Морър погледна към Сигъл. – Да се изпратят хиляда бройки в дома на капитана, Луис.

– Е, не, не мога да приема такъв подарък – рече Маккан и тънките му устни се разтегнаха в доволна усмивка. – Все пак много мило от ваша страна.

– Няма за какво – отвърна Морър, приближи се до едно кресло и седна. – Настоявам. Ако не ги искате, подарете ги на някого.

Головиц наблюдаваше изкуствената размяна на любезности с нарастващо нетърпение. Прие предложеното от Сигъл уиски със сода и седна близо до Морър.

– Е, какво се е случило? – рязко попита той.

Маккан го погледна. Мразеше Головиц. Не че се боеше от него, но знаеше, че е опасен. Не по начина, по който беше опасен Морър, но владееше всички адвокатски номера и беше прекалено близък с политическите кръгове. Полицаят се наклони напред и размаха пурата си по посока на Головиц.

– Ще ви предам фактите, а вие сами ще решите какво се е случило – произнесе той с характерния си лаещ глас. – Преди три вечери е била убита Джун Арнът заедно с шестимата ѝ прислужници. Главата ѝ е била отрязана, а коремът – разпран. В градината ѝ са намерили пицов с инициалите на Ралф Джордан. Бардин и Конрад са отишли у Джордан и са го намерили във ваната му с прерязано гърло и бръснач в ръката. Пистолетът, с който са били извършени убийствата, е лежал на пода в тоалетната му стая.

– Няма защо да ни разказвате всичко това – прекъсна го нетърпеливо Головиц. – Чели сме вестниците. Какво общо имаме ние с тази история? Джордан я е убил, после се е самоубил. Всичко е ясно като бял ден, нали?

Маккан оголи зъби в усмивка:

– Да, картината изглеждаше достатъчно ясна. Бардин остана удовлетворен от нея, аз също. Но не и Конрад – малките му зачервени очи се впериха в Морър, който пушеше пурата си, седейки спокойно, с безизразно мургаво лице, заковал в килима с търпеливо безразличие студените си гангстерски очи.

– Какво ни интересува неговото мнение? – продължи да пита раздраженият Головиц. – Засяга ли ни по някакъв начин?

– Мисля, че да – отвърна Маккан. – Конрад го бива да размътва водата. А е и умен – не се заблуждавайте в това отношение, и си е вгълпил едно-единствено нещо – да ви създаде неприятности, господин Морър.

Морър вдигна очи. Дебелите му, почти негроидни устни се изкривиха в усмивка:

– Разбира се, че е умен. Само че в този град има достатъчно място и за двама ни.

– А може да се окаже, че не е така – зловещо произнесе Маккан. – Според него Джордан е бил убит.

Усмивката на Морър стана по-широка:

– И, разбира се, е убеден, че зад убийството се крия аз. Той ме държи отговорен за всяка премазана котка тук. И какво от това? Случват се такива работи.

Маккан дръпна дълбоко от пурата. Погледът му се прехвърли от Морър върху Головиц, който го следеше с напрегнато изражение в тъмните си очи.

– Случаят е по-различен. До него е стигнал слухът, че вие с госпожица Арнът сте били повече от близки приятели – Маккан отново го погледна. – Ето каква е версията му: Открили сте по някакъв начин, че госпожица Арнът и Джордан са любовници, отишли сте в къщата ѝ заедно с Парети и сте я убили, докато Парети е очиствал прислугата. После Парети е прескочил до апартамента на Джордан, прерязал му е гърлото, пхнал е бръснача в ръката му, подхвърлил е оръжието на убийството, извел е колата му от гаража и я е блъснал във вратата като доказателство, че Джордан е бил под влиянието на наркотици. След това Парети е дошъл да ви докладва и вие сте го очистили, за да му запушите устата.

Морър избухна в смях. Шляпна се звучно по коляното с пълната си бяла ръка.

– Как ти се струва, а, Ейб? Не му липсва въображение, нали? Да си чувал друга подобна история?

Маккан се облегна назад в стола си. Облекчение и изненада се сменяха по червендалестото му лице.

Головиц потърка брадата си и повдигна рунтавите си вежди. Не му беше забавно както на Морър, дори никак.

– Какви са доказателствата му? – попита рязко.

– Не ставай глупав, Ейб! – спокойно изрече Морър. – Доказателства няма никакви и той много добре знае това.

Головиц сякаш не го чу.

– Какви са доказателствата му? – повтори той, впил поглед в Маккан.

Сигъл беше застанал до бара, зад Морър и Головиц, и слушаше внимателно. В погледа му имаше нещо тревожно, което взе да плаши Маккан.

– Намерил е свидетели, че господин Морър и госпожица Арнът са били много специални приятели и че Джордан го е било страх от господин Морър – бавно произнесе Маккан. – Има изявления, дадени под клетва, че е било така.

– Чие е изявлението? – рязко попита Головиц.

– На гримьора на Джордан.

Маккан и Головиц погледнаха към Морър, който все още се усмихваше.

– Е, и какво от това? – небрежно подхвърли гангстерът. – Кой друг твърди същото?

– Само той – каза Маккан.

Морър сви рамене и разпери ръце, като се усмихна на Головиц:

– Това не е никакво доказателство – рече адвокатът. – Друго?

– Тази сутрин Фло Пресър е отишла при Конрад да му съобщи, че Парети е изчезнал. Каза му, че в седем часа вечерта в деня на убийството той трябвало да свърши някаква работа за господин Морър, а госпожица Арнът е била убита около седем часа.

Головиц се поотпусна:

– Свидетелството на една проститутка важи колкото шепа въздух. Друго има ли?

– Два часа след срещата й с Конрад Фло е била намушкана с шило за разбиване на лед – продължи Маккан, впил поглед в Сигъл, който неспокойно се намръщи.

– Кой я е убил?

– Тед Паскал, от бруклинската банда.

Морър сви рамене:

– Не го познавам. И за какво е целият този шум? Какво общо имам аз с убийството на някаква си курва?

Очичките на Маккан постепенно се наляха с кръв. Той бе преживял голям шок, докато бе слушал доклада на Конрад по време на срещата при прокурора, и сега безгрижното безразлично отношение на Морър разбуди наново гнева му.

– Къде е Парети, господин Морър? – излая той.

– Тони е в Ню Йорк – спокойно отговори Морър. – Изпратих го да прибере един комарджийски дълг. Това е работата, която трябваше да ми свърши. Хвана самолета в седем часа.

– В такъв случай най-добре е веднага да го повикате да се върне – мрачно настоя Маккан. – Конрад иска да се срещне с него. В квартирата му са намерили план за апартамента на Джордан.

Головиц настръхна и хвърли пронизателен въпросителен поглед към Морър, който само махна с ръка.

– Не вярвам. Кой го е намерил?

– Ван Рош.

– Свидетели има ли?

– Не.

– Значи е бил подхвърлен – засмя се Морър. – Ейб може да се погрижи за това, нали, Ейб?

Головиц кимна, но погледът му издаваше нарастващото му безпокойство.

– Ако Тони се появи днес или утре – продължи Маккан, – то половината от аргументите на Конрад ще отидат по дяволите. Трябва много бързо да върнете Тони, господин Морър.

Настъпи продължително мълчание, по време на което Морър сякаш разучаваше рисунките на килима. После се обади, без да вдигне очи:

– Ами ако не мога да го открия? Ако е решил да изчезне с парите, които го изпратих да прибере? Сумата е голяма – двайсет хиляди долара. Не казвам, че е избягал, но ако стане така, тогава какво?

Лицето на Маккан внезапно стана мораво. Огромните му космати ръце се свиха в силно стиснати юмруци.

– Добре ще е да не е избягал! – изсъска през зъби.

– Успокойте се, капитане – усмихна му се Морър. – И за момент дори не вярвам, че е духнал, но дори да е така, хилавите доказателства на Конрад няма да издържат в съда. За какво толкова се тревожите? Аз хич не се безпокоя.

– Пазачът на къщата на госпожица Арнът записва имената на всички посетители в една книга – бавно и натъртено заговори Маккан. – В седем часа в нощта на убийството някоя си Франсис Коулман е отишла да се срещне с госпожица Арнът. В момента полицията се опитва да я открие, за да я задържи като свидетел. Конрад е на мнение, че тя може да е видяла убиеца.

Морър се загледа в горящия край на пурата си. Един нерв на лицето му взе да пулсира, но иначе изражението му си остана безучастно. В стаята се усети остро напрежение. Сигъл запали цигара, впил очи в тила на Морър. Облиза си устните, сякаш внезапно бяха пресъхнали. Головиц гледаше намръщено ръцете си. Жестоките очички на Маккан се спираха на всеки един от тях, следяха реакциите им, а от надигащата се в гърдите му заслепяваща ярост му секна дъхът.

– Е? Кажете нещо! – изръмжа той. – И за това ли ще се погрижи Головиц?

Морър го погледна. Студените му змийски очи светеха като въглени и Маккан не издържа втренчения му поглед.

– Искам да разговарям насаме с капитана – тихо проговори той. Головиц незабавно стана и излезе от стаята, следван от Сигъл. Когато вратата се затвори подире им, Морър кръстоса късите си дебели крака. Извади пурата от устата си, наклони се напред и изтръска пепелта в кристален пепелник. Но не погледна към Маккан. Полицаят седеше неподвижен, отпуснал юмруци на коленете си, с мораво лице. От потта лицето му изглеждаше мазно. – Франсис

Коулман ли казахте? – внезапно попита Морър, без да повиши глас.

– Да.

– Коя е тя?

– Нека се разберем, господин Морър, вие ли сте...

– Коя е тя? – попита отново Морър, без да повиши глас, но Маккан безпогрешно разпозна сигнала за опасност.

– Безработна статистка. Напуснала е квартирата си на “Глендейл авеню” вечерта в деня на убийството. Централната агенция за наемане на артисти няма новия ѝ адрес.

– Познавала ли е Джун Арнът?

– Работила е с нея в последния ѝ филм. Имала е съвсем епизодична роля.

– Значи сега се опитвате да я откриете?

– Тъхъ. До час-два ще попаднем на следите ѝ.

Морър само кимна.

– Имате ли нейна снимка?

Маккан бръкна във вътрешния си джоб.

– Взех я от Централната агенция.

Морър пое снимката, погледна я и я сложи с опаката страна нагоре върху облегалката на креслото си. После рязко вдигна глава и се усмихна:

– Свършили сте си уискито, капитане. Налейте си още.

– Не, благодаря.

Усмивката ни най-малко не го залъга. Атмосферата в стаята тегнеше като надвиснала гръмотевична буря. Морър стана и отиде до вратата близо до прозореца. Отвори я и влезе в стаята, която – Маккан знаеше – служеше на Сигъл за канцелария. Полицаят продължи да седи неподвижно, захапал яростно пурата между зъбите си. Усещаше неравните удари на сърцето си, а устата му пресъхна.

Морър се върна с дълъг бял плик в ръка. Докато прекосяваше стаята, Маккан се изправи и застана с лице към него.

– От колко време се каня да ви дам това – започна усмихнато Морър. – Едно малко капиталовложение, което направихме на ваше име, се оказа доста печелившо – Маккан пое плика. – Петнайсет хиляди – додаде Морър почти шепнешком.

Маккан бавно и дълбоко си пое въздух. После пхна плика в задния си джоб.

– Може би ще мога да ви се отплатя с нещо за услугата – сковано каза той.

– О, да – промълви Морър и се приближи до празната камина. – Бих искал пръв да разбера местонахождението на госпожица Коулман. Възможно ли е да се уреди това?

Маккан усети как потта се стича по лицето му.

– Може нищо да не е видяла – рече той с прегракнал глас. – Най-вероятно не е видяла нищо. Госпожица Арнът едва ли я е поканила в къщата. Сигурно е оставила името си и след това си е тръгнала...

– Възможно ли е да се уреди? – повтори Морър.

– Сигурно. Наредих на хората си да докладват направо на мен веднага щом я открият, и да не предприемат нищо, докато не получат указанията ми. Обещах да се свържа с прокуратурата. Искат да я разпитат и да я поемат оттам нататък.

– Струва ми се, че първо трябва аз да се видя с нея. Щом научите адреса ѝ, ще ви помоля

да се обадите тук. Луис ще чака.

– И прокурорът ще чака – тихо прошепна Маккан. – Трябва много да внимавам, господин Морър. Разликата във времето между двете обаждания не бива да е голяма. Не мога да ви дам повече от половин час.

Морър се усмихна, протегна ръка и потупа Маккан по рамото.

– Половин час е достатъчно.

– Можете ли да бъдете откровен с мен – все така прегракнало продължи Маккан. – Доказателствата на Конрад струват ли нещо? Вие... нали не сте...

Морър го хвана под ръка и го поведе към вратата.

– Доказателства няма да има, капитане – тихо му каза той. – Обещавам ви.

Отвори вратата и изведе полицая в коридора.

– Лека нощ, капитане, и благодаря за помощта. Ще чакаме да се обадите.

Чак когато излезе с колата на тясната тъмна алея и се поотдалечи от клуба, Маккан даде воля на чувствата си, съдържани до този миг. Взе да ругае диво и неприлично и млъкна едва когато стигна ярките светлини на океанския бряг.

XII

Головиц влезе в стаята, затвори вратата и бавно се приближи до Морър. Настъпи продължително мълчание. И двамата не се поглеждаха в очите. Морър все така си пушеше пурата със замислено изражение. Головиц чакаше, стиснал здраво устни, с ръце зад гърба.

– Не трябваше да използвам Парети – внезапно проговори Морър. – Направих грешка. Винаги съм смятал, че е най-добрият от хората ми. Можеш ли да си представиш – да вземе да остави скица на апартамента на такова леснодостъпно място!

Головиц затвори очи, пак ги отвори и си пое дълбоко въздух:

– Нима искаш да ми кажеш, че самият ти си убил тази жена? – дрезгаво попита той.

Морър го погледна, като повдигна дебелиите си вежди.

– Достави ми голямо удоволствие. Бях я предупредил. Казах ѝ да стои настрана от Джордан. Тя ми обеща, а през цялото време се е срещала с него! С едно жалко наркоманче!

– Но защо, по дяволите, трябваше сам да вършиш тази работа! – яростно попита Головиц. – Даваш ли си сметка, че Форест само това е чакал? Години наред се пазеше чист и не му даваше за какво да се хване. Да не си мислиш, че ще пропусне такава великолепна възможност! Като толкова си искал да се отървеш от нея, защо не изпрати Луис?

Морър се усмихна.

– Беше съвсем лична работа, Ейб – търпеливо заобяснява той. – Изпитах огромно удоволствие. Да беше видял лицето ѝ, като ме зърна! Въпреки красотата си, самоувереността си, славата си тя нямаше капчица твърдост! Да беше я видял! Да беше видял очите ѝ! – той се усмихна отново – с усмивка, от която по гърба на Головиц полазиха тръпки. – Да беше я чул как пицеше! Да, това си беше лична работа – не бих я отстъпил на никой друг за нищо на света!

Головиц прокара ръка през изпотеното си лице.

– Това може да провали организацията ни, Джак! – трескаво заговори той. – Синдикатът няма да остане доволен...

– Да върви по дяволите синдикатът! – изруга Морър с неочаквана злоба. – До гуша ми дойде от тях! Не те ще ми кажат какво да правя!

Головиц му обърна гръб, отиде до едно кресло и седна. Не искаше Морър да види изумлението, което за миг се мярна в погледа му.

– Ако тази Коулман те е видяла...

– За нея не се безпокой – безразлично изрече Морър. – Има кой да се погрижи за това. Без нея Форест няма да има на какво да основе делото си. Може да се опита да ни причини неприятности, но доникъде няма да я докара. Ако я премахнем, нали ще можеш да се справиш?

– Разбира се. Но първо трябва да я премахнеш!

– Лесна работа. Маккан ще ни извести къде се намира. Ще ни даде половин час преднина пред полицията.

Головиц се замисли за миг.

– Не бива да се излагаш на никакъв риск, Джак – рязко изрече той. – Яхтата да бъде в пълна готовност. Страшно ще се размирише тук след смъртта на момичето. Най-добре да те няма. Заминаваш неизвестно къде на риболов. Само докато се уталожат нещата.

Морър сви рамене.

– Ще кажеш на Луис да се погрижи за това. Яхтата си е готова. Ще се кача и ще отплавам веднага щом се обади Маккан.

– Кой ще се погрижи за момичето?

– Повикай Луис. Това е негова работа.

Головиц стана, прекоси стаята, отвори вратата до бара и даде знак на Сигъл.

Сигъл влезе, като че стъпваше върху чинии. Не беше вчерашен. От това, което бе чул, му бе станало ясно, че Морър лично е убил Джун Арнът, и беше ужасин от вероятните последици. Много добре знаеше, че една погрешна стъпка сега можеше да разруши цялото старателно изградено царство. През последните десет години бе драпал със зъби и нокти, изкачвайки се нагоре по стълбицата, за да достигне това най-високо стъпало, за което дори не беше мечтал, с колкото си иска пари, жени и всякакъв лукс. При мисълта, че можеше да изгуби всичко, гърдите му се изпълваха с дива ярост, от която чак му призляваше.

– Луис, трябва да се ликвидира това момиче – пристъпи Морър направо към въпроса. – Маккан ще те извести къде се намира. Трябва да действаш мълниеносно. Ще имаш само половин час преднина пред Конрад.

Сигъл го изгледа вторачено:

– Ще трябва да го изработим много грубо, господин Морър. Няма да имаме време за предварително проучване на мястото и това прави работата трудничка...

– Не ме интересува как ще я свършите, стига да я свършите. Кого ще изпратиш?

Сигъл се замисли:

– Моу и Пийт – каза най-накрая.

– Кой Пийт? – рязко попита Морър.

– Пийт Уайнър. Добро момче е. Досега не е убивал, но все някога трябва да започне.

– Да не е онзи с лилавия белег по рождение? – намръщи се Морър.

– Същият. Много обича да приказва. Баща му е бил свещеник. Трябва ни човек, който да се вмъкне в апартамента без много шум. Пийт става за това. Ако нещо я оплеска, Моу ще поеме работата, той поне е проверен. Сече му пипето.

– Не ми се ще да използваме човек с белег по рождение – рече Морър. – Много бие на очи.

– Нямам друг, който да може да се вмъкне в апартамента. Обстановката не ми е известна. Ако разполагах поне с малко време да проуча мястото, нямаше да го използвам. Веднага след това ще го измъкна от града. Последствия няма да има.

– И по-добре да няма – мрачно заяви Морър.

На вратата се почука и в стаята влезе Дъч Файнър, който се грижеше за заведението, когато Сигъл беше зает с друга работа. Беше едър червендалест мъж с руса коса и жестоки леденосиви очи.

– Какво има? – нетърпеливо попита Морър.

– Току-що пристигна една жена, господин Морър. Реших, че трябва да ви известя. Май че е жената на Конрад. Може и да греша. Беше тук и по-миналата вечер и лицето ѝ ми се стори

познато. Сега съм почти сигурен, че е именно тя.

– Искаш да кажеш, жената на Пол Конрад? – учудено го попита Сигъл.

– Точно така – отговори Файнър, доволен от предизвиканата от него сензация.

– Нали не е с Конрад?

– Сама е.

– Провери, Луис! – остро нареди Морър и стана.

Сигъл мина покрай Файнър и забърза по коридора към ресторанта. Върна се след минута-две с възбудено лице.

– Наистина е жената на Конрад! Седнала е сама на бара.

Морър махна на Файнър да си върви. Щом излезе, погледна Головиц:

– Какво ли се крие зад това? Не вярвам да я е изпратил тук да слухти.

Головиц поклати глава:

– И аз не вярвам.

– Иди да поговориш с нея, Луис – рече Морър. – Дръж се много внимателно. Не ѝ давай да разбере, че знаеш коя е. Виж дали сама ще ти каже. Опитай се да изкопчиш за какво е дошла – Сигъл кимна и излезе. – Знаеш ли нещо за нея? – продължи да пита Морър, щом Головиц се отпусна отново в креслото.

– Почти нищо. Бива си я на външен вид. Мисля, че преди да се ожени, е била певица, но не особено добра и затова зле платена. Познат ти е този тип. Ожениха се преди близо три години.

– Какво ли прави тук, дявол да я вземе! – замислено попита Морър, като подръпваше долната си устна.

Головиц сви рамене. Джейни Конрад не го интересуваше. След час-два, мислеше си той, Морър ще бъде на яхтата си, а той ще поеме юздите на царството му – нещо, което му се бе струвало само твърде далечна вероятност през последните три години. А ето че сега трябваше само да протегне ръка. Той щеше да стане силната и властна фигура в организацията. Вече няма да убеждава и дори да моли да следват съветите му. Ще решава какво да се прави, и то незабавно ще бъде изпълнявано.

От превземането на властта от Морър мислите му се прехвърлиха върху нещо друго, на което беше гледал със завистливи очи и незадоволена страст, откакто я бе видял за пръв път: жената на Морър, Долорес.

На Головиц му секваше дъхът само като си помислеше за тази висока, червенокоса и зеленоока жена. За него никога не бе имало по-желана и по-интригуваща жена, а ето че Морър сякаш бе забравил за съществуването ѝ. Как можеше да се забърква в истории с тази Арнът, докато Долорес бе негова? Как бе възможно!?!

– За какво се замисли, Ейб? – рязко попита Морър, впил очи в Головиц.

Головиц осъзна, че е мислил почти на глас, а това бе крайно опасно.

– За какво ли не – намръщи се той. – Да не смяташ, че съм във възторг от цялата тази работа? Ще поемеш с яхтата, а аз ще остана да оправям бакиите. Има за какво да мисля...

Морър кимна.

– Няма да отсъствам дълго – увери го той. – Ти само удържай фронта, докато се върна. Няма за какво да се тревожиш.

Головиц си помисли, че ако някой трябваше да се тревожи, то това бе Морър, но не каза

XIII

Джейни Конрад огледа притеснено препълнения бар. Беше успяла да се промъкне покрай портиера с уверението, че чака приятели. В клуб “Парадайз” не обичаха сами жени. Заведението си имаше собствен контингент от така наречени домакини и външната конкуренция никак не беше желателна. Миналия път, когато беше тук, почти веднага бе започнал да я ухажва дебел възрастен мъж, който цяла вечер я черпи на бара и ѝ разказва стари вицове. Джейни го намери непоносимо скучен, но сега трескаво се надяваше отново да го види. От него обаче нямаше и следа.

Всъщност тази вечер в клуба нямаше нито един свободен мъж и Джейни започна да се чувства неудобно. Разбра, че не може да остане на ъгловата масичка още дълго. Барманът вече ѝ мятал погледи, а две от “домакините” – ярко гримирани момичета с нагъл вид – я оглеждаха с неприкрита враждебност.

Тя смутено изпразни чашата си. Какво разочарование, ако ще трябва да си тръгне! След като цяла вечер се бе гримирала и издокарвала, за да изглежда в най-добрата си форма, а след това бе платила за такси, за да дойде в клуба. А не смееше да отиде никъде другаде. Тук поне нямаше да види никого от старомодните приятели на Пол.

И точно когато се бе примирила, че ще трябва да си тръгне, към нея се запъти висок мъж със смокинг и само като го видя, сърцето ѝ лудо заби. Слабото му хубаво лице и тънкия белег, който се спускаше от лявото око до ноздрата, развълнуваха всичките ѝ сетива. Той спря до масата ѝ и се усмихна широко и дружелюбно. Тя също му се усмихна, малко притеснена, но не се опита да прикрие надеждата и интереса си.

– Не ми казвайте, че не е дошъл на срещата – започна Сигъл, като се надвеси над нея. Тя усети, че той се опитва да надникне в деколтето ѝ, и се отдръпна назад, леко разтревожена, но и възбудена. – Наблюдавам ви от известно време. Отдавна сте тук.

– Да – погледна тя часовника си. – Закъснява, но ще дойде. Той... той вечно закъснява.

– Времето и жените никога не бива да чакат мъжете – заяви с още по-широка усмивка Сигъл. – А може ли да заема мястото му?

Тя се престори, че се колебае.

– Ами... не знам. Аз... ние не се познаваме, нали?

Той издърпа един стол и седна.

– Лесно ще уредим това. Аз съм Луис Сигъл. А вие?

– Джейни... Конрад – рече Джейни, спомняйки си думите на Пол, че лесно могат да я познаят. Това я накара да се откаже в последния миг от бащиното си име.

– Ето, готово! – заяви Сигъл. – Сега вече се познаваме. Видяхте ли колко е просто? Хайде да пийнем по нещо.

Тя видя как той щракна с пръсти на бармана и с каква скорост им бе взета поръчката. Забеляза също, че и самите чаши се появиха с чудна бързина, а мартинито, поставено от бармана пред нея, нямаше нищо общо с онова, което тя си бе поръчала и за което трябваше

да чака.

– Защо не съм мъж – въздъхна тя, след като барманът се върна на мястото. – Вас ви обслужват по съвсем друг начин. Предишният коктейл, който пих, беше направо отвратителен.

– Много се радвам, че не сте мъж – отвърна Сигъл и я дари с прочутия си нагъл поглед. Винаги беше недоумявал как Конрад бе успял да хване такава прелестна жена, а сега, като я гледаше отблизо, още повече се зачуди. – Защо ми се струва, че ви видях тук преди няколко вечери?

– Понякога се отбивам – кимна Джейни. – Тук ми харесва. Добре ли познавате заведението?

– Доста добре – засмя се Сигъл. – Това е най-добрият нощен бар в града – той вдигна мартинито си. – Пия за едно дълго и красиво приятелство – и изпразни чашата си на един дъх. – Хайде, пийте на екс и да си поръчаме още.

Джейни охотно се подчини и барманът донесе още две мартинита, без дори да му ги поръчат. За нея не остана скрито явното възхищение в очите на Сигъл, когато я погледнеше. Достатъчно опитна беше, за да си даде сметка, колко опасен беше. Не беше от мъжете, които се задоволяваха с това просто да поседят с една жена и да поприказват. В най-скоро време щеше да последва неизбежното предложение да отидат някъде сами и сърцето на Джейни заби ускорено, докато се опитваше да реши докъде можеше да стигне с него. И през ум не й мина, че като настъпеше моментът, тя нямаше да има възможност за избор. Беше твърдо уверена, че можеше да се справи с всяко положение, но пък не знаеше, че веднъж като започнеше, Сигъл не спираше по средата.

Разговорът с него, начинът, по който я гледаше, въздействието на мартинито и долитащата от ресторанта танцова музика й напомниха възбудата от дните, когато не беше омъжена. Беше си отживяла тогава, помисли си тя. И в края на краищата не беше чак кой знае колко отдавна – само преди три години.

– Мислите си за нещо много палаво – каза Сигъл. Имаше дарбата да чете женските мисли. Тъй като неизменно усещаше в кой момент да стане нападателен, успехът му сред по-слабия пол беше станал пословичен сред приятелите му.

Джейни пламна:

– Не е вярно! – тя довърши мартинито и постави чашата на масата с предизвикателна рязкост. – Изобщо не знам за какво говорите.

Сигъл се усмихна широко:

– Знаете, знаете. Сега се питате какъв ли ще е следващият ми ход и дали ще ви предложи да отидем у дома да ви покажа ценната гравюра, която съм купил.

Джейни го загледа, объркана за миг, но веднага след това се засмя:

– Нищо такова не си мислех!

Той се наведе напред. В силата и хубостта му имаше някаква животинска привлекателност, от която на Джейни й секна дъхът.

– Интересувате ли се от гравюри?

Тя само поклати глава.

– Ни най-малко. А вие?

– Не. А и никога не ми се е налагало да прибягвам до гравюри – усмивката му стана още

по-широка. – Една добра вечеря, малко танци, приглушени светлини и нежна музика вършат много по-добра работа от всякакви гравюри – той бутна стола си назад. – Е, ще вечеряме ли?

Джейни го погледна и се поколеба. Изведнъж осъзна, че този висок красавец, изглежда, вземаше прекалено много неща за дадени и може би с напредването на вечерта щеше да й стане далеч по-трудно да се справи с него, отколкото си мислеше отначало. Много добре знаеше обаче, че ако отклонеше поканата му, той щеше да я зареже незабавно и тогава тя трябваше да се върне в потискащата си празна къща при още по-потискащия телевизор.

– Говорите със загадки, но съм гладна, затова ще вечерям – отвърна тя.

– Чудесно. Тогава, докато си пудрите хубавото носле, аз ще се обадя на един телефон. Среща тук след пет минути.

– Трябват ми повече от пет минути, за да си напудря носа – възпротиви се Джейни на заповедта му.

– След пет минути – повтори Сигъл с усмивка и бързо прекоси бара, за да излезе във фойайето с дискретно разположените телефонни автомати. Набра един номер и докато чакаше, запали цигара. Джейни го озадачаваше. Ако не знаеше коя е, че е женена за Конрад, щеше да си помисли, че е готова на открит флирт. Дали не си играеше с него – питаше се той. Или наистина бе толкова лесна? Дали Конрад нямаше да се появи внезапно, точно когато Сигъл й посегнеше. Какво се криеше зад всичко това? Възможно ли бе Конрад да е пуснал жена си сама в бара, за да се държи по този начин единствено с цел да причини неприятности на Сигъл? Той се усъмни, но реши внимателно да играе картите си.

Телефонът щракна и Моу Глеб изръмжа:

– Какво има?

– Имам работа за теб – рязко отвърна Сигъл. – Ще я свършите двамата с Пийт – знаеш какво имам предвид. Пийт ще нанесе удара, а ти ще стоиш зад кормилото. Намери Пийт и стой на телефона, докато ти се обадя. Ще ти съобщя адреса веднага щом го науча.

– Ама чакай! – стресна се Моу. – Няма ли първо да проучим мястото?

– Няма да имате време. Работата трябва да се свърши до половин час след като научим адреса – след това пристигат ченгетата. Много е важно да се справите, Моу. Никакъв провал! Теб ще държа отговорен, ясно ли е?

– Ясно.

– Използвайте шиш за лед. Може да ви се обадя всеки момент, така че не мърдай от телефона.

И Сигъл затвори. Бързо прекоси коридора и влезе в кабинета си. Морър и Головиц все още бяха в стаята. Към тях се беше присъединила Долорес, жената на Морър.

Долорес беше идеалът му за жена. Никоя друга не му беше въздействала по този начин. Знаеше, че е също тъй недостъпна за него, както и снежните върхове на Еверест, но това не му пречеше да си мисли за нея, да си мечтае какво ли не и да лежи буден по цели нощи, изпотен от блянове по нея.

Беше се омъжила за Морър заради парите и властта му. Сигъл много добре съзнаваше това, но също така му беше известно, че тя плащаше скъпо и прескъпо за положението, което заемаше.

Морър се беше преситил на жени. Стигаше му само да помръдне малкото си пръстче, за да има която си поискаше. Господството му над холивудските профсъюзи, над нощните

заведения в цяла Калифорния и големите театри му даваше власт също над кинозвездите и по-незначителните актриси. Дори Джун Арнът с пословичното си богатство му се беше хвърлила на врата. За него Долорес беше просто жена като всички други и се отнасяше към нея точно така.

Сигъл огледа Долорес, която седеше на бара в преливаща смарагдовозелена вечерна рокля, цялата в блестящи пайети. Тя имаше най-безупречната кожа, която беше виждал – като стара слонова кост с фактура на сметана. Буйните тъмночервени коси подчертаваха бадемовите ѝ зелени очи, а от високата ѝ пищна и чувствена фигура сърцето му направо блъскаше в гърдите.

Тя се извърна на високото столче и му се усмихна с подигравателната усмивка на жена, която много добре знае за какво мисли мъжът срещу нея, но и пет пари не дава за терзанията му.

– Привет, Луис – поздрави Долорес. – Как върви флиртът? Видях те с русото маце. Харесва ли ти?

Сигъл се изчерви. Хвърли бърз поглед към Морър, после към Головиц. Знаеше, че адвокатът е луд по Долорес и че има някакви шансове. Ако с Морър се случеше нещо, Головиц не само поемаше организацията, но и наследяваше жената на сегашния шеф. Знаеше освен това, че Долорес ненавиждаше Головиц също толкова, колкото и Морър, но докато старците държаха парите и властта, тя щеше да е с тях.

– Я не се бъркай в тази работа! – сръза я Морър и ѝ хвърли поглед през рамо. – Ако не можеш да мълчиш, по-добре излез!

– О, Джак, много добре мога да мълча – усмихна му се тя. – Гледай на мен като на част от мебелировката.

Погледът на Морър се прехвърли върху Сигъл.

– Какво прави тук тая?

Сигъл сви рамене.

– Не зная. Ще вечеряме заедно. Каза ми коя е, и вече добре си пийна. Държи се като леко момиче, но може да ме прави на балама.

– Не и теб, Луис – обади се подигравателно Долорес. – Всеки друг, но не и теб. Убедена съм, че умира от желание да усети силната ти мъжествена прегръдка и страстния ти дъх на бузата си. И много добре я разбирам.

Лицето на Сигъл стана алено и в погледа му проблесна яростен блясък. Отвори уста да каже нещо, но навреме се сдържа.

– Излез, Доли! – нареди Морър, без да се обърне. – Писна ми от теб тази вечер! Върви си вкъщи!

Долорес се плъзна от столчето, взе хермелиновата си пелерина, която бе метнала небрежно на един стол, и прекоси стаята, влачейки пелерината след себе си. Движеше се бавно, с лека усмивка на алените си устни, като полюляваше бедра, с което прикова погледите на Головиц и Сигъл. Проследиха я с напрегнато изражение на лицата, а като мина покрай Сигъл, тя сбърчи нос и му изпрати закачлива гримаса.

– Лека нощ, Ейб – обърна се тя от вратата.

– Лека нощ – отвърна Головиц с лек поклон. Внимаваше да не я гледа и да не издаде пред Морър гнева в очите си.

– Лека нощ, Луис – продължи Долорес.

– Изчезвай! – развика се Морър. – Не виждаш ли, че сме заети!

– Лека нощ, мили.

И излезе, като затвори вратата след себе си. Морър махна ядосано с ръка:

– Проклети жени! Ако онази кучка не...

– Не бива да караме госпожа Конрад да чака – бързо го прекъсна Головиц.

– Прав си – съгласи се Морър и се обърна към Сигъл: – Гледай да се сприятелиш с нея,

Луис. Може да ни бъде полезна с нещо, но си дръж езика зад зъбите. Първо се увери дали не е на лов за някакви сведения.

– Ще внимавам – каза Сигъл.

– Хайде, върни се при нея. Няма да те уча как да се държиш, но внимавай всичко да е, както трябва.

Сигъл кимна, излезе в коридора и затвори вратата. Джейни го чакаше седнала сама на малка масичка в барчето към ресторанта и той изпита садистично удоволствие, като видя колко притеснена е. Явно си мислеше, че ѝ е вързал тенекия и че отново е останала сама.

– За Бога! – възкликна тя, щом го видя. – Казахте пет минути, а ви нямаше четвърт час!

Той ѝ се усмихна широко.

– Телефонът даваше заето – огледа я. Биваше си я, но съвсем не беше от категорията на червенокосата тигрица. Ала засега трябваше да се задоволи с нея. Ще я заведе някъде на тъмно. И ще си представя, че е Долорес. Тази нощ с него щеше да ѝ остане незабравима. Ще остави неизличим белег в съзнанието ѝ – като почит към Долорес.

– Хайде – хвана я той властно за ръката. – Да хапнем нещо.

XIV

Моу Глеб изсипа пърженото яйце в чинията си, добави два дебели резена шунка, остави цвъртящия тиган в мивката и отнесе чинията на масата. Беше набит, много дребен младеж с гъста като грива пясъчноруса коса. Дребното му сърцевидно личице беше бяло като прясно стопена лой. Малките му, дълбоко хлътнали очи и тънките стиснати устни му придаваха злобен и жесток вид. Външността напълно отговаряше на същността му – млад гангстер, готов на всичко, за да докопа повече пари, свиреп и опасен като спипана натясно дива котка. Седна на масата, сипа си кафе и започна лакомо да се храни.

Застанал до прозореца, Питър Уайнър го наблюдаваше.

– За Бога! – изръмжа Моу с пълна уста. – К,во си ме зяпнал! Не си ли виждал човек да плюска!

– Радвам се на апетита ти – тихо отвърна Пийт. – От девет часа снощи си изял дванайсет яйца и цяло кило шунка.

– И к,во от това? Нали трябва да правя нещо, докато чакаме? Ти защо не хапнеш, дявол да те вземе?

Питър сви рамене:

– Не съм гладен. Колко още ще чакаме според теб?

Моу го изгледа. Лицето му внезапно придоби хитро изражение. Този не е наред, мислеше си той. Но не е и виновен. Ако имах такова петно като разлято мастило през половината лице, и аз нямаше да съм наред.

– Докато онзи мухльо Луис ни се обади – Моу пхна едно парче в устата си, задъвка замислено, посегна към чашата с кафето и отпи голяма глътка. – Туй, дето хич не го разбирам, е защо ти ще утрепеш мацето. Защо са избрали теб? К,во ми има на мен? Знаеш ли що народ съм изтръшкарал? А ти още човек не си убивал, нали?

Пийт поклати отрицателно глава.

– Но нали все някога трябва да започна – оправда се той. После се пресегна, взе снимката на Франсис Коулман и я загледа. – Само да не беше това момиче.

– Бо-о-ожичко! – ухили се Моу. – Тук си прав. Бих си прекарал добре с нея, без да я пречуквам. И то много добре!

Пийт пак се загледа в снимката. Лицето на момичето му въздействаше по някакъв особен начин. Не ставаше дума за красотата ѝ. Вярно, че беше хубава, но не повече от всяко хубаво момиче, каквито ги имаше в изобилие из Пасифик Сити. В очите ѝ обаче имаше нещо, което го вълнуваше, едно изпълнено с очакване щастливо изражение – изражение на човек, за когото животът е радостно приключение.

Моу не откъсваше поглед от него, от спретнатия му вълнен сив костюм, елегантните кафяви обувки, бялата риза и красивата връзка на червени и сини райета. Този, рече си завистливо Моу, прилича на първокурсник от богаташки колеж! Пък и говори като завършил колеж! Едва ли беше по-възрастен от самия Моу – двайсет и две-три годишен. Ако не беше

белегът по рождение, щеше да е хубав като картинка – направо киноартист, реши Моу, но с туй петно изглеждаше просто страшен – тръпки да те побият!

– А каза ли Сигъл защо трябва да свършим тази работа, Моу? – рязко попита Пийт.

– Не съм го питал. Веднъж само му задай такъв въпрос и иди да си купиш нов комплект зъбки – Моу си наля още кафе. – Това си е работа, не разбираш ли? Няма защо да се притесняваш. Знаеш как да я свършиш, нали?

– Да, знам – каза Пийт и по лицето му премина жестоко ледено изражение. Дори така, както стоеше до прозореца, осветен от слънцето и загледан надолу към улицата, Моу усети как по гърба му полазват тръпки. Този може да бъде безмилостен, каза си той. Май е сбъркан в главата. Когато в погледа му се появеше този израз, на Моу му се искаше да не е в една и съща стая с него.

Точно тогава звънна телефонът.

– Аз ще се обадя! – извика Моу и излетя от стаята. Телефонният апарат беше в коридора.

Пийт отново се загледа в снимката. Представи си как момичето ще го погледне, когато се срещнат. Оживеният израз на възбуда и интерес ще изчезне и ще се смени от леко потръпване, примесено с отвращение – така го гледаха всички момичета, с които го бе сблъсквал животът, и той усети леденостудена топка в стомаха си – ярост, от която чак му призля и от която вената на слепоочието му запулсира. Този път няма да се преструва, че не е забелязал погледа. Няма да принуди устните си да се разтегнат в усмивка, няма да се опита да заличи първоначалното й впечатление за него. Не че някога бе успял да заличи това впечатление – момичетата никога не му бяха давали възможност. Бързаха да се извърнат, сякаш бе някакъв изрод, нещо крайно отблъскващо, достойно само за съжаление. Намираха си някакъв претекст – какво да е, само и само да не го гледат в лицето. Тя ще направи същото и щом се извърне, той ще я убие.

Моу се втурна в стаята.

– Хайде! Тръгвай! Разполагаме само с половин час да отидем дотам, да свършим работата и да се изметем, а проклетото място е на другия край на града!

Пийт грабна купчината списания, провери дали дългият осем сантиметра и остър като нож шиш за лед е в калъфчето си под сакото му, и последва Моу на бегот надолу по разклатените стъпала към прастария пакард, паркиран до бордюра. Макар да изглеждаше толкова стар, двигателят на пакарда беше по-добър от нов благодарение на сръчните ръце на Моу. Сега колата се стрелна от бордюра със скорост, която направо сащиса Пийт.

– Ето какво ще направим – заговори Моу. Приказваше с ъгъла на устните си, като истински гангстер. – Аз ще остана долу в таратайката и няма да изключвам двигателя. Ти ще натиснеш звънеца. Ако тя ти отвори, наговори й глупостите за списанията и направи така, че да те покани вътре. Ако отвори някой друг, помоли да я повикат: “Може ли госпожица Коулман?” Ясно ли е? Гледай да останеш с нея насаме. Направи се на срамежлив или нещо такова. И след това я халосай. Удряй с все сила – тогава гък няма да успее да каже. И веднага се спасявай! Ако се наложи, стреляй. Връщаш се в колата, отпрашваме към “Уилкокс” и Четиринайсета улица и там я зарязваме. Дъч ще ни прибере с неговата и ще ни откара в клуба. После се качваме на параход за Рейд Кий и вземаме самолет за Куба.

– Ясно – раздразнено се съгласи Пийт. – Знаем всичко наизуст!

– Аз също, но няма да ни навреди още веднъж да си преговорим урока. Най-трудното ще е

връщането в клуба. Ако стигнем там, значи всичко е наред. Куба, а! Страхотно! Бил ли си в Куба? Виждал съм я на картинки. Адски гот! А за жените да не говорим... – той сви тънките си устни на фунийка и остро подсвирна. – Леле, братче! Почакай само да пристигна в Куба!

Пийт мълчеше. Почти не го слушаше. Мислеше си, че най-сетне се приближава към връхната точка в живота си. От месеци си беше мислил само за този миг – мига, когато ще отнеме нечий живот, когато ще стори някому нещо по-лошо от онова, което бяха сторили на него самия, и отново усети студената буца в стомаха си.

– Пристигнахме – обяви Моу след пет минути. – “Ленъкс авеню”. Отседнала е при някаква приятелка – казва се Бънти Бойд. Не знам какво ще я правиш. Ако трябва, утрепи и нея – той намали, докато колата запълзя бавно покрай дълга редица четириетажни къщи. – Ето там, отсреща – Моу зави и спря. – Тази е. Три къщи по-надолу. Ще те чакам тук. Като излезеш, ще тръгна към теб с таратайката – Пийт взе купчината списания, отвори вратата и излезе. Леко му се гадеше, а ръцете му бяха ледени. – Добре ли се чувстваш? – разтревожено попита Моу, втренчил поглед в него през прозорчето на колата. – Слушай, Пийт, работата е много важна...

– Нищо ми няма – отвърна Пийт и погледна часовника си. Беше десет и трийсет и две минути. Имаше на разположение двацет и една минути да убие и да изчезне.

Тръгна бързо към къщата, като изпразни главата си от всякакви мисли. Всичко ще се оправи, рече си той, щом видя онова изражение в очите й. Гаденето ще изчезне и ще изпита удоволствие да извърши онова, за което е дошъл. Докато вървеше по пътеката между двете малки тревни площи, забеляза, че едно от перденцата на партера се помръдва. Изкачи се по стъпалата, които водеха към входната врата. Отстрани имаше четири табелки с имена и четири звънеца. Прочете табелките и разбра, че апартаментът на Бойд се намира на втория етаж. Усети, че го наблюдават, рязко се извърна и видя как перденцето на партерния прозорец бързо се спусна на мястото си, а смътната сянка на някакъв мъж се отдръпна навътре в стаята.

Пийт позвъни, отвори входната врата, прекоси малкото фойе и се заизкачва по стълбите. Като стигна втория етаж, до слуха му достигна весела музика. Докато прекосяваше площадката, вратата на апартамента широко се разтвори. Устата му внезапно пресъхна и сърцето му за миг замря. След това се озова лице в лице с русокосо момиче, облечено в плажна рокля. Оживеното му лице беше хубаво, като кукленско. То пристъпи усмихнато напред, но щом зърна белега му, се закова на място, очите му широко се разтвориха и усмивката му се стопи.

Погледът, който той и без това очакваше, се появи в очите на момичето и той се успокои. Всичко щеше да е наред. Почувства как в гърдите му се надигна вълна от злоба, която го остави без дъх. Усмихна се принудено и попита тихо и учтиво:

– Извинете, вкъщи ли си е госпожица Коулман?

– Вие... при Франки ли сте дошли? – попита момичето. – А! Тогава... вие сигурно сте Бърт Стивънс. Тя ей сега ще дойде. Бихте ли почакали малко? – обърна се кръгом и се върна тичешком в апартамента, преди той да успее да каже нещо.

Пийт зачака с ръка под сакото, стиснала пластмасовата дръжка на стоманения шиш. Ако тя излезеше на площадката, можеше веднага да приключи с въпроса. Щеше да е по-лесно и по-безопасно, отколкото вътре в апартамента, където другото момиче може би нямаше да ги остави насаме. Обхванаха го вледеняваща ярост и непреодолимо желание да причини болка

и ужас. През полуотворената врата чу как Бънти говори с драматичен шепот: “Ама той е нещо страшно! Не можеш да излезеш с него, Франки! Просто е изключено!” А той чакаше и сърцето му биеше като лудо. Кръвта пулсираше в слепоочието му. И тогава вратата пак се отвори и на огряната от слънцето площадка излезе тя.

Все едно излезе от собствената си снимка, само че беше по-дребна, отколкото си я бе представял. Имаше прекрасно тяло, което дори строгата светлосиня ленена рокля не можеше да скрие. Тъмната ѝ свилена коса падаше по раменете. Усмивката ѝ беше лъчезарна и искрена и в очите ѝ отново прочете онзи израз, който бе имал такова въздействие върху него, когато видя за пръв път снимката ѝ. Свежата ѝ млада красота го парализира, той зачака усмивката ѝ да се стопи и в погледа ѝ да се появи отвращение и пръстите му стиснаха поздравно дръжката на шиша.

Ала усмивката ѝ не угасна. Лицето ѝ се озари от удоволствие, като че наистина се радваше, че го вижда. Той стоеше впил поглед в нея, в очакване на промяната, невярващ, че тя не настъпва.

– Вие трябва да сте Бърт – каза тя и тръгна към него с протегнатата ръка. – Тери се обади, че ще дойдете вместо него. Много мило, че сте успели в последния момент. Ако не бяхте дошли, щях да си остана вкъщи, а така не ми се искаше. От толкова време очаквам този излет.

Той измъкна ръката си изпод сакото, но шишът си остана в калъфчето. Усети хладните ѝ пръсти в ръката си и сведе поглед към нея. Наблюдаваше я, чакаше промяната и изведнъж осъзна, поразен, че тя няма да настъпи.

XV

На площадката излезе Бънти, следвана по петите от висок снажен момък с късо подстригана коса и широка гумена усмивка. Спортната му риза на червени фигури стоеше незагащена в бежовите му панталони. В ръката си носеше голяма чанта на весели червени и бели райета. Франсис се обърна и се усмихна на Бънти, без да пуска ръката на Пийт.

– Готова ли си най-сетне? – попита тя.

– Бъстър каза, че ако не побързаме, ще изтървем прилива.

– Бърт, това е Бъстър Уокър – представи ги Франсис, като се обърна да погледне Пийт в лицето. – А с Бънти вече се видяхте, нали?

Очите на Пийт се обърнаха към едрия момък, който му протегна усмихнато ръка. В очите му не прочете нито отвращение, нито изненада, а само желание да се покаже дружелюбен.

– Приятно ми е – рече Бъстър. – Извинете, че не можахме да ви предупредим по-отрано. Не знам какво щях да правя, ако и двете бяха останали на моите ръце. Аз едва се справям с Бънти.

Пийт промърмори нещо и се ръкува.

– Какво ще кажете, ако оставите списанията тук и си ги вземете на връщане? – попита Франсис и протегна ръка да ги поеме. Пийт ѝ ги подаде. Проследи я с поглед, докато тя се върна в апартамента, остави ги върху масичката в антрето, излезе и бутна след себе си вратата, която се затвори автоматично.

– А сега да вървим – и тя го хвана за ръката.

Той се остави да бъде воден от нея надолу по стълбите. Не знаеше какво да прави. Съвсем се обърка. Съзнаваше, че не можеше да я нападне сега, хладнокръвно, едно момиче, което не беше трепнало от него и дори го държеше за ръката. Виж, ако беше другото момиче, досега да бе свършил вече работата.

Като слязоха долу на площадката, Бъстър попита:

– Предполагам, че Тери ви е казал къде отиваме, Бърт?

Пийт го погледна през рамо:

– Не... той... такова... не ми каза...

– Този Тери! – възкликна Бъстър. – Винаги си е такъв! Пълен куку! Тогава аз ще ви кажа – ще прекараме деня на плажа и в лунапарка.

– Бъстър си въобразява, че ще успее да ме качи на голямото виенско колело – обади се Бънти, – но ще има да взема. Няма да се кача на това чудо дори с Грегъри Пек, а камо ли с някакъв си Бъстър Уокър!

Бъстър се засмя.

– Ще дойдеш, пък ако ще и да те нося на ръце – отвори входната врата и направи място на момичетата да минат първи. – Колата е зад ъгъла – продължи той и се опита да бъде в крак с Пийт. – Спуках гума и я оставих в сервиза да я оправят.

С крайчеца на окото си Пийт видя как пердето на партерния прозорец отново помръдна, и

пак зърна смътното очертание на някакъв мъж, който побърза да се отдръпне.

– Старият любопитко пак ни шпионира – презрително изрече Бънти. – По цял ден само това прави – наднича зад пердето.

– Може да е самотен – обади се Франсис. – Нали никога не излиза?

– Ти си безнадежден случай, Франки! – възкликна нетърпеливо Бънти. – Все ще намериш някакво оправдание за всяко несретно същество! А истината е, че е злобен стар пияница, който си прекарва времето в следене на другите хора!

Пийт усети как лицето му пламна. Ето каква била работата – помисли си той. Значи тя е от онези, дето си прекарват живота в това да съжаляват всички нещастници. Затова окото ѝ не мигна, като му видя лицето. Вътре в себе си може да е трепнала, но се е прикрила, за да не го нарани. Отново усети ледената буца в стомаха си, ръката му се плъзна под сакото и докосна дръжката на шиша. Пакардът беше само на двайсестина крачки от тях. Ако я удареше сега, щеше да стигне колата, преди другите двама да дойдат на себе си от изненадата. Ала отново разбра, че се самозалъгва, защото Франсис и Бънти бяха на няколко метра пред тях, а Бъстър вървеше до него. Забеляза, че пакардът тръгва и пак спира, и се попита какво ли си мислеше Моу. По гърба му пробяга студена тръпка. Ами ако Моу реши да действа? Ако я застреля от колата? Щом тази мисъл му мина през ума, той ускори крачка и скъси разстоянието между Франсис и себе си, за да върви точно зад нея и да я прикрива с тялото си от Моу. Бъстър, твърдо решил да води разговор, започна да хвали храбростта на любимия си отбор по ръгби и продължи възторженото си слово, докато стигнаха сервиза, където ги чакаше миниатюрна очукана спортна кола с две места отпред и една микроскопична седалчица отзад.

– Не е просторна – рече Бъстър, – но затова пък се движи добре. Бънти, ти мини на задната седалка. Ти, Бърт, ще седнеш до мен, а Франки – в скута ти. Така става ли?

– Освен ако не го е страх да не го смачкам – засмя се Франсис.

Пийт избегна погледа ѝ.

– Не, не ме е страх – рече той и седна отпред.

Франсис се отпусна в скута му и го прегърна през раменете. Кръвта запулсира в слепоочията му от допира на младото ѝ тяло и от лекия аромат на парфюма ѝ. Боеше се да помръдне, прехванал я едва-едва през кръста, като упоен. Такова нещо не му се бе случвало преди – освен в сънищата му. Бъстър завъртя ключа и колата изрева. Като се увери, че Бънти се е настанила отзад, той я подкара от гаража и препусна с рев към морето. Шумът на двигателя пречеше да се води какъвто и да е разговор и Пийт се наслаждаваше на всеки миг на това изключително преживяване – момиче до него. Малката кола подскачаше и подрипваше със седемдесет километра в час и Франсис трябваше да се притиска към него, за да не изхвъркне навън. През цялото време се смееше и веднъж изпищя на Бъстър да кара по-бавно, но той като че ли не я чу.

Внезапно Пийт осъзна, че странното чувство, което го бе обзело, бе най-близко до усещането на възбудено щастие, което никога не бе изпитвал. Даде си сметка, че се усмихва на Франсис, когато тя се притискаше към него, а когато тя му отвърщаше със смях, го обземаха сладостни тръпки. Едното колело на колата попадна внезапно в дупка и рязко ги подхвърли във въздуха. Полата на Франсис литна нагоре и оголи ръбовете на чорапите ѝ и гладките ѝ бели бедра. Пийт побърза да дръпне надолу полата на момичето, да не би тя да го пусне, за да я оправи сама.

– Благодаря – задъхана пошепна тя почти в ухото му. – Това е направо ужасно! Трябва да го спрем!

Бъстър обаче беше намалил и сега се хилеше на Пийт, намигвайки му.

– Знаех, че рано или късно ще се случи – извика той. – Този номер винаги минава и не пропускам да дам на приятелите си възможността да се насладят безплатно на някоя и друга гледка.

– Бъстър! – изкрещя Бънти. – Дръж се прилично или се прибирам у дома!

Франсис свали едната си ръка от врата на Пийт и припъхна полата си между бедрата.

Гръмовният шум на огромния лунапарк, съпроводен от виковете, писъците и смеха на хора като тях самите, откраднаха един ден на плажа, стигна до слуха им много преди да зърнат морето.

– Не мога да разбера откъде се взема този народ – надвика Франсис рева на колата. – Когато и да дойдеш тук, винаги е фрашкано.

Пийт тъкмо щеше да каже нещо, когато в кръглото огледалце отстрани на колата съзря поочуканите очертания на пакарда и пясъчнорусия перчем на Моу, седнал зад кормилото. В първия миг го обля гореща, а сетне леденостудена вълна. С учудване, примесено със страх, осъзна, че през последните десет минути изобщо не се беше сетил за Моу и заповедта на Сигъл.

Бъстър вкара колата в широкия паркинг, намести я между две коли и изгаси двигателя. Продължаваха да пристигат коли, горе-долу по десетина на минута. Четиримата се запътиха пеш към плажа, но незабавно бяха притиснати от шумната блъскаща се и запотена тълпа. Франсис стискаше здраво ръката на Пийт. Той тръгна малко пред нея, извъртял леко рамо встрани, за да служи като буфер между нея и напирания прилив от хора срещу тях. Водеше ги Бъстър, който с широките си рамене проправяше път на Бънти, а тя подтичваше непосредствено зад него, уловила го отзад за ризата. Така пропълзяха покрай ниските дървени бараки, където се помещаваха гадателки, фотографи с техните забавни животни и още по-забавни фонове, срещу които се снимаха желаещите, лавки за бърза закуска. Непрекъснато ги блъскаха и от време на време спираха, без да могат да продължат, после пак тръгваха. Пийт току поглеждаше през рамо зад себе си, но не можеше да види дали Моу ги следваше, и взе трескаво да се моли да го изгубят в тълпата. Най-сетне стигнаха парапета, който ограждаше плажа от лунапарка. Недалеч от тях беше серпантината на пратерното влакче, чиито вагони ревяха и тракаха нагоре-надолу по стръмните виешци се релси със своите запотени пътници, твърдо решени да се забавляват докрай и да надвикат или да надпишат возещите се до тях. Колосалното виенско колело се открояваше на фона на небето и бавно се въртеше, понесло плавно малките кабинки право към синевата, а те злоецо се поклащаха на веригите, които оттук изглеждаха тънки като конци.

Четиримата се обърнаха към пясъчната ивица, дълга цели три километра и гъмжаща от хора, които лежаха на пясъка, играеха на топка, на федербал, на прескочикобила или се хвърляха като обезумели срещу напиралите огромни океански вълни, изпълвайки въздуха с оглушителна врява.

– Олеле! Май че половината град се е изтърсил тук! – възкликна Бъстър, който поглъщаше сцената широко усмихнат. – Хайде и ние! Първо ще се изкъпем, после ще хапнем нещо и право в лунапарк! Какво ще кажете?

– Носите ли си бански костюм? – обърна се Франсис към Пийт.

Той поклати глава:

– Боя се, че не.

Видя физиономията на Бънти и начина, по който тя сви рамене, сякаш питаше: “За какво тогава, по дяволите, си дошъл?”, и пламна, а това още повече го ядоса, защото много добре знаеше, че като се изчервява, петното на лицето му придобива синкав оттенък и от това изглежда крайно отблъскващ. Видя, че Бънти се извърна, за да не го гледа. В погледа на Франсис обаче не се промени нищо.

– Няма значение – побърза да каже тя. – Ще поседнем на брега и ще гледаме как другите плуват. И на мен самата никак не ми се къпе...

– Не, моля ви! Много искам да се изкъпете! – изрече Пийт, като се опитваше да прикрие смущението си.

– Тъкмо Бърт ще ни пази дрехите – каза Бъстър. – Няма да се бавим. Хайде, момичета, напред!

И започнаха предпазливо да си проправят път през излегналата се тълпа, докато най-сетне попаднаха на мъничко празно пространство и побързаха да предявят претенциите си към него. Бъстър си беше обул банския костюм под панталона и бързо се съблече. Пийт огледа със завист мускулестото му загоряло тяло. Момичетата си свалиха обувките и чорапите и свлякоха роклите си на пясъка. И двете носеха отдолу цели бански костюми и Пийт леко потръпна, докато гледаше Франсис. Банският ѝ костюм беше розово-бежов и сякаш се бе сраснал с тялото ѝ. Той си помисли, че никога не е виждал по-красива фигура. Докато си слагаше шапката за плуване, тя се приближи до него:

– Наистина ли нямате нищо против да останете сам? Защото не държа да отида и също мога да остана.

– Не, честна дума, нямам нищо против. Ще ви чакам тук.

– Хайде, Франки! – нетърпеливо подвикна Бънти, хвана Бъстър за ръката, двамата хукнаха към вълните и се гмурнаха в тях.

Франсис се усмихна на Пийт. Просто е невероятно, каза си той и в гърлото му сякаш заседна буца, че такова прелестно същество го гледа и му се усмихва по този начин – сякаш той е най-обикновено момче като всички останали.

– Веднага се връщам – обеща тя и последва другите двама.

Пийт седна, сплел ръце около коленете си, със сведени рамене, загледан в дългите ѝ стройни крака и по момчешки изправения ѝ гръб, а тя тичаше по онзи типичен за младите момичета леко непохватен начин. Видя я как се гмурва във водата и започва да плува със силни отмерени движения след другите двама.

– К, ви са тия дивотии? – изръмжа до него нечий глас.

Пийт се скова, сърцето му спря да бие. Бързо се огледа. До него бе седнал Моу и гледаше към главата на Франсис, която ту се показваше, ту изчезваше, докато се отдалечаваше от брега. Имаше съвсем нелеп вид в черния си костюм, ръчно рисувана вратовръзка и остри бели обувки на черни фигури сред налягалите наоколо полуголи, поглъщащи слънцето тела.

– Отвори ми мъжът – отвърна Пийт бързо, молейки се да не му трепне гласът. – А после излязоха заедно двете момичета. Взеха ме за някой друг и изобщо няха възможност да направя нещо, затова тръгнах с тях. Сега ще гледам да я хвана някъде насаме.

– Така е, като човек не проучи мястото предварително – изръмжа Моу и в малките му очички блесна подозрение. – Казах на онуй говедо Луис – той погледна часовника си. – Ченгетата сигурно са вече в апартамента. Трябва по-бързо да приключиш с нея.

– В тази тълпа ли? – язвително попита Пийт.

Моу се извърна и се загледа във виенското колело, понесло малките кабинки към небето.

– Най-добре да я качиш на голямото колело. Кабините са уютни и усамотени. Ще я утрепеш горе на върха и ще я скриеш под седалката. Докато я открият, вече ще си изчезнал.

На Пийт внезапно му призля.

– Добре – прошепна той.

– И гледай да не оплескаш работата – предупреди Моу и гласът му внезапно стана рязък и остър. – В нашия бизнес не се позволява повече от една грешка. Трябва да бъде очистена. Това е заповед и ако ти не можеш, аз мога.

– Казах “добре” – рязко се обърна към него Пийт.

– Гледай тогава да е окей – стана Моу на крака. – Ще се навъртам наоколо. Нямах много време – използвай го, иначе аз ще го използвам.

Пийт проследи през рамо как широкоплещестата набита ниска фигура, която прекоси пясъчната ивица, прескачаше излегналите се тела, заобикаляше пясъчните замъци на децата и минаваше покрай дебели матрони в цели бански костюми и още по-дебелите им съпрузи, изтегнати на шезлонги. Наблюдава го, докато се стопи в тълпата. Знаеше обаче, че нямаше да се отдалечи много и отсега нататък щеше да следи всяко негово движение.

Пийт седеше под лъчите на изпепеляващото слънце, пот се стичаше по лицето му и страх притискаше сърцето му. Най-сетне му стана пределно ясно, че няма да убие Франсис. Осъзна, че е взел това решение още в мига, когато я зърна за пръв път. Знаеше, че Моу щеше да я убие веднага, още щом се бе появила на площадката, и вече щеше да е изчезнал. И той можеше да стори същото, но я спасиха усмихнатите ѝ дружелюбни очи. Да, трябваше да погледне истината в лицето и да не се заблуждава какво означаваше тя. Той преднамерено се отказваше от собствения си живот. Още никой в организацията не се бе спасил след неизпълнението на някоя заповед. Неколцина бяха протестирали срещу дисциплината в организацията – трима дори се бяха измъкнали от града, преди да ги усетят. Единият бе стигнал чак до Ню Йорк, другият – до Маями, а третият се бе добрал до Милано, преди да ги настигне дългата ръка на организацията. Пийт обаче не мислеше за себе си. Момичето е прекалено младо, прелестно и добро, за да умре, мислеше той и забиваше пръсти в пясъка, докато се чудеше как да я спаси. Ако продължеше да се бави, Моу щеше да пристъпи към действие. Щеше да се приближи до Франсис, да я намушка с нож посред претъпкания с хора плаж и да си проправи път през него с изстрели – при това окото му нямаше да мигне. И ако го заподозреше, че няма намерение да свърши работата, Моу като нищо щеше да я убие.

Единственият безопасен начин бе да предупреди Франсис и сам да се справи с Моу. Ако убиеше Моу, Франсис щеше да има на разположение около един час да се измъкне от града и да се скрие някъде, преди организацията да си даде сметка, че им се е изплъзнала. Но трябваше много да внимава с Моу. Сигурно вече го подозираше. Освен това Моу боравеше светкавично с пистолета – той самият никога не можеше да се надява на същата бързина. Би могъл да приспи някак си подозренията му, а после да издебне подходящ момент и да връхлети отгоре му.

Ала преди всичко трябваше да предупреди Франсис, а за целта трябваше да я отведе някъде далеч от другите двама. Ако ѝ кажеше в тяхно присъствие, по всяка вероятност Бъстър щеше да повика полицията и по този начин щеше да му попречи да се справи с Моу. Всичко зависеше от смъртта на Моу, повтори си Пийт. После погледна към сияещото море. Синята гумена шапчица на Франсис ту се скриваше, ту се показваше – тя се приближаваше към брега. Той се овладя и я зачака.

XVI

Полицейската кола зави по “Ленъкс авеню”, после запълзя, докато Конрад надничаше през прозорчето и се опитваше да разчете номерата на къщите.

– От другата страна е... още десетина метра – каза той на Бардин, който караше колата.

Бардин зави рязко към отсрещния тротоар и спря пред четириетажен блок. Двамата слязоха и за миг се загледаха в къщата. Сърцето на Конрад биеше учестено. Беше възбуден. Когато Маккан му се обади, че Франсис Коулман е открита на “Ленъкс авеню” номер 35, той едва дочака Бардин да извади от гаража колата.

– Какво си се развълнувал толкова – ухили се Бардин. – Бас ловя, че нищо не е видяла!

– Да идем да я питаме.

Конрад бутна портичката на градината. Докато вървеше към входната врата, успя да зърне някакво движение зад прозореца на партера и за миг видя сянката на мъж, който се спотайваше зад пердето. Когато се обърна да погледне пак към прозореца, сянката побърза да се дръпне назад. Конрад спря за миг да прочете табелките с имената на живущите, закачени на стената, натисна силно втория звънец, отвори входната врата, прекоси енергично малкото антре и се заизкачва по стълбите, следван от Бардин. Спряха пред апартамента на втория етаж и Конрад почука. Изчакаха и като не им отвориха, той отново почука.

– Изглежда, няма никой – намръщи се Конрад, след като почака още малко. – Сега какво ще правим?

– Ами ще дойдем пак по-късно – философски отвърна Бардин. – Бих се учудил, ако си стояха вкъщи в такъв хубав ден.

И заслизаха обратно по стълбите.

– Може би онзи на партера знае къде е отишла – рече Конрад, когато стигнаха долната площадка. – Като го видях как надзърта, едва ли пропуска нещо.

– Какво толкова си се разбързал? – учуди се Бардин. – Ще дойдем пак следобед.

Но Конрад вече чукаше на вратата вдясно от главния вход. След доста дълга пауза отвори висок прегърбен старец с възтесен черен костюм и втренчи в тях воднистите си сини очи.

– Добро утро, господа – поздрави той. – С какво мога да ви бъда полезен?

– Аз съм Пол Конрад от прокуратурата, а това е лейтенант Бардин от градската полиция. Бихме искали да попитаме нещо съседите ви от втория етаж, но, изглежда, са излезли. Да знаете случайно кога ще се върнат?

Старецът извади голяма копринена носна кърпа и взе да си бърше носа. Във воднистите му очи проблесна силна възбуда.

– Заповядайте вътре, господа – покани ги той и се отдръпна встрани да им направи път, като в същото време отваряше широко вратата. – Ще ме извините за безпорядъка у дома, но нали живея сам...

– Благодаря – рече Конрад и двамата с Бардин последваха прегърбената фигура, като си размениха примирени погледи.

Стаята, изглежда, не беше метена, чистена и разтребвана месеци наред. Върху добре полирания стар бюфет бяха наредени множество бутилки от уиски и двайсетина мръсни чаши. Повечето бутилки бяха празни, но старецът намери една неотворена и започна да бели бандерола около капачката с треперещи ръце.

– Седнете, господа – покани ги той. – Не мислете, че винаги съм живял така, но преди няколко години загубих жена си и тя много ми липсва – той успя да отвори шишето и огледа разсеяно мръсните чаши. – Редно е да ви се представя. Аз съм полковник Нюман. Нали ще пийнете с мен по чашка?

– Не, полковник, благодарим... – побърза да каже Конрад. – Много бързаме. Видяхте ли госпожица Коулман да излиза тази сутрин?

– Е, ако наистина няма да пиете, тогава аз ще си наля – обяви полковникът и си наля доста голяма доза уиски в една от чашите. – Стар човек съм вече и малко уиски ми се отразява много добре. Въздържаност винаги и във всичко, господин Конрад – тогава нищо няма да ви навреди.

Конрад повтори въпроса си по-високо.

– А, да. Всички излязоха – отговори полковникът, взе внимателно чашата си и седна на един от столовете. – Не мислете, че следя кой какво прави, но случайно ги видях. Загазили ли са нещо? – напрегнатото любопитство и очакването в очите му раздразниха Конрад.

– Не, но много бих искал да поговоря с госпожица Коулман. Познавате ли я?

– Мургавичката ли? – полковникът се усмихна. – Виждал съм я: хубаво момиче. Че за какво е притрябвала на полицията, господин Конрад?

– Да знаете случайно къде отидоха?

– Чух да споменават нещо за лунапарка – отвърна полковникът, като сбърчи чело. – И че щели да се изкъпят в морето.

По лицето на Конрад се изписа разочарование. Знаеше, че е невъзможно да я открие в лунапарка. Там винаги беше претъпкано с народ. Той сви рамене примирен.

– Благодарим ви, полковник. В такъв случай ще дойдем пак следобед.

– Сигурни ли сте, че всичко е наред? – попита старецът. – Никак не ми хареса типът, който тръгна подире им. Имаше направо бандитски вид.

– Какъв тип? – настръхна Конрад и застина.

Полковникът отпи от чашата си, остави я на масата и си избърса устните с копринената кърпа.

– Не бих искал да останете с впечатлението, че вечно вися на прозореца, господин Конрад, но случайно надзърнах, когато тръгнаха, и видях този тип в колата. Потегли бавно след тях. Имаше такава една жълтеникава коса, младо момче, но никак не ми хареса.

– А с кого беше госпожица Коулман? – рязко попита Конрад.

– С приятели – изрази полковникът неодобрението си, като изгрухтя. – С онзи, дето си носи ризата измъкната отвън. Да ми беше паднал в ръчичките в моя полк... Щях да го науча да се облича като джентълмен! После онази Бойд – по-нахално същество не сте виждали. Учудвам се колко нехайно гледат някои момичета на външния вид на кавалерите си. По наше време не беше така – казвам ви! Никога не съм допускал, че госпожица Коулман ще позволи да я видят на публично място с онзи с петното по рождение. Но тя е състрадателно същество, сигурно го е съжалила...

Конрад и Бардин се спогледаха. И двамата бяха виждали Пийт Уайнър, макар да не бе минавал през ръцете им. Много добре знаеха обаче, че работи за Морър.

– Какъв тип с петно? – излая Бардин.

Полковникът премига насреща му.

– Не съм го виждал преди. Не го познавам. Има невус на лицето – нали така се казват лилавите петна по рождение? Цялата дясна половина на лицето му е такава.

– Мургав, с нежно телосложение, прилича на студент, нали? – продължи да пита Бардин.

– Да. И аз си помислих, че е студент.

– А другият пакард ли караше? Нисък, широкоплещест, със светлоруса коса и много бяло лице, нали?

– Точно така. Направо криминален тип. А за колата не знам. Не я забелязах. Значи го познавате?

– Та казвате, че онзи с петното е тръгнал заедно с другите трима? – продължи да пита Бардин, сякаш не бе чул въпроса на полковника.

– Да, заедно тръгнаха по улицата. Взеха една малка кола от гаража на ъгъла – ей там, вижда се от тук. А русият с колата тръгна подире им, сякаш ги следеше.

Конрад вече се беше разтревожил. Описанието на полковника разсейваше всяко съмнение, че става дума за Пийт Уайнър и Моу Глеб.

– Благодаря – рече той и тръгна към вратата. – Извинете за безпокойството.

– Ама как, толкова бързо! – възкликна полковникът и скочи на крака, при което разплиска остатъка от уискито в чашата. – Няма ли да ми кажете защо...

Но Конрад вече прекосяваше пътеката пред къщата, следван по петите от Бардин. Дватама се качиха в полицейската кола.

– Е, сега какво ще кажеш? – мрачно попита Конрад. – Трябва да действаме много бързо, Сам. Първо да отидем в гаража. Може да ни дадат описание на колата. След това аз ще тръгна право към лунапарк, а ти ще отидеш да повикаш помощ. Ще ни трябват светкавично четирийсет-петдесет момчета.

– Господи! – смаяно извика Бардин. – За какво ти е потрябвал толкоз народ! Двамата с теб можем и сами да се справим!

– Така ли мислиш? – Конрад беше пребледнял и очите му святкаха сърдито. – Това момиче се намира в претъпкан лунапарк с двама от главорезите на Морър. Според теб защо са тръгнали след нея, а? Да не мислиш, че ще позволя да я очистят, както Парети е очистил всички останали свидетели? Ще ни трябва възможно най-голяма помощ. Ще спася момичето, пък ако ще да пукна!

XVII

– Ей! Почакайте! – каза Бъстър и спря. В двете си ръце държеше цял наръч кукли, крещящи безвкусни вази, кокосови орехи и две кутии бонбони. – Трябва да оставя това някъде. Писна ми да ги влача със себе си навсякъде.

– Ами да не си ги печелил! – засмя се Бънти. – Къде искаш да ги оставиш?

– Да се върнем при колата – предложи той. – А след това – право на виенското колело!

– Няма защо да се влачим всички закуп – рече Бънти. – Аз ще дойда с теб, а вие, Франки, вървете. Ще се срещнем при колелото. Още не съм много сигурна дали ще се кача, но поне ще ви позяпам вас тримата.

Сърцето на Пийт подскочи. Вече цял час се бе опитвал отчаяно да остане насаме с Франсис, но все безуспешно. А ето че сега възможността сама му се предложи. Той погледна през рамо. До една от масите за игра на лото недалеч от тях стоеше Моу и бялото му лице се бе изкривило в злобна гримаса.

– Добре – съгласи се Франсис. – Среща при входа за виенското колело.

Пийт знаеше със сигурност, че Моу нямаше да чака още дълго. Трябваше на всяка цена да отвлече Франсис някъде далеч от тълпата и Моу. Огледа се и погледът му попадна върху едър неонов надпис:

ГОЛЕМИЯТ ОГЛЕДАЛЕН ЛАБИРИНТ

Желаете ли да останете сами?

Елате и се изгубете в най-заплетения лабиринт на света

– Ще ви трябват най-малко двацет минути да стигнете до колата и да се върнете – обърна се той към Бъстър. – Ще отидем да надзорнем в ей онзи лабиринт. Най-добре да се чакаме на входа – той се обърна към Франсис: – Нали ще дойдете с мен? Винаги ми се е искало да го видя. Сигурно е много забавно...

– За Бога! – провикна се Бънти. – Само ще се изгубите и няма да можете да излезете от там с часове!

– Съвсем не! – побърза да ги увери Пийт. – Всъщност е много прост. Ако се движиш все вляво, ще можеш да го обиколиш за десет минути. Ще дойдете ли с мен?

– Добре – кимна Франсис.

Не й се щеше много, но Пийт така охотно бе приемал всички нейни предложения, че нямаше да бъде честно, ако и тя поне веднъж не се съгласеше с някое негово.

– Е, както искате. Но ако не излезете до половин час, няма да ви чакаме – предупреди Бънти. – Хайде, Бъстър, да вървим.

И те започнаха да си пробиват бавно път през безкрайния поток от хора, а Пийт погледна пак към Моу. На лицето му прочете някакво напрегнато изражение, като проследяваше с поглед стопяващите се в тълпата Бънти и Бъстър. Пийт бързо се обърна към Франсис и я подкани:

– Хайде, да вървим и ние. Мисля, че ще е забавно. Няма да се забавим...

Тя го хвана за ръката и тръгна с него към входа на лабиринта.

– Познавате ли този човек? – внезапно попита тя.

Пийт целият се скова и я погледна рязко.

– Кой човек?

– Този, към когото постоянно поглеждаш. С черния костюм. Цяла сутрин върви подире ни.

– Така ли? – опита се Пийт да овладее гласа си. – Струва ми се... струва ми се, че съм го

виждал някъде.

Вече бяха стигнали будката за билети пред лабиринта и Пийт отиде да купи два. Изглежда, че това бе единственото забавление, за което нямаше опашка, и русата касиерка на средна възраст сякаш се зарадва, че си има клиент.

– Придържайте се към лявата страна – посъветва го тя, като му подаде рестото. – А ако се изгубите, натиснете звънеца. Звънци има навсякъде из лабиринта. Ще ви измъкнат.

Пийт ѝ благодари и отиде при Франсис, която го чакаше на входа. Тръгна след нея по дългия коридор и в последния миг погледна тревожно през рамо. От Моу нямаше и следа.

– Какво да правим? – попита Франсис. – Много е задушно тук.

– В самия лабиринт не е задушно – увери я Пийт. – Той е на открито.

Повървяха още няколко метра и внезапно се озоваха в лабиринта. Той се състоеше от огледални стени, високи четири метра и половина. Проходът между стените беше широк метър и осемдесет – колкото двама души да вървят един до друг. Огледалата бяха поставени така, че се отразяваха едно в друго, и щом Франсис и Пийт пристъпиха в първия дълъг коридор, бяха притиснати и оградени от трийсет-четирийсет свои отражения. Въздействието бе така изненадващо и силно, че Франсис се закова на място.

– Мисля, че няма да ми хареса – обърна се тя към Пийт. – Сигурен ли сте, че ще успеем да се измъкнем от тук?

– Не се плашете – хвана я той за ръката. – Ще вървим все направо, а щом стигнем до първия кръстопът, ще завием наляво. Ако завиваме все наляво, ще излезем най-много след десет минути.

– Добре тогава – изрече Франсис колебливо. – Но никак не ми харесва.

Стиснал ръката ѝ, той я поведе напред. Бързаше да стигнат центъра на лабиринта, тъй като се боеше Моу да не е забелязал къде бяха влезли, и да ги е последвал. Вървяха няколко минути по коридорите с огледални стени, като завиваха все наляво. Когато вдигаха поглед, виждаха синьото небе и чуваха оглушителния грохот на лунапарка. Всеки коридор, в който навлизаха, бе идеално копие на предишния. Отвсякъде ги обграждаха собствените им отражения. Безкрайната на пръв поглед пътека свършваше внезапно и се оказваше задънена, така че трябваше да се връщат обратно и да търсят завоя, който бяха пропуснали.

След като повървяха така две-три минути, Франсис се обади внезапно:

– Нека се опитаме сега да излезем от тук. Много е скучно, не намирате ли?

Пийт спря. Обърна поглед назад към пътеката, от която бяха дошли. Двайсет лица с дваайсет обезобразяващи лилави петна се втренчиха в него и леко му призля. Беше настъпил моментът, когато трябваше да разкрие истината, и той осъзна, че ще му е страшно трудно. Разполагаше с толкова малко време. Всеки миг от противоположния край на някой коридор можеше да се зададе Моу.

– Доведох ви тук, за да ви кажа нещо – започна той. – Боя се, че ще бъде голям шок за вас.

Тя му хвърли бърз поглед и той видя, че тя настръхва.

– Какво искате да кажете?

– Аз не съм Бърт Стивънс. Името ми е Пийт Уайнър. Не разполагаме с много време.

Изслушайте ме и, моля ви, не се плашете.

Той видя, че в погледа ѝ проблесна тревога, и я съжали до болка. Да се озовеш внезапно в този заплетен лабиринт с някого, който неочаквано се оказва съвсем чужд човек, сигурно е крайно неприятно, рече си той и се усмихна на Франсис.

– Не разбирам – каза тя, без да трепне. – Това някаква шега ли е?

– Де да беше! – горчиво отвърна той. – Преди да започна, искам да знаете, че за нищо на света не бих ви причинил нищо лошо. С мен сте в пълна безопасност. Затова, моля ви, не се плашете.

Тя отстъпи назад.

– Какво значи всичко това?

– Нямам достатъчно време – продължи той, като се опитваше да намери думи. – Не знам какво става с мен. Изпратиха ме да ви сторя зло. Онзи, който ни следеше, е с мен. Много е опасен. Знам, че ви е трудно да ми повярвате, но ако той успее да остане насаме с вас, веднага ще ви убие. Единственият начин да ви спася е да убия него, докато вие се опитвате да избягате. Затова именно ви доведох тук. Трябва да правите каквото ви кажа... – Пийт млъкна, прочел ужас в очите ѝ. Докато слушаше тихия напрегнат глас, тя разбра, че пред нея стои един луд. Вестниците постоянно пишеха за такива ужасии – как разни невменяеми типове подмамват момичета в усамотени кътчета и ги убиват. Тя започна да отстъпва назад, без да откъсва от него поглед, вдигна ръце, умолявайки го с жест да не се приближава до нея. Като видя надигания се в момичето ужас, Пийт остана неподвижен. Беше си дал сметка, какво би могло да последва, ако ѝ разкриеше истината. Бе допуснал, че по всяка вероятност тя би си направила прибързаното заключение, че е луд, и сега с отчаяние, от което му призля, разбра, че Франсис си е помислила точно това. – Моля ви, Франки, не се плашете – замоли ѝ се той. – Имайте ми доверие, моля ви! Не съм откачен и няма да ви причиня зло. Толкова ли не виждате? Не виждате ли, че единственото, което искам, е да ви помогна?

– Много ви моля, вървете си – проговори тя с преbledняло лице, но все още спокойна. – Ще мога да изляза от тук и без ваша помощ. Само ви моля да си отидете и да ме оставите.

– Добре, ще си отида – сериозно отвърна той, – но преди това искам да ме изслушате. Този човек, който през цялото време ни следеше, е получил нареждане да ви убие. Ако не му попреча, ще го стори. Дадоха ми ваша снимка, за да ви позная. Ето я, вижте. Това може би ще ви убеди, че говоря истината.

И като видя нарастващата в погледа ѝ паника, той бързо бръкна във вътрешния джоб на сакото, където бе портфейлът му. Чувстваше, че ако ѝ покаже снимката, би разбрала каква опасност я грозеше. Рязко измъкна портфейла, при което часовникът му се закачи за дръжката на шиша за лед, той се изплъзна от калъфа и падна на пътеката в краката му. Франсис сведе поглед, видя шиша и се втрени с ужас в смъртоносното острие. После вдигна очи и срещна изплашения виновен поглед на Пийт. Ледени пръсти се впиха в сърцето ѝ. Повече не се колеба. Вече знаеше, че той е опасен луд, подмамил я в лабиринта, за да ѝ причини нещо ужасно, но знаеше също, че ако се стигнеше до схватка между тях двамата, за нея нямаше да има никакви шансове. Затова се обърна и побягна.

– Франки! Моля ви!

Болезненият му зов я пришпори и дългите ѝ крака я понесоха по правата тясна пътека с цялата бързина, на която бяха способни. Тя тичаше, като опираше пръстите на лявата си ръка в огледалната стена. Само пипнешком можеше да разбере накъде да завие. Още един завои, този път надясно, и Франсис полетя като обезумяла по още един кошмарен коридор, тъмната ѝ коса се вееше зад нея, лицето ѝ бе мъртвешки бяло, дъхът ѝ излизаше на мъчителни пресекулки. Нямаше представа, колко време бе тичала така, колко пъти бе завивала. Чувстваше се като онези животинки във въртящия се барабан – колкото и да вървяха, винаги оставаха на същото място, макар да тичаха с все сили. Най-сетне разбра, че повече не може, и се облегна на огледалната стена, притиснала с ръце гърдите си, затворила очи, дишайки тежко, задъхано. След малко отвори очи и се втренчи в собственото си отражение. Бе поразена от ужасното си изражение, от уголемените си очи, от разбърканата си коса, която винаги бе тъй прилежно сресана. Нямаше представа, къде се намираше. Можеше да е само на няколко крачки от Пийт или в самия център на лабиринта. Чудеше се дали да вика за помощ, но Пийт можеше да я стигне, преди да дойде помощ отвън. Реши, че е по-безопасно, ако се опита сама да се измъкне. Погледна в двете посоки на пътеката, която, отразена от огледалата, сякаш нямаше ни начало, ни край, и отново я обзе паника. Имаше чувството, че е попаднала в някакъв страшен кошмар. Идеше ѝ да седне на пода и да се разреве, да се предаде, да скрие лице в ръцете си и да чака, докато някой я открие. Ами ако Пийт я намери пръв? Преглътна сълзите си и се овладя с усилие на волята. Ако продължа по тази пътека, каза си тя, и завивам все наляво, няма начин да не стигна изхода. И тръгна бавно, наострила уши да долови и най-слабия подозрителен звук, който би достигнал до нея през оглушителния вой на лунапарка. Не бе изминала и няколко метра, когато усети непреодолимо желание да погледне зад себе си. Спря и се обърна.

В най-отдалечения край на коридора нещо помръдна, сърцето ѝ спря, после заби като обезумяло. Почти се бе обърнала, за да хукне отново, когато забеляза, че фигурата зад нея прави същото движение. Тогава разбра, че гледа собственото си отражение в далечината, и се разхълца истерично.

Продължи по коридора. В края му отражението ѝ се увеличи и като наближи огледалото пред себе си, разбра, че отново е попаднала в задънена пътека. Отново трябваше да превъзмогне обзелата я паника.

Обърна се и се опита да се върне по стъпките си. В дъното на пътеката срещу себе си забеляза някакво движение, но вече нямаше да се хване на същия номер, затова продължи напред. Тогава внезапно по гърба ѝ пропълзяха ледени тръпки. Фигурата насреща не се движеше по същия начин, по който се движеше тя. Франсис спря и се вгледа втренчено напред. Насреща ѝ стоеше и я наблюдаваше нисък набит мъж с едри рамене, облечен в черен костюм. В ръката му проблясваше никелиран автоматичен пистолет.

Беше Мой.

XVIII

Конрад прекара двайсет минути, трескаво търсейки триместната спортна кола на няколко паркинга около лунапарка. Все още търсеше, вече осъзнал колко безнадеждна е задачата му, когато чу полицейската сирена и видя колата на Бардин, претъпкана с ченгета, да завива по булеварда, който водеше към главния вход на лунапарка.

Той се втурна срещу колата, размахвайки ръце. Колата спря до него и Бардин му се озъби през прозорчето, запотен и раздразнителен.

– Какво направи? – попита той. – Откри ли колата?

– Спри проклетата си сирена! – срязва го Конрад. – Или искаш да стреснеш онези двамата и да ги накараш да действат бързо?

Бардин слезе, а сержантът, който караше, изключи сирената.

– Е, хайде. Откри ли колата? – повтори Бардин.

– Тук има най-малко десет хиляди коли, да ги вземат мътните! Кажи на хората си да се разпръснат и да търсят. Чакаме ли още?

– Сега ще пристигнат още две коли. Капитанът ще вдигне голяма врява, като разбере, че съм изтеглил резервите.

– Ако убият момичето, прокурорът ще вдигне такава врява, каквато Маккан през живота си не е чувал и няма да чуе! Хайде, кажи на хората си да действат!

– Ей! Почакай малко! – Бардин хвана Конрад за ръкава. – Я виж кой идва насам! – и той посочи с пръст към високия, късо подстриган момък, чиято риза на червено-бели фигури не бе пъхната в панталоните. Ръцете му бяха пълни с кукли, вази и кутии бонбони. До него крачеше русо момиче с бяла спортна рокля. – Не търсим ли тези двамата?

– В този парк трябва да има поне хиляда откачени, които си носят ризите отвън – изръмжа Конрад, – но ще го попитам – и той се приближи до Бъстър Уокър. – Не сте ли пристигнали от “Ленъкс авеню”? – попита той и изстина, тъй като Бъстър го изгледа изумено и неразбиращо.

– Ами да! – отвърна Бъстър. – Откъде знаете?

Конрад погледна към Бънти:

– Вие ли сте госпожица Бойд?

– Да – отговори озадачената Бънти.

Конрад махна на Бардин и той се приближи до тях.

– Те са. Поеми нещата в свои ръце, Сам.

Бардин им показва полицейската си значка:

– Аз съм лейтенант Бардин от градската полиция. Къде е госпожица Коулман?

– Франки? – ченето на Бъстър чак увисна. – За какво ви е? Какво става?

– Отговорете на въпроса ми, и то бързо! – излая Бардин. – Къде е?

– Оставихме я в лунапарка...

– Сама ли е?

– Не, с Бърт.

– Кой Бърт?

– Ами Бърт Стивънс, разбира се. За какво става дума?

Бардин хвърли един поглед към Конрад, който попита:

– Този Стивънс има ли петно на лицето?

– Има. Голямо лилаво петно на дясната половина на лицето.

– Сигурен ли сте, че се казва Стивънс?

– Той така каза. Значи наистина има нещо?

– Не сте сигурни обаче, че е Стивънс?

– Не, не сме – намеси се Бънти. – На мен той никак не ми хареса още като дойде вкъщи.

Нали разбирате, ние всички щяхме да ходим на плаж – Франки, Бъстър, Тери Лансинг и аз.

Тери се обади да каже, че няма да може да дойде и че вместо него ще дойде приятелят му

Бърт. Това момче се появи, каза, че е Бърт Стивънс, но тъй като никога не съм го виждала, не

мога да твърдя със сигурност, че е Бърт Стивънс.

– Къде точно оставихте госпожица Коулман?

– Щяха да влизат в лабиринта... – обади се Бъстър.

– Какъв лабиринт?

– Огледалният. В дъното на онази алея е, до голямата шатра. Кажете ни какво става...

– Няма време – прекъсна го Конрад. – Не мърдайте от тук. Може пак да ни потребват –

после се обърна към Бардин: – Хайде! – не изчака да види реакцията му, а хукна напред,

проправяйки си път през тълпата към голямата шатра.

Бардин остана още малко, колкото да даде указания на сержанта:

– Обградете лабиринта! Никой да не излиза от него! Знаете кого търсим. Внимавайте за

Моу. Той ще се опита да се измъкне със стрелба.

После се обърна и хукна след Конрад, като остави Бъстър и Бънти да гледат изумени

подире му.

Слънчевите лъчи, струящи косо по стените на лабиринта, попаднаха върху никелирания

пистолет и той проблесна в ръката на Моу. За част от секундата Франсис се втренчи в

насоченото дуло. При появата на Моу я бе сковал ужас. Направо я смразиха видът на черния

му костюм, леко превитите му рамене и абсолютната му неподвижност. Инстинктът ѝ

подказа, че е убиец, и тя внезапно осъзна, че ей сега ще я застреля. Нямаше къде да бяга.

Хвърли отчаян поглед към редицата огледала и на два-три метра от себе си забеляза началото

на нов коридор. Моу улови погледа ѝ и не закъсня да стреля в нея.

Пистолетният изстрел, затворен в ограниченото пространство, прогърмя като бомбена

експлозия. Франсис изпищя безумно, когато огледалото досами нея се разби на хиляди

парченца, които се разхвърчаха като шрапнел. Едно от тях срязва роклята ѝ само на косъм от

тялото ѝ.

Момичето се втурна по коридора пред себе си, тичайки както никога през живота си.

Отпред се простираше огледална пътека без начало и край. Зад гърба си чуваше тропота на

бягащи крака, които приближаваха много по-бързо, отколкото тя се отдалечаваше. Политна

напред, стигна още един завой и бързо го взе, при което се блъсна в насрещното огледало.

Направи отчаян опит да се задържи на крака, но не успя и падна на колене. Докато се

опитваше да се надигне, автоматичният пистолет отново изгърмя, куршумът изсвистя покрай лицето ѝ, разби едно от огледалата, рикошира и разби още едно. Тясната пътека се изпълни с хвърчащи парчета стъкло. Франсис покри лицето си с ръце и се запрепъва напред, но вече тичаше по-бавно, а дъхът ѝ излизаше с хълцане, на тежки пресекулки.

Моу спря рязко пред купчината натрошено стъкло. Много добре съзнаваше, че не му остава много време. Беше му наредено да убие това момиче и знаеше, че ако не успее, собственият му живот нямаше да струва и пукната пара. Малките му жестоки очички проследиха тичащото напред по пътеката момиче в синя рокля. За част от секундата се втренчи в устремените ѝ напред стройни крака и черните коси, струящи зад гърба ѝ. Вдигна пистолета и се прицели точно в средата на грациозните ѝ млади рамене. Пръстът му се сви около спусъка. Сега нямаше начин да не улучи. Тя бягаше по права линия, а слънцето превръщаше небесносинята ѝ рокля в ослепителна мишена.

В този миг усети разтърсващ удар в дясното рамо, в ушите му оглушително отекна изстрел. Ръката му, която стискаше пистолета, подскочи рязко от собствения му изстрел. Моу политна назад и вдигна поглед. Върху една от стените различи фигурата на някакъв мъж с пистолет в ръка. Позна го веднага – беше специалният инспектор към главната прокуратура, и се хвърли по лице на пода преди втория му изстрел.

Кръв се стичаше по ръката на Моу и пръстите му аленееха. В дясното си рамо усещаше тъпа пареща болка. Погледна напред по пътеката, но момичето бе изчезнало и той оголи зъби в яростна гримаса.

Конрад се намираще на около петнайсет метра от превития надве Моу. Деляха го две пътеки от него. Не го виждаше в момента, но знаеше, че е там. Стената беше дебела само петнайсет сантиметра и не му беше лесно да се задържи върху нея, а за прескачането на близо двата метра до следващата стена не можеше да става и дума.

Десетина полицаи вече се катереха по стените и се изправяха върху тях. Целта им беше да се разпръснат и да оградят лабиринта.

– Ей го там! – извика Конрад и посочи към пътеката, където бе клекнал Моу.

Моу се изправи и стреля по Конрад, който усети как куршумът профуча покрай лицето му. Приклезна инстинктивно, изгуби равновесие и падна в един от огледалните коридори.

Полицаяте си бяха набавили дъски, прехвърляха ги като мостове над коридорите, преминаваха по тях и ги изтегляха след себе си. Но докато стигнат до мястото, където бе стоял Моу, той вече беше изчезнал – от него бе останало само кървавото петно върху едно от огледалата. Един сержант се надвеси от стената към пътеката, където бе паднал Конрад.

– Добре ли сте, сър?

– Добре съм, нищо ми няма – троснато отвърна Конрад. – Ще остана тук. Опитайте се да го намерите и ме насочвайте към него. А ако откриете момичето, веднага ми кажете. И да внимавате!

Сержантът кимна и тръгна да изпълнява заповедта, свит надве по тясната стена. В съседния коридор Моу го чакаше да се приближи с жесток блясък в очите. После вдигна пистолета и го застреля в главата. Полицаят размаха ръце като за полет и се строполи в съседния на Моу коридор.

Стискайки раненото си рамо, Моу се затича по коридора, зави и спря да се послуша. В едно от огледалата се отрази нещо синьо и зъбите му се оголиха във вълча усмивка.

Момичето бе застанало на следващия завой, но не го виждаше, тъй като бе извърнало глава в друга посока, и започна бавно да пристъпва към него. Моу прехвърли пистолета в лявата си ръка, вдигна го и се прицели в младите ѝ гърди. Трудно му беше да я държи под прицел, трябваше да превъзмогне нарастващата слабост, и изруга приглушено.

Внезапно прозвуча глас, усилен многократно от полицейския високоговорител. Гласът изпълни лабиринта, отеквайки като гръм:

– Госпожице Коулман! Госпожице Коулман! Молим за вашето внимание! Търси ви полицията. Бихте ли извикали, за да ви открием! Бъдете нащрек! Оглеждайте се във всички посоки. Престъпникът с пистолета все още не е заловен!

Франсис хлъцна от облекчение и тревога. Бързо се огледа надясно, после наляво и сърцето ѝ замря, когато съзря черната фигура с насочен пистолет на не повече от трийсет метра от себе си. Тя затвори очи и се разпищя като обезумяла. Тъпанчетата ѝ сякаш се спускаха от гръмотевичния изстрел. Усети забилата се в ръката ѝ изгаряща болка и се свлече на земята.

Моу я видя да пада и в очите му блесна победоносно злобно пламъче. Чу приближаващи стъпки, но стреля още веднъж в неподвижната фигура там, на пода. Куршумът строши огледалото един-два сантиметра над Франсис, посипвайки я със стъклен водопад. Тичащите стъпки бяха вече съвсем наблизо и Моу се извърна рязко.

Стигнал на завоя, Конрад рязко закова. Пред погледа му се мярна Моу, клекнал с насочен напред пистолет, а зад него – тялото на момиче в синя рокля. Отдръпна се назад, когато Моу стреля по него, а счупените стъкла се посипаха в опасна близост до лицето му. Конрад се хвърли по корем на земята и запълзя към ъгъла. Моу го забеляза в момента, в който той вдигна пистолета си, и двамата стреляха едновременно.

Куршумът на Моу прониза дъното на шапката на Конрад. Но изстрелът на ченгето беше поточен. Конрад видя как престъпникът изтърва оръжието си, хвана се за гърдите и се захлупи по лице. Двама от полицаите изпревариха специалния детектив и първи се надвесиха над Моу.

– Внимавайте! – предупреди ги той, преди да излезе на пътеката, където лежеше гангстерът. Ала Моу не се помръдна. Единият от полицаите го обърна по гръб.

Бялото лице на Моу бе изкривено в озъбена гримаса на болка и страх. Невиждащите му очи се бяха вперили в синьото небе. Кръвта се просмукваше и напояваше костюма му. В момента, в който Конрад се надвеси над него, челюстта му се отпусна и последният му дъх излезе през отворената уста като уморена хриптяща въздишка.

XIX

Долорес седеше – гола, с розово тяло след енергичното разтриване с хавлиена кърпа – на едно столче в разкошно обзаведената баня на клуб “Парадайз” и внимателно попиваше с парченце памук влагата между пръстите на краката си. Беше плувала в морето и както винаги след това взе един душ, за да измие солта от кожата си. Лицето ѝ бе замислено, а бадемовите ѝ очи, изгубили обичайното си живо пламъче, бяха помрачени от гневно притеснение. Само преди един час Джак Морър ѝ бе съобщил внезапно, че заминава на риболов в неизвестна посока и няма да го има три седмици или даже месец. Дори от тук, от прозореца, можеше да различи яхтата като миниатюрна точица на хоризонта. Досети се, че Морър заминава по съвет на Ейб и заради Джун Арнът.

Долорес знаеше за Джун от самото начало на историята. Следеше развитието на връзката и усещаше как собствената ѝ власт над Морър отслабва с всеки изминат месец. Разбра, че тронът ѝ се клати. Не изпита никакво задоволство от това, че Джун е мъртва. Ако не беше Джун, щеше да е някоя друга. Много добре ѝ беше известно, че Глория Лайл – второкласна киноактриса със забележителен бюст и също толкова забележителна липса на морални задръжки – се е качила на яхтата десет минути преди Морър да напусне клуб “Парадайз” на път за пристанището.

Убийството на Джун бе поразило Долорес. В него тя видя зловещо предзнаменование. Тя бе убедена, че когато Морър се върнеше, щеше да настъпи край на царуването ѝ. Едва ли щеше да си направи труда да се развежда – по всяка вероятност щеше да се отърве от нея със същата бруталност, с която се бе разправил с Джун.

Долорес не хранеше никакви илюзии по отношение на съпруга си. Той се замисляше над отнемането на човешки живот също толкова, колкото дали да си налее чаша уиски, и тя го знаеше много добре. От четири години бяха женени и бе истинско чудо, че все още е жива. Това се дължеше единствено на факта, че не му бе предоставила възможността да предяви някакво оплакване срещу нея, не бе погледнала към друг мъж. Знаеше, че вече е много нетърпелив да си възвърне свободата. Нямаше да посмее да се разведе. Долорес беше прекалено добре осведомена за деянията му и той не можеше да рискува да я изтърве от постоянното наблюдение, на което бе подложена. Бе убедена, че много скоро – може би след като се върнеше от това пътуване – щеше да каже на някой от главорезите си какво да направи, и тя щеше да умре. Катастрофа с кола, нещастен случай с огнестрелно оръжие или може би морето щеше да я завлече навътре по време на къпане? Много бяха удобните начини, по които можеше да умре – удобни за Морър, разбира се.

Тя се пресегна за цигара, запали я и пусна две тънки струи дим през изящно изваяните си ноздри. Не беше паникьосана, но си даваше ясна сметка, че трябва да предприеме някакви мерки, ако има намерение да оцелее. Бързият ѝ практичен ум вече бе набелязал вероятния изход от положението. И сега, когато Морър го нямаше, тя можеше незабавно да се възползва от възможностите си.

Долорес стана, приближи се до стенното огледало и се огледа. Плътна ръце по дългите си гладки бедра и започна да изучава тялото си със замислени присвити очи. Помисли си за Глория Лайл с нейните къси крака и смешен бюст. Какво толкова вижда в нея Морър, запита се тя. Какво? Той не беше нищо повече от уличен котарак, тръгнал на лов за нови усещания, с животински стремеж към нещо свежо, пък дори и грозно.

И като сви рамене, Долорес започна да се облича, все така замислена. Положението ѝ бе твърде опасно. Беше ѝ минавало през ума да си вземе бижутата и дрехите, с които някога я бе обсипвал, и да опита да се скрие някъде. Но знаеше, че дългите му ръце ще я стигнат където и да е.

Закопча ластичния колан, приглади роклята над здравите си бедра, излезе от банята и тръгна по коридора, който водеше към бара.

На високо столче пред бара седеше Ейб Головиц и пиеше мартини. Тлъстите му бедра преливаха над малкото столче, от което то приличаше на гротескна гъба. Тя застана на прага и заразглежда адвоката. Той бе единствената ѝ надежда и Долорес усети как потръпва от отвращение. Шкембестите старци с мазен вид са единственото ми спасение, помисли си тя. Само те имаха властта и парите, които бяха основните движещи сили в живота ѝ. Защо Ейб не беше като ослепителния мускулест Сигъл? Често се бе питала какъв ли е Сигъл като любовник. На няколко пъти се изкушаваше да опита, но много добре осъзнаваше опасността. Станеше ли любовница на Сигъл, животът ѝ нямаше да струва и пукната пара. Продължи да изучава Головиц, докато той отпиваше от мартинито, без да усеща присъствието ѝ. Властта ѝ над него бе абсолютна, а и много от отдавна знаеше, че той очаква с нетърпение деня, когато ще заеме мястото на Морър. Ще бъде ли достатъчно силен обаче да я закриля, когато настъпи този момент?

– Здравей, Ейб – поздрави тя, приближи се до него и го озари с ослепителната си чувствена усмивка. – Значи Джак замина?

Той побърза да слезе от столчето, а дебелото му мургаво лице светна щастливо.

– Да, замина – отвърна, разсъбличайки я с поглед. – Изглеждаш прекрасно, Доли. Как го правиш?

Тя сви рамене и се покачи на столчето до него.

– Не знам. А и Джак вече не ме забелязва.

Той се озъби злобно:

– Джак не умее да цени най-хубавото в живота.

– Нали знаеш, че онази Лайл е с него на яхтата? – продължи Долорес, като поемаше от бармана леденото мартини.

Головиц настръхна:

– Чух, но това не ми влиза в работата.

– Кажи ми, Ейб, Джак в опасност ли е?

– Не, не, няма такова нещо. Просто най-неочаквано реши...

– Моля те, Ейб, кажи ми! Ти остана единственият човек, на когото мога да имам доверие. В опасност е, нали?

Головиц хвърли поглед през рамо, за да се увери, че никой не може да го чуе.

– Не е изключено. Сметнахме, че ще е най-разумно да замине някъде, където да няма връзка с него. Поне засега.

– Заради Джун ли? – Головиц се поколеба, после кимна. – А организацията как ще реагира, Ейб? Възможно ли е това да е краят на Джак?

– Опасни приказки говориш, Доли, но щом като ме питаш, мога само да ти кажа, че не знам. През последните няколко месеца той никак не се интересува от мнението на организацията. Спомена ми, че щял напълно да се отдели от нея.

Това бе ново за Долорес, но тя се постара Головиц да не забележи изумлението ѝ.

– Да, знам. И на мен ми каза нещо такова. Но никак не е разумно, нали?

– Така мисля.

Този път бе неин ред да се поколебае, но тя знаеше много добре, че ако не се възползваше от всяка предоставена възможност, след завръщането на Морър можеше да е вече късно. И като сниши глас, попита:

– Ако с Джак се случи нещо, нали ти ще заемеш мястото му?

Головиц я изглежда неспокойно. Беше стъпил върху опасна почва, но също така добре съзнаваше, че положението на Долорес е дори по-опасно.

– Всичко зависи от организацията. Може да имат някое друго предвид.

Тя поклати отрицателно глава.

– Едва ли – после вдигна внезапно поглед и той прочете открита покана в зелените ѝ очи.

– Ако заемеш мястото му, нали ще се погрижиш и за мен?

Головиц се опита да запази хладнокръвие под проницателния ѝ поглед. Долорес знаеше отговора, преди той да отвори уста.

– Ако аз заема мястото му, Доли, ти няма да има за какво да се тревожиш...

Тя се усмихна доволно:

– Сегашните безпокойства ми стигат, Ейб.

Головиц кимна. Въздържа се да я хване за ръката. Беше му ясно, че няколко души в бара не откъсват поглед от тях.

– Знам. На мен също.

Телефонът върху самия бар рязко иззвъня. Барманът вдигна слушалката.

– Да, сър – рече той след малко и остави слушалката върху вилката. После се обърна към Головиц: – Господин Сигъл иска да говори с вас, сър. Обажда се от кабинета ви. Било много спешно.

Головиц направи недоволна гримаса. Не можеше ли Сигъл да си гледа работата десет минути, без да го тормози? – ядоса се той, докато слизаше от столчето. Няма как, трябваше да отиде. Излишно бе да рискува да си навлече неприятности в началото на царуването си.

– Този Сигъл не може да си издуха носа, без да ме повика на помощ – оплака се той усмихнато на Долорес. – Какво ще кажеш да обядваме заедно след двайсетина минути?

Тя обаче поклати глава:

– По-добре да не рискуваме, Ейб. Прекалено много шпиони има наоколо – и го изглежда предупредително: – Сега се прибирам у дома – тя слезе от столчето. – Но ще обядваме заедно в най-скоро време. С нетърпение очаквам времето, Ейб, когато между нас няма да има никакви ограничения – и тя го изглежда многозначително, докато му се усмихваше за довиждане.

Головиц я проследи с жадни очи от бара до вратата, без да може да откъсне поглед от плавното поклащане на бедрата ѝ под тънката рокля, широките ѝ кръшни рамене и

източените женствени крака. Толкова я желаеше, че чак му призля. Когато влезе в кабинета си, завари Сигъл да крачи напред-назад из стаята. Лицето му беше бледо, а като се приближи, от него силно лъхна на уиски.

– Момичето е в техни ръце – задъхано рече той.

Головиц настръхна:

– Какво говориш? В чии ръце?

– По дяволите! В ръцете на полицията. Онези двамата мухльовци са оплескали цялата работа!

Головиц се вцепени. Провал! В момента, в който бе хванал кормилото, корабът заседна. Какво щеше да си помисли за него организацията? Та това можеше да провали шансовете му изобщо да наследи Морър! Обхвана го хладна, злобна ярост.

– Джак нали ви каза да я ликвидирате? – разпищя се той с тънко гласче. – Да не искаш да ми кажеш, че не сте я ликвидирали?

Сигъл отстъпи назад. За пръв път виждаше Головиц в такова състояние. Видът му беше също тъй опасен и безумен, както и на Морър в подобна ситуация, когато нещата не вървяха по план.

– Успели да я завлекат в лабиринта на лунапарка, но, изглежда, че някой е бил подшушнал това на полицията. Ченгетата нахълтали, преди да открият малката мръсница. Моу е бил убит.

– Искаш да кажеш, че полицията е пипнала момичето след всичко, което Морър ти нареди? – отново се разпищя Головиц, свил в юмруци дебелиите си ръце, с изкривено от ярост и страх лице. – Ти не чу ли думите на Маккан? По дяволите! Какво ти става?

– Предупредих господин Морър – озъби се Сигъл. – Нямахме никакво време да проучим мястото. Целият план се провали. Не е била сама и момчетата не са могли да я наближат. Предупредих го!

– Млък! – крещеше Головиц. – Не желая да слушам глупавите ти оправдания! Морър нареди да я ликвидирате и ти не изпълни заповедта му!

– Глеб и Уайнър не изпълниха заповедта – поправи го Сигъл с тебеширенобяло лице.

– А ти отговаряш за тях! Какви мерки си предприел? Какво, по дяволите, правиш тук с твоите оправдания? Веднага по следите ѝ! Да бъде ликвидирана! Не ме интересува как, но задачата да бъде изпълнена!

– Тя е в ръцете на главния прокурор. Няма начин да се доберем до нея. Това е единственото място, където не можем да проникнем.

Головиц се опита да се пребори с гнева и страха си. Разбираше, че не се държи като шеф. Морър не би се държал така – не би крещял, не би ругал, не би беснял. Веднага би съставил план да поправи грешката. Овладея се с усилие на волята, отиде с разтреперани крака до едно кресло и се отпусна в него.

– Ако е видяла Джак в къщата на онази Арнът, с нас е свършено – изрече той по-скоро на себе си. – Всичко ще отиде по дяволите. От организацията няма да остане и следа. Но дали е видяла нещо. Можем ли да рискуваме с нейните показания?

– Естествено, че не можем – отвърна Сигъл. – Трябва да ѝ попречим да говори. Може би Маккан ще свърши тази работа.

Головиц се намръщи:

– Маккан ли? Той мисли само за себе си. Не. Ще трябва сами да се оправяме. Къде са я отвели, знаеш ли?

– Направо в прокуратурата. Държат я някъде в сградата.

Головиц се замисли. После внезапно вдигна глава:

– Казваш, че Глеб е бил убит. А с Уайнър какво е станало?

Сигъл сви рамене.

– Не зная. Изчезнал е.

Головиц побеля като платно.

– Не знаеш? – повтори той, подскачайки от стола.

Сигъл зяпна насреща му:

– Все ще се появи. Ще му счупя главата, щом ми падне в ръцете!

– Идиот такъв! – разкрещя се пак Головиц. Лицето му се изкриви в тикове. – Та това момиче ще знае описанието му! И слепият ще открие човек с такова петно на лицето! Полицията ще го докопа за нула време и ако проговори, този път вече с нас наистина е свършено! Толкова ли не разбираш! На момичето му трябва само някакво потвърждение на показанията, за да ни окачи на бесилото, а Уайнър ще потвърди всичко, само и само да си отърве кожата! Нали от теб е получил заповедта? Да знаеш, че ако Уайнър проговори, веднага ще ти лепнат опит за убийство! А той ще проговори, не се заблуждавай! – и Головиц размаха дебели юмруци във въздуха. – Веднага тръгнете по дирите му! Намерете го и го ликвидирайте! А момичето остави на мен. Аз ще се справя с него, само затворете устата на Уайнър! Пусни по дирите му всички, които имаш на разположение! И ти самият върви!

Сигъл стоеше като закован, зяпнал пищящия жестикулиращ дебелак, но изведнъж осъзна, че Головиц е прав.

– Ще го очистя! – твърдо изрече той, отвори рязко едно чекмедже на бюрото си, извади автоматичен пистолет калибър 45 и го пхна в задния си джоб. – Ще го открия и сам ще го очистя!

И бегом напусна стаята.

XX

Докато разказваше на прокурора за убийството на Моу и за намирането на Франсис Коулман, Конрад си мислеше, че никога преди не бе виждал Форест толкова възбуден.

– Къде е сега момичето? – попита прокурорът, след като изслуша разказа.

– На десетия етаж, сър. С нея са госпожица Филдинг и една медицинска сестра. Джаксън и Норис са на пост пред вратата. Трима полицаи отговарят за асансьора и стълбището. Засега е в пълна безопасност.

– Пострада ли по време на престрелката?

– По-скоро е изплашена. Ръката ѝ е доста лошо срязана от парче стъкло, но иначе, като изключим шока, ѝ няма нищо.

Форест потри ръце:

– Кога ще можеш да разговаряш с нея?

– Чакам доктор Холмс да ми разреши. Каза, че първо трябва да си почине добре, а след това ще ме пусне при нея.

– Добре. А Уайнър?

– Не мога да си обясня как се е измъкнал от полицейския кордон. Всички бяха страшно възбудени от това, че са притиснали Глеб натясно, и за жалост са го изтървали. Никой не го е забелязал. Сега цялата полиция е по петите му.

– Трябва да го намерим преди главорезите на Морър – мрачно отбеляза Форест. – Ако проговори и той, Пол, ще ги спипаме съвсем натясно и те много добре знаят това. Животът му в този момент не струва и пукната пара.

Конрад кимна.

– Да, вече правим всичко, което е по силите ни. Сега е само въпрос на време. Не може да стигне далеч с това петно на лицето. Местното радио вече предава пълното му описание. Прекъсват редовните си програми, за да молят за сведения всеки, който знае нещо за него.

Вътрешният телефон на Форест звънна. Той взе слушалката, послуша малко, вдигна вежди, изръмжа и затвори телефона.

– Изглежда, сме ги размърдали – заяви с явно задоволство. – Морър е избягал. Яхтата му е отплавала преди два часа. Бил отишъл да лови риба – неизвестно къде.

– Значи цели да бъде извън обсега ни, поне засега – каза Конрад. – Нищо, ако набавим нужните улики, ще го намерим където и да е. Имам чувството, че най-сетне попаднахме на правилна следа, а?

– Стига момичето да го е видяло...

– Скоро ще научим – Конрад едва сдържаше нетърпението си. – Искате ли лично да разговаряте с нея?

Форест поклати глава:

– Ти се заеми с това, Пол. Пт те бива от мен. Не мога да си обясня защо, но като разговарям с хората, винаги ги наплашвам до смърт.

– Само ако имат гузна съвест – Конрад се изправи. – Още днес следобед ще получите от мен писмен доклад. А сега най-добре да се кача горе и да видя какво става.

– Щом заловят Уайнър, веднага ме информирай.

– Добре, сър.

Конрад взе асансьора за десетия етаж. Джаксън и Норис седяха на столове с твърди облегалки от двете страни на една врата в дъното на коридора. И двамата стискаха в ръце автомати “Томсън”. Конрад не искаше да рискува нищо. Знаеше, че Франсис може да се окаже свидетел от жизненоважно значение и че главорезите на Морър няма да се спрат пред нищо, за да ѝ затворят устата.

– Нещо ново? – попита той Джаксън.

– Докторът тъкмо си тръгна, сър. Всичко е спокойно.

Конрад почука на вратата и Мадж му отвори.

– Тъкмо щях да ви повикам. Лекарят каза, че вече можете да разговаряте с нея.

– Как е тя?

– Малко е изнервена. И нищо чудно. Много нанагорно ѝ е дошло.

– Така е.

– Във вътрешната стая е. Искате ли да дойда с вас?

– Още не. Ако е готова да даде показания, ще те извикам.

Докато говореше, от вътрешната стая излезе медицинската сестра и му кимна.

– Не бива да говори дълго. Трябва добре да се наспи.

– Няма да се бавя много – обеща Конрад и усети, че сърцето му заби неравно, докато влизаше в стаята.

Франсис лежеше на кушетката наметната с одеяло. Беше много бледа и големите ѝ тъмни очи гледаха Конрад разтревожено. Той усети внезапно стягане в гърлото. Лицето ѝ от снимката го бе очаровало, а сега осъзна поразен, че би могъл да се влюби в нея. Това бе невероятно, естествено, тъй като още не бе разменил с момичето нито дума, но чувството си оставаше и за миг той остана като закован, без да може да събере мислите си и да отвори уста да каже нещо.

Тя лежеше неподвижна, без да откъсва поглед от него, така че той се овладя с усилие на волята.

– Госпожица Филдинг сигурно ви е казала, че искам да разговарям с вас – започна той с пресипнал глас. – Казвам се Пол Конрад и съм инспектор към прокуратурата. Как сте, госпожице Коулман?

– Б-благодаря, добре съм – отвърна тя със слаб глас. – Искам да се прибера у дома.

– Ще уредим това в най-скоро време – успокои я той. – Но преди това ще ви задам няколко въпроса – придърпа един стол до канапето. – Няма да ви бавя, защото сестрата каза, че имате нужда от добър сън.

– Не искам да спя. Искам да се прибера вкъщи.

– Имате ли близки роднини, госпожице Коулман? Някой, на когото да съобща къде се намирате?

Той забеляза уплаха в погледа ѝ, появила се там внезапно, след което тя извърна очи.

– Нямам никакви роднини.

– Съвсем никой?

– Съвсем.

Изведнъж осъзна, че разговорът може да не е толкова пряк и лесен, колкото си го бе представял.

– Госпожице Коулман, доколкото ми е известно, вие сте посетили госпожица Арнът на девети този месец около седем часа вечерта.

Тъмните ѝ очи неспокойно зашариха по лицето му, след което се отместиха.

– Да, така е.

– Тя прие ли ви?

– Да.

Конрад усети, че дланите му се изпотяват, а сърцето му започва да удря като обезумяло в ребрата му.

– Мога ли да попитам защо сте искали среща?

– Бих... бих предпочела да не ви казвам.

Лицето ѝ леко порозовя и тя взе да оглежда стаята, сякаш търсеше накъде да бяга.

– Не настоявам с този въпрос. Видяхте ли се с госпожица Арнът?

– Да.

– Колко време бяхте заедно?

– Около пет минути. Не повече.

– Известно ли ви е защо ви задавам тези въпроси? – внимателно попита Конрад, впил очи в лицето ѝ.

– Предполагам... във връзка със смъртта ѝ.

– Точно така. Във връзка с убийството ѝ.

Той видя как тя трепна и прехапа долната си устна.

– Какво направихте, след като се разделихте с госпожица Арнът?

– Ами... тръгнах си.

– Пеша ли вървахте? По алеята за колите ли?

– Да.

Конрад извади носната си кърпа и избърса дланите си. Следващият въпрос решаваше съдбата на Морър.

– Докато се намирахте в имението, видяхте ли някого освен пазача и госпожица Арнът?

– Н-не, не мисля.

Тя разглеждаше втренчено шарките на одеялото, с което бе завита, а Конрад не откъсваше поглед от нея, обзет от такова силно разочарование, че чак му призля.

– Сигурна ли сте?

– Да.

Но защо не го гледаше в очите, питаше се Конрад. Възможно ли бе да лъже?

– Госпожице Коулман, това е от жизнено значение. Искам да помислите добре, преди да ми отговорите. Знаете, че госпожица Арнът е била убита. Убийството е станало на девети няколко минути след седем часа – по времето, когато вие сте се намирали там. Надявахме се, че може би сте видели убиеца. Абсолютно ли сте сигурна, че не сте видели никого освен пазача и госпожица Арнът?

Настъпи дълго мълчание. Той видя, че тя трепери под одеялото, а ръцете ѝ бяха здраво стиснати в юмручета.

– Да – дойде най-сетне отговорът ѝ.

– Тоест не сте видели никого?

– Никого не видях.

Той се загледа в ръцете си, докато мислеше напрегнато. Ако го беше погледнала в лицето, когато казваше, че не е видяла никого, моментално би ѝ повярвал, но фактът, че избягваше погледа му, го караше да се съмнява в правдивостта на думите ѝ. Той я загледа проникателно. Тя продължаваше да разучава одеялото, все така стиснала юмруци.

– С кола ли пристигнахте в дома на госпожица Арнът? – тихо попита той.

Тя стреснато го изгледа и очите ѝ му подсказваха, че търси в думите му някакъв капан.

– Не, отидох пеша.

– Но пътят е много дълъг. От булеварда до къщата има най-малко три мили.

– Аз... обичам да вървя пеша.

– Видяхте ли някого, когато излизахте от имението на път за крайморския булевард? Някаква кола?

– Не.

– И все пак убиецът е могъл да мине само по този път – търпеливо настоя той. – Няма друг път за къщата. Не ви ли се струва странно, че сте били в къщата четвърт час преди убийството на Джун Арнът и въпреки това не сте видели нищо? – тя не отговори, но пребледня, а после се загледа към вратата, като че се надяваше някой да влезе и да сложи край на въпросите му. Въпреки нарастващото убеждение, че момичето не казва истината, Конрад я съжали и трябваше да се насили, за да продължи да я тормози. – Докато говорехте, госпожица Арнът не спомена ли, че чака някого?

Долови напрежението ѝ, тя се разтрепери още по-силно.

– Не знам нищо – настоя Франсис със свито гърло. – Моля ви, не ми задавайте повече въпроси. Не се... не се чувствам добре. Искам да се прибера у дома!

– Да, разбира се – усмихна се Конрад. – Извинете, че ви досадих. Сега поспете, а утре пак ще поговорим.

– Но аз не искам! – яростно извика тя. – Искам да ме оставите на мира! Не искам да спя! Искам да си ида у дома!

– Боя се, че се налага да останете тук до утре – настоя той колкото можеше по-внимателно.

– Един от гангстерите, които се опитаха да ви застрелят, е все още на свобода. Не можем да ви пуснем, преди да го заловим.

– Но той няма да ми причини зло... – изплъзна се от устата ѝ. Тя се изправи и седна в леглото. – Той ми каза и аз му вярвам. Това е само претекст, за да ме задържите тук. Не искам да остана! Не можете да ме задържите насила! Нямате право да ме държите тук! – гласът ѝ се извиси истерично и Конрад скочи на крака, разтревожен от обезумелия ѝ поглед на хванато натясно животно. Вратата се отвори и в стаята бързо влезе сестрата.

– Оставете я сега на мен, ако нямате нищо против – тя прекоси стаята.

Франсис отметна одеялото и с мъка се изправи на крака.

– Няма да остана тук! Не можете да ме принудите! – крещеше тя все така обезумяла и направи няколко несигурни, залитащи крачки към вратата.

Внезапно лицето ѝ побледня и очите ѝ се замъглиха. Той скочи напред и я подхвана, преди да се строполи на пода.

Кръчмичката на Сам беше старомодно заведение на крайбрежната улица, което се посещаваше от докери, моряци и проститутки. Дългата зала с нисък таван имаше добре отделени сепарета от едната страна и там клиентите на Сам можеха да разговарят и да пият необезпокоявани от никого. Другата страна на залата бе заета от дълъг бар, извит като буквата S, целия в огледала и светещи реклами.

Пийт Уайнър седеше в най-крайното сепаре в дъното на залата, откъдето можеше да наблюдава въртящата се врата. Пред него имаше бутилка уиски и чаша, а препълненият с фасове пепелник красноречиво говореше колко време вече седеше в сепарето. Беше му студено, изпитваше страх и се чувстваше зле. Вече съжаляваше за постъпката си. В компанията на Франсис бе много смел, но сега, като остана сам, усещаше как ледената тръпка на ужаса бавно пълзеше по цялото му същество. Много добре знаеше, че мълвата вече е разпространена и улиците ще са за него смъртен капан. Но какво можеше да направи? Нямаше пари и си мислеше с копнеж за петстотинте долара, скрити в стаята му. Точно там обаче щяха да го търсят най-напред и сигурно в този момент някой вече го причакваше вътре.

Пийт извади от джоба си няколко смачкани банкноти и ги преброи. Петнайсет долара и няколко цента. Дори кола нямаше. Гарата сигурно беше под наблюдение. Ех, ако знаеше някое местенце, където да се скрие за няколко дни! Но без пари беше напълно безпомощен.

Прехвърли мислите си от непосредствената опасност върху Франсис. След като тя хукна да бяга от него, той се опита да я настигне, но много бързо се изгуби в лабиринта, изгуби и нея. Дълго тича като обезумял, докато внезапно се озова при самия изход. Нямаше намерение да се измъкне. Искаше да убие Моу, но вместо това бе погълнат от огромната тълпа, зяпаща пристигането на полицаите, които плъзнаха по стените на лабиринта и се разпръснаха наоколо с пистолети в ръце.

Пийт чу стрелбата и зачака сред тълпата, убеден, че Моу е убил Франсис. За собствената си безопасност помисли чак когато пристигна линейката, изнесоха тялото на Моу и поведоха Франсис към чакащата полицейска кола. Побърза да се измъкне от лунапарка и като знаеше с каква скорост реагираше тайфата на Морър, потърси убежище в кръчмата на Сам.

По всяка вероятност му оставаха още няколко часа живот. В момента, в който се покажеше на улицата, с него бе свършено. Начинът, по който действаша, му бе пределно ясен. Щеше да го задмине бързо профучаваща кола и той щеше да се свлече на земята, покосен от град от куршуми.

Запали цигара, отпи от уискито и избърса запотеното си лице с опакото на ръката. Не можеше да остане в кръчмата цял ден. Само ако намереше къде да се скрие, докато се стъмни! Имаше някаква смътна вероятност да се измъкне от града, прикриван от нощта, но посред бял ден нямаше шанс да оцелее и десет минути с това проклето петно на лицето.

Някаква сянка падна на масата му и сърцето му подскочи в гърдите. Дясната му ръка остана като парализирана върху масата, макар че с волята си й налагаше да сграбчи

пистолета. Той вдигна очи.

Младо момиче с високо вдигната пшеничена коса, облечено в червена блузка и бяла пола, бе свело към него усмихнатото си лице.

– Как си, хубавец? – облегна се тя с ръце на масата и гърдите ѝ се откरोиха под тънката блузка. – Имаш ли нужда от компания?

Той я гледаше втренчено, като се опитваше да се съвземе от получения шок. Какво му ставаше? Дори не я бе чул да се приближава до него. Ами ако беше Дъч или някой от неговите? Сега вече да е труп, без дори да е имал възможност да даде един изстрел в отговор.

– Имам стаичка съвсем наблизо – продължи момичето. – Ако дойдеш, добре ще се позабавляваме – и му се усмихна с дребните си бели зъби, но погледът ѝ, закован в него, бе безчувствен и пресметлив.

Пийт веднага си даде сметка за предимствата, които щеше да спечели, ако отидеше с нея. Влезеше ли в стаята ѝ, щеше да може да я сплаши с пистолета и да остане там до падането на нощта. Смееше ли обаче да излезе от кръчмата? И какво значеха думите ѝ “съвсем наблизо”? Няколко или неколкостотин метра? Тази категория момичета бяха готови да ти кажат какво ли не, само и само да те замъкнат със себе си.

– Къде ти е стаичката? – попита я, като се опитваше да говори спокойно.

– Отсреща, миличък, на другия тротоар. До самия ъгъл. Идваш ли?

– Идвам – отвърна той и стана. Отиде на бара и си плати сметката. Барманът му хвърли продължителен враждебен поглед. Нещо в този поглед изплаши Пийт и той побърза да излезе от дългата зала. Момичето го бе хванало за ръката.

– Виждаш ми се нервен, миличък – усмихна му се то. – Да не излезе, че ти е за пръв път?

Пийт не си направи труд да ѝ отговори. На горещия, огрян от слънце тротоар се почувства гол и страшно уязвим на оживената и шумна крайбрежна улица.

– Накъде сега? – попита нетърпеливо, а очите му шареха из тълпата и търсеха познати лица.

– Ей там – рече момичето, като ситнеше до него, едва крепейки се на седемсантиметровите си токчета. – Много ще ти хареса. Ако плащаш добре, ще ти потанцувам. Повечето ми приятели много обичат да им танцувам – беше го повела встрани от крайбрежната улица, към една тясна тъмна пресечка с мръсни къщи в окаяно състояние. Той я караше да бърза и от време на време хвърляше по един поглед през рамо, готов да хукне при най-малкото подозрително движение. – Ето ни, пристигнахме – обяви спътницата му, спирайки пред една къща на ъгъла на улицата. – Нали ти казах, миличък, че не е далеко?

Тя изкачи стъпалата, отвори чантичката си и извади ключ. Той я последва в зле осветения занемарен вестибюл и когато момичето затвори входната врата, Пийт въздъхна мъчително, но с огромно облекчение – най-сетне успя! Най-сетне беше в безопасност, поне докато се стъмни. Тя нямаше и гък да каже, след като я заплаши с пистолета.

Момичето се заизкачва по стълбите. Той я следваше съвсем отблизо. Когато стигнаха втория етаж, тя спря на площадката пред вратата точно срещу стълбите.

– Тук е – рече и натисна дръжката. – Ах, дявол да го вземе! Тъпата ми прислужница пак ме е заключила! Всеки път го прави! Изчакай ме минутка, миличък, да изтичам до долу за втория ключ. Държа го в пощенската кутия – и като го потупа по рамото и му се усмихна широко, но някак си неискрено, се затича надолу, обратно по стълбите.

Пийт извади носна кърпа и си избърса лицето и врата. Потърси с несигурни пръсти цигара, запали и изгаси клечката кибрит. После отиде до перилата и погледна надолу.

Момичето тъкмо бе стигнало вестибюла. То се спря и вдигна очи към него. Погледите им се срещнаха и ледена вълна на страх обля Пийт, щом видя смъртно изплашения ѝ вид. Инстинктивно разбра, че е паднал в капана.

Как можа да се хване на въдицата ѝ така лековерно! Естествено, че хората на Морър нямаше да го убият в бара на Сам пред толкова свидетели. Щяха да гледат да го измъкнат някъде на спокойствие, а чрез нея бяха постигнали именно това – бяха го спипали насаме!

Чу зад гърба си превъртането на ключ и мигом бръкна във вътрешния джоб на сакото си. Обърна се тъкмо навреме – вратата на апартамента на момичето бавно се отваряше.

Пийт не се поколеба. Измъкна пистолета със светкавично движение и стреля, като се целеше вдясно, малко над дръжката. Куршумът проби вратата, разхвърчаха се трески, чу се мъчителен стон, а след това нещо тежко се строполи зад вратата. Пийт вече хвърчеше надолу по стълбите, като прескачаше по три стъпала наведнъж. Втурна се слепешком по късия коридор към долната площадка, от която се излизаше във вестибюла. Взе последните стъпала с два скока и се приземи долу с такава сила, че къщата се разтресе.

Момичето бе клекнало до стената, притискайки ръце до гърдите си. Начервената му уста зееше в беззвучен писък, очите му бяха изпълнени с ужас.

Пийт се метна към вратата, но замръзна на място, като видя през стъклените прозорчета двамата мъже, които се изкачваха по стъпалата. Веднага ги позна. Бяха Гьоц и Будз Конфорти – двама от най-опитните убийци на Морър. Отскочи назад. Сърцето му спря да бие. Обърна се и хукна обратно по коридорчето вдясно от вестибюла. Настигна момичето в момента, в който то се хвърли към стълбите, сграбчи го, обърна го с гръб към себе си и като го държеше с лявата ръка през кръста, като щит пред тялото си, продължи да отстъпва заднишком по коридора.

– Ако писнеш или се опиташ да се отскубнеш, веднага ще те убия – задъхано я предупреди той. – Има ли изход отзад?

– Пусни ме! – запъхтяно изсъска тя и заби нокти в китката му.

Той я удари жестоко по рамото с дулото на пистолета и тя изпищя.

– Има ли изход отзад?

– Да.

Входната врата бе отворена рязко с ритник и Гьоц се втурна във вестибюла. Пийт стреля по него, без да се цели. Момичето изпищя безумно, усетило топлината на изстрела. Гьоц се отпусна на едно коляно с изкривено в зловеща гримаса злобно мургаво лице.

– Не стреляйте! – изкрещя момичето и размаха умолително ръце пред вдигнатия от Гьоц 45-калибров пистолет.

Пийт продължи да отстъпва назад, влачейки я със себе си. Виждаше как Гьоц се опитва да се прицели в него, затова сведе още повече глава и вдигна естествената си закрила по-нависоко, за да го прикрива изцяло. Тя риташе като обезумяла, обувките ѝ се разхвърчаха встрани, бялата ѝ пола се вдигна над бедрата.

Гърбът на Пийт тъпо се удари в някаква врата. Той отново стреля по нападателя си и замалко да го улучи – шапката на Гьоц отлетя встрани. Гьоц натисна спусъка. Стреля три пъти. Куршумите се забиха в извиващото се тяло на момичето. Пийт усети ударите им.

Момичето така рязко се изви, преди да се вцепени в ръцете му, че замалко да го изтърве. Миг по-късно вяло се отпусна. От внезапния безжизнен товар Пийт почти изгуби равновесие. Заопипва трескаво зад себе си, откри дръжката на вратата и я отвори.

Конфорти също бе влязъл пълзешком във вестибюла. Докато той вдигаше пистолета си, Пийт стреля по него. Без да изчака да види резултата от изстрела си, отхвърли от себе си тялото на момичето, скочи през отворената врата, блъсна я след себе си, хукна като луд през малкото дворче, прехвърли се през дървената ограда и се приземи, оставайки без дъх, на тясната криволичеща уличка. Затича се по нея, а зад гърба си чу преследвачите. Пробяга стотина метра по зигзагообразната уличка, като гледаше да се придържа все до дървените огради.

Видя отпреде си оживената главна улица и тълпата от минувачи. Успя по някакъв начин да увеличи скоростта си и излезе на нея в момента, в който Гьоц се показва от последния завой. Гьоц вдигна пистолета си, щом зърна Пийт, но го свали, когато жертвата му се скри зад ъгъла.

Пийт се втурна през множеството, заляло улицата, като блъскаше хората. Беше прибрал пистолета в джоба на самото си, но минувачите, стреснати от изпотеното му ужасено лице и загледани след него, усещаха, че нещо става.

Сега вече беше на открито, на произвола на съдбата. Всеки миг някоя кола щеше да го подмине и да го пререже надве от картечен откос. Спря на бордюра, едва дишайки, и се заглежда в двете посоки. Забеляза едно такси и замаха трескаво. То зави към бордюра и спря до него.

– Към парка – запъхтян изрече Пийт, докато бързо отваряше вратата.

В този момент отзад го сграбчиха нечии ръце и той изкрещя от ужас, обръщайки глава. Бяха го хванали двама едри полицаи.

– Спокойно – посъветва го единият. – Трябваш ни, Уайнър. Вземи му пищова, Джак.

Вторият полицаи с опитно движение измъкна пистолета му и го пхна в задния си джоб.

– Ние ще вземем таксито – продължи първият. – Към управлението, приятелче, и по-живо.

С крайчеца на окото си Пийт забеляза голямата черна кола, която се носеше към таксито.

– Внимавайте! – изкрещя той и се изтръгна от ръцете на полицаи, който го държеше. Хвърли се по лице върху пода на таксито в момента, в който черната кола прелетя покрай тях. Шумът на уличното движение бе заглушен от дивия пукот на картечницата. Таксито лудо се залюля под градушката от куршуми. Единият полицаи бе улучен през лицето. Главата му се превърна в каша от кръв и размазани кости. Вторият се хвърли върху Пийт. Шофьорът на таксито бе улучен от опашката на картечния откос. Зверският удар на куршумите го изхвърли от колата и го метна на тротоара.

Уличната тълпа се втурна във всички посоки, пищяща, истерична. Няколко души бяха улучени и останаха да лежат върху тротоара и платното.

Черната кола продължи с бясна скорост и се скри зад ъгъла. Едрият полицаи, който прикриваше Пийт с тялото си, се надигна разтреперан.

– Мръсници! – изсъска през стиснати зъби. – Гадни, долни мръсници! – и изтегли Пийт от таксито. – Хайде, ти! Ставай! – излая и помъкна Пийт през тротоара под прикритието на навеса на някакъв магазин. Блъсна го в едно ъгълче между две витрини с дебели стъкла и застана пред него с пистолет в ръка.

– Вкарай ме вътре! – развика се Пийт възбудено. – Чуваш ли, глупак такъв! Или мислиш, че стъклото ще спре куршумите!

– Затваряй си устата! – изръмжа полицаят. – Други куршуми няма да има!

Още не беше изрекъл тези думи, когато черната лимузина се върна, за да направи втори опит. Хората на улицата, които я видяха да се задава, се хвърлиха по лице на тротоара или се втурнаха като обезумели към магазините. Колите започнаха да правят бесни маневри, за да избегнат черната лимузина, която се носеше безогледно по средата на платното, и някои от тях се качиха на тротоара. Една дори се врязва във витрината на някакъв магазин.

– Внимавайте! – изкрещя Пийт и блъсна полицаия с всички сили, за да си направи място да легне по лице.

Полицаят, храбър и тъп като разбеснял се носорог, взе да стреля по лимузината, докато тя минаваше покрай него с пълна скорост. Огненият откос, който дойде в отговор от невидимата картелница, беше унищожителен. Полицаят сякаш се пръсна на парченца, когато куршуменият камшик го шибна през гърдите и го хвърли отново върху Пийт. Колата спря. Гьоц и Конфорти изскочиха отвътре с лъснали от пот лица, с широко зинали уста. Беше им наредено на всяка цена да ликвидират Пийт и сега изпълняваха заповедта. Някъде там, под навеса на магазина, под мъртвото ченге и купищата натрошено стъкло, беше Пийт и те го знаеха. Конфорти носеше картелница “Томсън”. Гьоц стискаше по един пистолет във всяка ръка. Конфорти започна да обсипва навеса с куршуми още докато тичаше към него. Пийт зърна линията на куршумите, които се удряха в тротоара, откъртваха парченца бетон и напредваха към него като смъртоносен килим. Придърпа мъртвия полицаи отгоре си, стисна го за колана, усети как кръвта на убития закапа по лицето му, и затвори очи. Безжизненото тяло подскачаше от куршумите, изсипали се по краката му. Сетне нов звук накара сърцето му отново да започне да бие – звукът на полицейските сирени и острият бодър пукот на полицейските автомати.

Гьоц изруга и се извърна рязко. В същия миг три полицейски коли с рев се втурнаха по улицата към него. Той вдигна пистолет, но първата кола даде газ, удари го като експресен влак и го хвърли високо във въздуха.

Конфорти изобщо не се обърна, а се втурна към навеса. Краката му се мярнаха пред погледа на Пийт, когато той се надвеси над убития полицаи. Пийт се опита да се слее със земята, като се впи с всички сили в колана на мъртвия. Конфорти го забеляза и зъбите му се оголиха в победоносна усмивка. Издърпа полицаия заедно с Пийт, който за нищо на света не пускаше колана.

– Махай се! – развика се Пийт, като се опитваше да се скрие зад тялото на полицаия. – Недей!

Конфорти вдигна томсъна. Дулото се насочи към Пийт. Пийт се вторачи в мерника. Очите му щяха да изскочат от орбитите. Пръстът на Конфорти побеля, напрегнат върху спусъка.

Зад Конфорти изтрещяха автоматите.

Пийт видя внезапния израз на болка на плъховидното му лице. Видя, че очите на Конфорти стават безжизнени. Томсънът подскочи нагоре, умиращата ръка се вцепени и започна да стреля, защото умиращият пръст автоматично натискаше спусъка. Миг по-късно Конфорти изпусна картелницата, направи крачка напред и се просна по лице.

В следващата секунда Пийт бе наобиколен от намръщени полицаи.

XXII

Дебелият сержант зад бюрото, който беше дежурен, размърда туловището си върху скърцащия стол и кимна с яйцевидната си глава.

– Лейтенантът тъкмо го разпитва. Нали ви очаква?

– Да – отвърна Конрад. – Какво прави; налага Уайнър ли?

Лицето на сержанта придоби замечтано изражение.

– Е, не бих казал, че го глади с перце. Заради него си отидоха трима от най-добрите ни момчета.

Конрад се извърна, прекоси стаята на дежурните с три разкрача и забърза по коридора, после слезе по каменните стъпала и се отправи към вратата в дъното на втори коридор. Натисна дръжката и бутна вратата.

Пийт седеше в ярък кръг ослепителна светлина. Малката стаичка беше изпълнена с тютюнев дим, миризма на пот и прах, а така също с червендалести полицаи с яки вратове. Бардин беше застанал пред Пийт и в момента, в който Конрад влезе в стаята, замахна и удари Пийт през лицето с опакото на ръката си. Ударът прозвуча като спукването на книжна кесия, главата на Пийт се отметна рязко назад, после пак напред. От спуканата устна шурна кръв по брадичката му. Тъмните му очи, присвити и изпълнени с омраза, продължиха да гледат Бардин, без да мигнат.

– Значи за пръв път чуваш името Морър? – питаше подигравателно Бардин. – Че не четеш ли вестниците?

– Само спортната страница – изсъска Пийт през стиснатите си зъби.

Бардин замахна отново, но Конрад се пресегна и улови ръката му.

– Спокойно, Сам – тихичко рече той.

Бардин рязко се извърна. Очите, които впери в Конрад, бяха лишени от блясък, студени.

– Да, нали! – изрече той с яростна горчивина. – Спокойно! Какво ти пука за убитите момчета! Какво ти пука за техните вдовици и деца! Спокойно! Какво искаш да правя? Да взема този мръсник в прегръдката си и да му дам да суче?

Конрад пусна ръката му.

– Извинявай, че ви провалям развлечението, но този човек ни е нужен – той извади някаква хартия от джоба си и я метна върху бюрото. – Ето ти и документа, Сам. Да се разпиша ли, че го вземам със себе си?

Лицето на Бардин се наля с кръв. Той вдигна документа, хвърли му един поглед и пак го пусна върху бюрото.

– И за какво ви е? – попита той с напрегнат, стържещ глас. – За да го сложите в мека постеля с радио и четири хранения на ден?

Конрад го изглежда, без да мигне, и не отговори. Бардин изгрухтя, отиде до бюрото си, извади разписната тетрадка, надраска яростно нещо, като пръскаше мастило, и я побутна към Конрад.

– Добре, вземете си мръсника. Той нищо не казва. Нищо не знае. Никога не е чувал за Морър. Кракът му не е стъпвал в лунапарка. Ако си въобразяваш, че ще измъкнеш нещо от него, без да го пребиеш от бой, дълбоко се заблуждаваш.

– Искам да ми го изпратите в затворническа кола с охрана – рече Конрад. – Нали ще се погрижиш за това, Сам?

Бардин стана и кимна на един от полицаите, който веднага излезе. После се приближи до Пийт и го загледа яростно.

– Ти пак ще се върнеш при нас, Уайнър. Не се надявай, че всичко е тръгнало по мед и масло само защото прокурорът се интересува от теб. Пак ще ни паднеш в ръцете и тогава вече ще се погрижим за здравето ти, както трябва – той замахна и фрасна Пийт с опакото на ръката си с такава сила, че го прекатури заедно със стола. Пийт се просна на пода със замътен поглед, хващайки се за подпухналата дясна буза.

Конрад се извърна. Не одобряваше подобни методи, но и не можеше да вини Бардин. На всеки полицейски лейтенант би му кипнала кръвта, ако загубеше трима добри полицаи, за да спаси живота на едно нищо и никакво младо гангстерче.

Пийт се изправи на разтрепераните си крака и се облегна вяло на стената. Никой нищо не каза. Никой не помръдна. Минутите минаваха бавно и мъчително. Сетне вратата се отвори и полицаят се върна.

– Всичко е наред. Чакат пред страничния изход.

– Хайде, вземи го – рече Бардин на Конрад, като махна отвратено. – И не забравяй да ни го върнеш, след като свършите с него.

– Ще ви го върна – Конрад погледна към Пийт. – Хайде, Уайнър.

Пийт прекоси стаята. Като си проправяше път през едрите, застрашителни на вид полицаи, които не се и помръдваха, за да му сторят път, а само го следяха с гневни очи, имаше чувството, че минава през гора от страшни великани.

Пред страничния изход в големия закрит вътрешен двор ги чакаше тежка камионетка със стоманени стени, оградена от полицаи с готови за стрелба автомати. Шестима моторизирани патрули вече бяха яхнали мотоциклетите си. Моторите бръмчаха, а загорелите лица на полицаите бяха напрегнати.

Пийт се качи в камионетката, следван от Конрад. Стоманената врата се затвори с трясък и Конрад я залости от вътрешната страна с две тежки резета.

– Седни – кратко нареди той. Пийт седна. Чу рева на мотоциклетите и камионетката рязко потегли по охранявания път към кметството. Конрад извади пакет цигари, изтръска две, подаде една на Пийт, запали му я, сетне запали и своята. – Какво ще правиш, когато дойде някой поръчител да те освободи срещу гаранция? – тихо попита той.

Пийт рязко вдигна очи:

– Нали ще ме обвините в убийство? Убийците не ги пускат под гаранция...

Конрад го изгледа замислено.

– Може и да не ти представим обвинение в убийство. Какво ще кажеш, ако обвинението е в общуване с известни престъпници? Тогава ще те измъкнат под гаранция още след час-два.

Видя, че Пийт пребледня.

– Не искам да излизам под гаранция!

– Защо? – Пийт не отговори. Впери поглед в белезниците около китките си и усети как

потта отново започва да се стича по лицето му. – Нима те е страх да излезеш под гаранция?

– Отказвам да говоря.

– Ще промениш решението си. Добре си помисли. Изпусна ли те от ръцете си, животът ти няма да струва и лула изпушен тютюн. Ще те охранявам само ако се разприказваш.

– Не знам нищо – отвърна Пийт намусено и упорито. После се размърда така, че почти обърна гръб на Конрад.

– Глупак такъв! – рече Конрад. – Че нали момичето ще те разпознае! Или си въобразяваш, че ще се измъкнеш? Нали си бил изпратен да я убиеш? Действал си по заповед на Морър – Пийт не каза нищо. – Рано или късно ще трябва да проговориш – тихо продължи Конрад. – Не можеш да прекараш остатъка от дните си в безвъздушно пространство. Ще трябва да преминеш на нечия страна. Или ще говориш и ние ще те охраняваме, или ще си държиш устата затворена и ще те пуснем на свобода. Трета възможност нямаш – Пийт продължи да мълчи. – Ти не си ни нужен – отново заговори Конрад. – Трябва ни Морър. Ако ни помогнеш, ще се погрижим за теб.

Пийт се извърна към него:

– Ще се погрижите ли? Я не ме разсмивайте! Наистина ли си вярвате, че ще можете да ме охранявате? Единственият ми шанс е, докато си държа устата затворена. Не е кой знае колко голям, но все пак е шанс. Проговоря ли, пишете ме мъртъв. Нито вие, нито цялата ви проклета полиция няма да ме опази жив!

– Я не ставай глупак! – срязва го Конрад. – Разбира се, че ще можем да те опазим! Аз ти гарантирам!

Пийт го изгледа продължително, после се наведе напред и се изплю върху пода.

XXIII

Ван Рош чакаше Конрад в кабинета.

– Доведе ли го? – попита той.

– Да – отвърна Конрад и седна зад бюрото си. – Горе е на десетия етаж с двама телохранители. Защо имаш такъв възбуден вид?

– Ейб Головиц в момента е при прокурора. Донесъл е официално искане за освобождаването на госпожица Коулман.

Конрад настръхна.

– Да не ме будалкаш?

Ван Рош поклати глава.

– Пристигна преди десетина минути. Прокурорът се бави и го мотае, докато дойдеш ти. Головиц настоява да се срещне с госпожица Коулман.

Конрад се изправи на крака.

– Я аз да отида при прокурора – той тръгна по коридора към кабинета на Форест, почука на вратата и я отвори.

Прокурорът седеше на бюрото си, стиснал в ръце попивателната преса. Вдигна поглед при появата на Конрад, сви примиренчески рамене и махна с ръка към Головиц, седнал до бюрото му с безизразно кръгло мургаво лице.

– Тъкмо казвах на прокурора, че желая да се срещна с госпожица Коулман – рече Головиц, когато Конрад затвори вратата и се приближи до бюрото.

– Защо? – кратко попита Конрад.

– Защото я задържате незаконно, а аз съм представител на закона – ето защо!

– Виж ти, това е ново за мен – отвърна Конрад. – А тя известена ли е за изключителния си късмет? В края на краищата винаги съм си мислел, че имате къде по-важна работа от това да се притеснявате за някаква си нищо и никаква киноартистка, която няма и пукнат грош.

Головиц се закикоти:

– Като юридически представител на Норгейтския профсъюз аз се грижа за всичките му членове, а госпожица Коулман е член на профсъюза.

– Да, трябваше да се сетя за това – каза Конрад и погледна към Форест.

– Настоява да се види с нея още сега – обади се прокурорът.

– И никой не може да ми попречи! – доволно изрече Головиц. – Няма защо да ви го казвам – той стана, надвеси се над бюрото и почука с пръст върху някаква хартия. – Този документ е достатъчен, нали?

– Мисля, че да – сви Форест рамене. После погледна към Конрад. – Иди най-добре да попиташ госпожица Коулман дали желае да разговаря с господин Головиц. Ние ще почакаме тук.

Конрад кимна и излезе. Беше убеден, че Франсис ще се съгласи да се срещне с адвоката, и спря за миг, за да размисли. Би могъл да я предупреди, но дали тя бе в настроение да вникне

в предупреждението му? Даваше ли си сметка за опасността, на която се излагаше? Измъкнеше ли я Головиц от ръцете на прокуратурата, тя щеше да изчезне. Конрад беше убеден в това.

Върна се в кабинета си.

– Дай ми шест снимки на кои да е от нашите клиенти и вмъкни вътре снимката на Морър – обърна се той към Ван Рош. Помощникът му отиде при шкафа с архивите и след минута подаде на Конрад шест лъскави фотографии. – Ела с мен – продължи Конрад. – Като ти дам знак, ще вкараш Уайнър в стаята на госпожица Коулман. Ясно ли е?

Ван Рош се изненада:

– С каква цел?

– Ще видиш. Нямаме много време. Хайде да се качваме – те се качиха с асансьора на десетия етаж. – Стой при Уайнър, докато те повикам – нареди Конрад и се запъти с бърза крачка по коридора към стаята на Франсис. Джаксън и Норис, които още бяха на пост пред вратата, му кимнаха уморено. Той почука и Мадж му отвори. По лицето ѝ разбра, че вече се е отчаяла. – Създава ли ти трудности?

– И още как.

Конрад кимна разбиращо и влезе във вътрешната стая. Испита приглушена възбуда, че отново ще види Франсис, макар да бяха изминали само няколко часа от последната им среща. Тя гледаше през прозореца. Щом видя Конрад, сестрата стана и мълчаливо напусна стаята.

– Надявам се, че вече сте по-добре, госпожице Коулман – започна Конрад.

Тя бързо се обърна към него. Очите ѝ горяха гневно. Прекоси стаята и се изправи с лице срещу него.

– Искам да си ида у дома! – яростно извика тя. – Нямате право да ме държите тук!

– Знам – меко произнесе той. Мислеше си колко ѝ отива оживеното гневно изражение. Съвсем не изглеждаше като Джейни, когато беше ядосана. Това момиче не познаваше злобата. – И много се извинявам за това, госпожице Коулман. Но сме на мнение, че опасността за вас не е преминала и ще рискувате много, ако си тръгнете.

– Аз сама мога да преценя това!

– Мислите ли? – усмихна ѝ се той, като се надяваше да спечели и нейната усмивка, но тя остана сериозна и гневна, вперила в него очи. – Моля ви, седнете. Ако след това, което сега ще ви кажа, настоявате да се приберете вкъщи, тогава няма как – ще ви пуснем. Не мога да ви задържам против волята ви.

Ядът ѝ се поуталожи, но очите ѝ оставаха все така подозрителни.

– Не желая да ви слушам. Искам да си тръгна веднага.

– Защо не се опитате да бъдете разумна? Ние сме загрижени единствено за вашата безопасност. Как мислите... защо се опита да ви убие онзи главорез? Разсъждавали ли сте по този въпрос?

Той видя, че вместо подозрение в погледа ѝ блесна съмнение.

– Сигурно... сигурно е бил луд.

– Наистина ли така мислите? – Конрад седна. – Седнете за малко. Няма да ви задържам дълго – тя се поколеба, после седна, стиснала юмруци върху коленете си. – Все още ли сте съвсем сигурна, че не сте видели никого в къщата на госпожица Арнът? – той извади шестте

снимки от джоба си.

Лицето ѝ се изопна.

– Вече ви казах – никого не видях. Ако отново ще започнете същото...

– Моля ви, проявете малко търпение. Бихте ли погледнали тези снимки, за да ми кажете дали познавате някого от тях?

Той ѝ ги подаде и Франсис ги взе неохотно. Отметна ги една по една и когато стигна до снимката на Морър, настръхна. Изпусна ги, сякаш бяха нажежени, и скочи на крака.

– Няма да понеса повече това изтезание! – възкликна тя с преbledняло лице. – Настоявам да се прибера у дома!

Конрад се наведе и вдигна снимките. Не искаше да издаде колко е възбуден. Вече беше сигурен, че бе видяла Морър в къщата на госпожица Арнът. Иначе защо реагираше по този начин? Отново ѝ показва снимката на Морър.

– Знаете ли кой е този човек?

Тя не погледна фотографията.

– Не познавам никого от тях.

– Чували ли сте името Джак Морър?

– Разбира се, известен гангстер – рече Франсис и се извърна. – Той не ме интересува, нито кой да е от останалите.

– Искам да ви разкажа за Морър – настоя Конрад, като разглеждаше снимката. – Доста интересна личност. Бих казал, че в момента е най-влиятелната фигура в нашия щат. Петнайсетгодишен става личен телохранител на Джейк Морити. Преди да навърши шестнайсет, е арестуван три пъти за убийство, но всеки път се е погрижвал да няма свидетели, които да дадат показания срещу него. Когато Морити изгубва влиянието си, Морър преминава на страната на Дзети. За десет години успява да извърши трийсет убийства, повечето разчистване на сметки между гангстери. Когато Дзети попада в затвора, Морър се съюзява с Големия Джо Бърнстин. Малко по-късно става един от главатарите на така наречения Синдикат на престъпността. Чували сте за него, нали? Организацията им се е разпростряла из цялата страна. Разделена е на територии и на Морър се пада Калифорния. Вече десет години е гангстерският шеф на Калифорния и е направо изумително колко нещо е свършил за това време. Взе под своя закрила всички основни профсъюзи. Всеки член на тези съюзи му плаща членски внос, срещу който не получава абсолютно нищо, но са прекалено слепи и тъпи, за да го видят. Узурпирал е и лихварския бизнес. А знаете ли какво е това? Едно от най-печелившите мошеничества в нашата страна. За всеки пет взети назаем долара в срок от една седмица трябва да се върнат шест, или, с други думи, сто и двацет процента печалба на всеки четирийсет и два дни. Ако взелият заем не успее да се издължи навреме, навестяват го две от момчетата на Морър и го подлагат на обработка. Знаете ли на кое те казват обработка? Ще ви кажа. Обработката е бой с оловна тръба, увита във вестник. Ако и след обработката не последва издължаване, дългът се отписва и длъжникът получава куршум в тила – Конрад млъкна, за да хвърли поглед към Франсис, но тя му беше обърнала гръб и гледаше през прозореца. – Морър е узурпирал също така и телеграфната служба, без която никой от агентите по залагане на състезания не смее да оперира. Така че, за да може да ползва службата, всеки от тези агенти в щата трябва да му плаща седмична вноска, в противен случай... Контролира и хазарта, а само той му носи трийсет и пет хиляди долара

на месец.

Франсис рязко се обърна.

– Защо ми разказвате всичко това? Не ме интересува и не желая да слушам нито дума повече!

– Откакто Морър действа тук, са станали над триста убийства – продължи Конрад, като че не бе казала изобщо нищо. – Успяхме да осъдим само десет души, като във всеки от тези случаи знаем, че осъденият е работел за Морър. За самия Морър знаем, че е убил лично трийсет и трима души, но това е било, преди да стане шеф. Сега само издава заповеди от разстояние. Така и не сме успели да му лепнем обвинение в убийство. На девети този месец обаче той направи грешка. За пръв път през последните петнайсет години уби със собствените си ръце. Той именно е убил Джун Арнът, любовницата си, защото го е мамела. Все още нямаме улики, че той е убиецът, но разполагаме с много убедителни странични доказателства за това. За да го осъдим, трябва да докажем само, че е бил на мястото на убийството по времето, когато то е станало, и така ще отървем Калифорния от най-опасния, най-крвожаден и могъщ гангстер на всички времена – той се наклони напред и я посочи с пръст. – Убеден съм, че сте го видели да си тръгва от къщата на госпожица Арнът или да пристига там. Вашите показания ще ни помогнат да го осъдим, госпожице Коулман. Ваш дълг е да дадете тези показания и аз ви моля да го направите!

Франсис отстъпи назад. Лицето ѝ бе станало бяло като платно и големите ѝ очи приличаха на дупки в лист хартия.

– Не го видях! Колко пъти трябва да ви го повтарям! И няма да дам никакви показания!

Конрад я изгледа продължително, после сви рамене.

– Това ли е последната ви дума?

– Да! И още сега си тръгвам!

– Е, аз не мога да ви спра. Казах ви що за човек е Морър. И той като мен е на мнение, че сте го видели. Много добре знае, че само една ваша дума може да го лиши от царство на стойност милиони долари на година. Допускате ли, че човек като него ще заложи всичко това на несигурната карта, че може и да не сте го видели? Допускате ли, че човек като него ще ви остави жива и пет минути, ако успее да ви докопа? Двама от хората му вече се опитаха да ви очистят и сте имали невероятен късмет, че не са успели. Но следващия път, ако не сте под наша закрила, провал няма да има!

– Не ви вярвам. Опитвайте се да ме сплашите! Нищо не съм видяла и се прибирам вкъщи!

Конрад едва се сдържа.

– Госпожице Коулман, моля ви да размислите добре. Ние ще ви предпазим от всеки. Няма от какво да се боите. От Морър ли ви е страх? Кажете ми защо не искате да останете тук поне няколко дни?

– Нямам намерение да остана и не се нуждая от закрилата ви! – ядосано го сръза тя. – Според мен всичко това ми го наговорихте, за да ме сплашите до такава степен, че да ви дам показания, но не се надявайте!

Конрад се запъти към вратата.

– Мадж, обади се на прокурора и му кажи, че Головиц може да се качи.

Мадж го изгледа с разтревожени очи:

– Головиц ли? Нима ще позволите...

– Бъди така добра и изпълни нареждането ми! – сръза я Конрад и пак се обърна към Франсис: – Долу един адвокат иска среща с вас. Донесъл е официален иск за вашето освобождаване. Не можем да се противопоставим на този иск, но ако вие не желаете да тръгнете с него, той не може да ви принуди. Всичко зависи от вас.

Франсис го изгледа предизвикателно.

– Разбира се, че ще тръгна с него!

Конрад се приближи до нея.

– Чуйте, малка глупачке! Защо според вас един адвокат си е направил труда да съставя иск за вашето освобождаване? Защото е адвокатът на Морър, затова!

– А откъде да знам, че не е изпратен от Бънти Бойд? Искате да ме задържите тук, нали? Не вярвам на нито една ваша дума!

На вратата се почука и Мадж надзърна вътре.

– Господин Головиц – обяви тя.

И Головиц влезе със самодоволна усмивка на мургавото си лице.

– Вие ли сте госпожица Коулман?

Франсис го изгледа изучаващо.

– Да.

– Аз съм адвокат и представлявам Норгейтския профсъюз. Секретарят на профсъюза ми се обади и ме осведоми, че сте задържана тук. Прокурорът ми каза, че няма никакви основания да ви държи повече. Съгласна ли сте да дойдете с мен?

За миг Франсис се поколеба. Нещо у Головиц я правеше неспокойна.

– Не, благодаря, не искам да дойда с вас. Просто желая да си отида вкъщи.

Головиц се засмя:

– Да, разбира се. Аз ще ви придружа само до изхода. Ще ви бъда много задължен, ако се свържете със секретаря на съюза и го уведомите, че съм уредил освобождаването ви.

Конрад се приближи безшумно до вратата и махна на Мадж:

– Кажи на Ван да доведе Уайнър – прошепна ѝ той.

Когато се обърна пак към тях, Франсис попита:

– Може ли да тръгна още сега?

– Разбира се – отвърна Головиц.

– Един момент – намеси се Конрад. – Докато сте тук, господин Головиц, може би ще пожелаете да освободите под гаранция още един от клиентите ни. Влез, Уайнър.

Головиц беше прекалено зает със съставянето на иска за освобождаването на Франсис, за да провери каква бе съдбата на Пийт. Сигъл го беше уверил, че Пийт ще бъде очистен, затова внезапната му поява тук го извади от равновесие. Дебелото му лице стана мораво, той пристъпи към Пийт с яростно оголени зъби.

– Махайте се! – извика момчето и отскочи назад.

Головиц осъзна прекалено късно, че се е издал. Изкриви устни в принудена любезна усмивка, но видя ужаса, изписан върху лицето на Франсис.

– Не искате ли да вземете и Уайнър заедно с госпожица Франсис? – тихо продължи Конрад. – Съмнявам се, че ще дойде с вас, но поне можете да го попитате...

Святкайки яростно с очи, Головиц се обърна към Франсис:

– Хайде да тръгваме, госпожице Коулман. Ще ви взема такси.

– Не тръгвайте с него! – развика се Пийт. – Той е от организацията! Останете, тук сте в безопасност! Не тръгвайте с него!

Головиц протегна ръка и мило хвана Франсис за лакътя.

– Не познавам този човек, но ми се струва, че не е на себе си – рече той. – Хайде, мило дете...

Франсис потрепери и отскочи назад.

– Не! Ще остана тук! Не искам да дойда с вас. Няма да дойда с вас!

– Боя се, че се държите като глупаво момиче! – изрече Головиц и безмълвната заплаха в черните му очи смрази Франсис. – Идвате ли или не?

– Кажете му да си върви! – извика тя, седна на дивана и зарови лице в ръцете си. – Моля ви, кажете му да си върви!

Головиц изгледа Пийт, след това тихо напусна стаята.

Никой не помръдна, докато той прекосяваше преддверието. Проследиха го с очи как отваря вратата, излиза в коридора и затваря, оставяйки след себе си атмосфера, наелектризирана с опасност.

XXIV

– Джейни! – Конрад стоеше в малкото антренце и я чакаше да се обади. Нямаше я в стаите на долния етаж и му мина през ума, че може да е излязла. Напоследък два-три пъти не я завари у дома, когато се прибираше от работа. През последните три дни отношенията им съвсем се бяха обтегли. Тя не му казваше къде е била, а и той не я питаше.

– Ти ли си? – провикна се Джейни от горния етаж. Малко изненадан, че жена му си е у дома, Конрад изтича нагоре по стълбите и бутна вратата на спалнята. Джейни седеше пред тоалетката само по сутиен и дантелени гащички. В момента обуваше стройния си крак в черен найлонов чорап. – Много си подранил – рече тя, без да вдигне глава към него. – Още няма шест и половина.

Той затвори вратата и отиде до прозореца. Вече не изпитваше едновременно удоволствие да я гледа полусъблечена.

– Налага ми се да замина за няколко дни, Джейни. Още сега.

Тя хвърли бърз поглед към обърнатия му гръб и започна да закопчава жактиера си.

– Доколкото разбирам, не съм поканена да дойда с теб. Къде заминаваш? – попита тя и се пресегна за втория чорап. Умът ѝ заработи трескаво. За няколко дни значи. Какво ли означаваше това? Една седмица или може би цели десет дни? Изведнъж я обля гореща вълна. Дали ще може да покани Луис тук? Дали ще бъде безопасно?

– Трябва да се погрижа за двама много важни свидетели – обърна се Конрад и я погледна. – Трябва да ги охраняваме до деня на процеса. Прокурорът иска лично да се погрижа за тях.

Тя оправи ръбовете на чорапите си и се изправи.

– И откъде-накъде? Откога си станал телохранител на свидетели?

– Просто случаят е по-специален – много са важни и се намират в опасност – кратко поясни Конрад. – До четвъртък няма да ме има. Съжалявам, но няма как.

Тя отиде до гардероба и извади един шал.

– Добре, щом трябва, значи ще отидеш – безразлично изрече тя. – Не че разликата за мен ще е кой знае каква – и без това почти не те виждам. Къде заминаваш?

– Ще ти оставя адреса – каза Конрад, като вадеше писалката си. После намери някакъв стар плик. – Близко е до Бучърс Уд. И запомни, Джейни, това е много важно: освен теб никой друг не бива да знае къде съм. На никого да не казваш, чу ли?

– Че на кого да го кажа според теб? – презрително го попита жена му, намъттайки шала. – Приказваш, като че ли около мен има тъпи от народ. Много добре знаеш, че ме оставяш сам-самичка в тази ужасна къща и по цели нощи не се прибираш!

– Хайде да не говорим глупости! – сръза я Конрад. – Имаш десетки приятели и много добре го знаеш. Просто не желаш да приемаш гости у дома, предпочиташ да ходиш по заведения.

– А защо да готвя и да мия чинии, когато мога да отида на ресторант? – озъби му се Джейни.

Конрад пхна плика в малкото чекмедженце на тоалетката.

– Ще отида да си приготвя багажа – отклони той темата, която щеше да завърши с неизбежен скандал.

– И кои са тези скъпоценни свидетели, за които трябва лично да се грижиш? – попита Джейни и седна пак пред тоалетката. – Бас държа, че е някоя жена.

– Няма значение, кои са – отсече Конрад и започна да хвърля най-необходимото в една пътна чанта. – Най-добре да ти оставя малко пари – и постави няколко банкноти върху поличката над камината. – Би трябвало да ти стигнат до четвъртък.

Много ще е рисковано да покана Луис тук, мислеше Джейни, докато си червеше устните. Съседите вечно висят по прозорците. Но нищо не би й попретило да отиде при него. И отново я обля гореща вълна. Отново усети непреодолимото желание да почувства силната му прегръдка, мускулестите му ръце...

– Трябва да тръгвам – каза Конрад и закопча чантата. – Защо не поканиш Бет да ти погостува няколко дни? Никак не ми е приятно, че оставаш съвсем сама тук.

Джейни се усмихна тайнствено.

– Угризенията ти ме трогват, мили. Като имаш предвид, че ме оставяш сама по петнайсет часа на денонощие, от още няколко часа нищо няма да ми стане.

– За Бога, Джейни! Престани! Все едно и също! Знаеш, че трябва да работя до късно! – нетърпеливо изрече той.

– Тъкмо за разнообразие ще поседиш до някоя свидетелка в Бучърс и ще й подържиш ръката.

Конрад я изглежда с отвращение.

– Довиждане, Джейни.

– Довиждане.

И тя се обърна пак към огледалото. Не помръдна, докато не чу затварянето на външната врата. Тогава скочи на крака и изтича до прозореца. Проследи с поглед колата на мъжа си, после дълго остана неподвижна, скръстила ръце пред гърдите си, затворила очи, наслаждавайки се на чувството за свобода. Имаше на разположение четири дни и три нощи! И нямаше намерение да прахосва такъв прекрасен случай!

Прекоси тичешком стаята и се втурна надолу по стълбите, към телефона. Докато набираше номера на клуб “Парадайз”, сърцето й лудо биеше, а дъхът й излизаше бързо-бързо, на пресекулки. Пресегна се за една цигара, запали я и се опита да регулира дишането си.

– Може ли да се обади господин Сигъл? – попита тя жената, която вдигна слушалката.

– Кой го търси?

– Господин Сигъл очаква да се обадя. Бихте ли ме свързали, моля? – рязко нареди Джейни. Нямаше никакво намерение да съобщава името си на някаква телефонистка.

– Един момент.

След дълга пауза Сигъл излая сърдито:

– Кой е там?

– Ти ли си, Луис? Джейни е на телефона.

– А... Здравей. Какво искаш?

Хладното безразличие, което долови в гласа му, я прониза като нож.

– Имам чувството, че не ти е много приятно да ме чуеш – жално проплака тя.

– Заеет съм. Какво искаш?

– Той замина за два-три дни, така че съм свободна. Помислих си, че това може да те заинтересува.

Сигъл замълча. Джейни имаше чувството, че го чува как мисли.

– Чудесно – изрече той най-сетне, но беше все така кратък. – Ела тогава тук.

– В клуба ли?

– Ами да! Хайде, ела. Ще вечеряме заедно.

– Не знам дали е редно да идвам там. Не може ли да се видим у вас, Луис?

– Ела в клуба! – раздразнено настоя Сигъл. – Ще те чакам към девет часа. Преди това не мога да се освободя. Хайде довиждане! – и затвори.

Джейни бавно постави слушалката на вилката. Не се беше държал с нея, както бе очаквала, но не й пукаше. Не й пукаше дали той си мислеше, че му се обесва на врата. Животинската му грубост я привличаше неудържимо. Единственото ѝ желание бе да я стисне в ръцете си, да се отнася с нея като с уличница, да ѝ причинява болка, да ѝ спира дъха. Никога преди не бе познала това усещане и сега знаеше само едно – че трябва пак да го изпита.

Сигъл вървеше по коридора към кабинета си смръщил сърдито лице. Вече три дни чакаше съобщение от Маккан, че има издадена заповед за арестуването му. Това, че Маккан не се обажда, го изкарваше от нерви и не спомагаше за доброто му настроение. Тревожеше се също да не би Головиц да го бе елиминирал от цялата работа. Не че самият Головиц имаше с кой знае какво да се похвали. Нали бе казал, че сам ще се оправи с момичето? А какво излезе? Едно голямо нищо!

Прокурорът държеше и момичето, и Уайнър. И двамата сигурно вече си бяха разчекнали устата от приказки. Ако го бяха оставили да действа на своя глава, отдавна вече да бе в Ню Йорк, само че Головиц му бе наредил никъде да не мърда.

– Все още няма за какво да се тревожим – бе му казал адвокатът. – Маккан те прикрива. Щом Форест реши да действа, тогава ще се измъкнеш, но не и по-рано.

Сигъл натисна дръжката и отвори вратата. И се закова на място – зад бюрото му седеше Головиц.

– Какво правите тук? – попита Луис и затвори вратата след себе си.

– Чакам – тихо отвърна адвокатът.

Изминалите три дни бяха оставили следи и по него. Тлъстото му лице се бе поотпуснало, а под очите му висяха сиво-сини торбички. Много добре си даваше сметка за опасното положение, в което се намираше организацията, и изобретателният му ум непрекъснато търсеше вратичка в закона, през която да се измъкнеше, но не намираше. Имаше един-единствен начин да се попречи на онези двамата да дадат показанията, които щяха да съборят бъдещото му царство. Трябваше да им затвори устата, и то завинаги.

Прекалено късно бе осъзнал, че Сигъл е несигурен човек, че главорезите му са безмозъчни убийци, които никога нямаше да могат да се доберат до онези двамата, след като Форест бе вече нащрек. И най-сетне бе взел решение, което нараняваше гордостта му и отслабваше позициите му. Беше докладвал на синдиката, бе признал, че не е в състояние да се справи с положението, и бе поискал помощ.

– Чакате ли? – изръмжа Сигъл и седна в креслото. – И какво чакате?

Головиц погледна ръчния си часовник.

– Чакам Ферари. Всеки миг трябва да се появи.

Сигъл се намръщи.

– Ферари ли? Кой Ферари?

– Вито Ферари – отвърна Головиц.

Сигъл настръхна. Ръцете му стиснаха страничните облегалки на креслото с такава сила, че кокалчетата му побеляха. Загорялото му лице стана цялото на петна, първо почервения, после побледня и той се надигна от мястото си.

– Вито Ферари?! Нима ще дойде тук?

– Да.

– Но защо? С каква цел? За какво, по дяволите, идва?

Головиц впери в Сигъл малките си като мъниста очички.

– Аз го помолих да дойде.

Сигъл бавно се изправи.

– Да не сте полудели? Помолили сте Ферари да дойде? Защо?

– А кой друг според теб ще се справи с положението? – Головиц обхвана с дебелите си длани попивателната. – Да не би ти? Или може би наистина си въобразяваш, че ще се справиш?

– Но все пак Ферари...

– Ако онези двамата се изправят да свидетелстват, с всички ни е свършено – тихо произнесе адвокатът. – Трябва да им бъде затворена устата. Беше ти предоставен този шанс. На мен също. И двамата се провалихме. А не можем да си позволим никакъв провал. Обърнах се към синдиката с молба да ни изпратят Ферари. Казаха ми, че съм постъпил съвсем правилно.

– А Морър какво ще каже? – попита Сигъл и облиза пресъхналите си устни. – Нали знаете, че той за нищо на света не би допуснал на своя територия човек от синдиката?

– Да, но Морър сега го няма. Ако беше останал, може би нямаше да се наложи да молим за Ферари, но нали избяга... Трябва да спасяваме организацията. И само един човек може да ми свърши тази работа – Ферари!

Името Вито Ферари смразяваше кръвта на Сигъл така, както в Средновековието сърцето на еретиците се е смразявало, когато се е споменавало за Инквизицията. Вито Ферари беше палачът на синдиката. За неговата жестокост и безчовечност, за неговите престъпления и жажда за кръв се разказваха фантастични и невероятни истории. Беше се превърнал в легенда сред престъпните среди.

Сигъл много добре знаеше, че ако някога стъпеше накриво, синдикатът щеше да изпрати именно Ферари да му види сметката. Да помолиш Ферари да дойде в Пасифик Сити, беше все едно да поканиш смъртта на гости, и Сигъл впери в Головиц ужасени очи.

– Сигурно сте полудели! – повтори той.

Головиц отново разтвори дебелите си ръце.

– Въпросът беше или той, или организацията. Не мисли, че много ми се искаше да го викам. Ако ти беше показал с нещо, че си в състояние да се оправиш сам, щях ли да го каня?

Сигъл понечи да каже нещо, но в този момент на вратата се почука. Той се стресна, сетне се извърна с лице натам, а очите му бяха като на болно, уплашено псе.

– Влез! – извика Головиц.

Влезе Дъч с празно, тъпо изражение – като човек, излязъл на слънчева светлина, след като е гледал двусериен филм в тъмен салон.

– Тук един човек пита за вас – обърна се той към адвоката. – Каза, че го очаквате.

Головиц пребледня. После бавно кимна.

– Точно така. Нека влезе.

Дъч погледна въпросително към Сигъл, който обаче се извърна настрани. Тогава той прекоси стаята и отвори вратата към преддверието.

– Заповядайте – чу го Сигъл да казва.

Сигъл се изправи в очакване, а сърцето му се удряше като обезумяло в ребрата. Макар да

беше чувал многократно името на Ферари през престъпната си кариера, никога не го беше виждал дори на снимка. Но затова пък си беше нарисувал мислено неговия портрет: едър като бик, груб, мощен, свиреп и безпощаден. Като се имаше предвид репутацията му, никакъв друг образ не би задоволил Сигъл. Затова именно получи силен шок, когато Вито Ферари тихо се вмъкна в стаята.

Той нямаше дори метър и петдесет – направо джудже, при това само кожа и кости. Официалният му черен костюм сякаш бе окачен на шивашки манекен, направен само от тел. Необикновената му походка веднага впечатли Сигъл. Той сякаш се плъзгаше по паркета безшумно и плавно като призрак, краката му стъпваха в празно пространство, а когато Луис вдигна очи към лицето му, то отново му напомни призрак. Физиономията на Ферари беше клиновидна, под широкото чело постепенно се заостряше надолу и свършваше с тясна квадратна брадичка. Носът му беше извит и възголям, а устата – тънка линия, без никаква следа от устни. Жълтеникавата му кожа бе така силно изпъната, че разкриваше цялата костна структура и главата му приличаше на череп. Малките очички бяха поставени дълбоко и обградени с тъмни орбити, от което бяха почти невидими, а когато Сигъл се вгледа в тях, му се стори, че вижда втрещените неестествени очи на восъчна фигура.

И Головиц, и Сигъл бяха толкова стреснати от неочакваната външност на Ферари, че стояха като вкаменени, втрещени в него, без да бяха в състояние да отворят уста.

Ферари свали черната си шапка. Гъстата му тъмна коса вече се бе прошарила на слепоочията. Постави шапката си на бюрото и седна на стола, от който бе станал Сигъл.

– Жена и мъж, нали така? – попита той. Гласът му беше особен, хрипкав и Луис отново усети студена тръпка. Такъв глас бе чувал от устата на медиум по време на спиритически сеанс.

Головиц побърза да се овладее.

– Много ми е приятно, че се отзовахте на поканата ми – запелтечи той с пълното съзнание, че говори глупости, но без да може да спре. – Много мило от страна на Големия Джо...

– Къде са? – прекъсна го Ферари, впил хлътналите си очи в лицето на Головиц.

Адвокатът преглътна мъчително, взе да заеква и погледна безпомощно към Сигъл.

– Имате предвид двамата, за които трябва да се погрижите ли? – обади се Сигъл и гласът му прозвуча фалшиво.

– А кой друг? – нетърпеливо попита Ферари. – Къде са? Не знаете ли?

– Намират се в една ловна хижа в Бучърс Уд – бързо изрече Головиц. Същата сутрин бе получил подробни сведения от Маккан. – Имам карта на мястото – той отвори едно от чекмеджетата на бюрото, извади грижливо сгънат план и го побутна към Ферари. Ферари го взе, сгъна го на четири и го прибра в джоба си, без дори да го погледне.

– Как желаете да ги убия? – попита той.

– Оставям това на вас – каза Головиц. – От съществено значение е обаче смъртта им да изглежда като нещастен случай.

Ферари сбърчи тънките си устни.

– Кога трябва да умрат? – зададе той следващия си въпрос и седна.

– Не е ли за предпочитане да обсъдим начините, по които можете да се доберете до тях? – Головиц беше засегнат от високомерния тон на Ферари. – Ако беше чак толкова лесно, нямаше да ви викам. Намират се под денонощна охрана. Никой не може да се доближи до

хижата незабелязано. Разполагат с кучета, прожектори и цял полицейски участък ченгета, които охраняват единствения път дотам. Има и шест подбрани полицаи, до един опитни стрелци, които пазят двамата на смени. Две полицайки постоянно са с момичето дори когато спи. Уайнър се охранява по същия начин от полицаи. Така че въпросът е не кога да умрат, а как да се доберем до тях.

Ферари прокара костелив пръст по носа си, съзерцавайки Головиц като учен, открил неизвестен микроб.

– Попитам ви кога трябва да умрат – повтори той.

Адвокатът хвърли поглед към Луис и сви рамене:

– Колкото се може по-скоро, естествено.

– Много добре. Ще ви съобща датата, след като изуча картата и огледам мястото – Ферари говореше на бавен, точен английски, със силно забележим италиански акцент. – По всяка вероятност след два дни.

– Искате да кажете, че ще ги убиеете след два дни? – възкликна Сигъл. – Та това е невъзможно!

– Не е възможно, разбира се, и двамата да умрат след два дни, но единият ще бъде ликвидиран тогава. Ако не настоявахте смъртта им да изглежда като нещастен случай, и двамата да са мъртви още вдругиден. Но двама души да си отидат толкова бързо, ще е прекалено много като съвпадение – той погледна пак към Головиц: – Сигурен ли сте, че трябва да умрат в резултат на нещастен случай?

– Това е най-същественото – настоя Головиц, като вътрешно злорадстваше, че е усложнил задачата на Ферари. – Ако вестниците заподозрат, че са били убити, ще вдигнат голяма врява и ще предизвикат разследване на случая, а ние не можем да си го позволим.

– Така е – Ферари прокара пръсти като на граблива птица през гъстата си коса. – Много добре. Значи единият ще умре след два-три дни. Трябва да обмислим какво ще правим с втория, след като свършим първата задача.

– Извинете ме за скептицизма – сухо отбеляза Головиц, – но ние вече обсъдихме всички начини и средства да се доберем до тях и не намерихме нито едно решение на въпроса. А вие говорите така, като че работата вече е сигурна, без дори да сте имали възможността да проучите терена.

Ферари отново прокара пръст по носа си. Това очевидно бе несъзнателен тик.

– Да, но аз съм експерт – тихо произнесе той. – Докато вие сте аматьор. Самият ви подход към работата е неправилен. Търсите трудностите. Предварително сте решили, че задачата е невъзможна. Сам сте си нанесли поражение, а не сте победен от обстоятелствата – той се облегна назад, сплете костеливите си пръсти и ги отпусна на кръстосаните си крака. Няма вид на човек от този свят, мислеше си Сигъл, който не можеше да откъсне поглед от него – хем му прилявяше, като го гледаше, хем изпитваше непреодолимо възхищение. Когато Ферари кръстоса тънките си крака, те се залюляха на половин метър от пода. – А аз пристъпвам към работата самоуверено. Никога не съм претърпявал поражение и няма да претърпя. Справял съм се с къде-къде по-трудни задачи.

– Тази никак не е лесна – обади се Луис, като се опитваше да срещне дълбоко хлътналите непомръдващи очи, които сякаш пробиваха дупки в мозъка му. – Ще имате голям късмет, ако очистите дори единия, камо ли и двамата.

Ферари се наклони напред и се усмихна. Зъбите му бяха големи, жълти и развалени. Напомни на Сигъл за злобен кон, който посягаше да го ухапе.

– Късметът изобщо не влиза в сметките ми – рече дребосъкът. – Ако се осланях на късмета си, доникъде да не съм стигнал. Едно ви казвам – и двамата ще умрат! И го гарантирам. Не очаквам да ми повярвате. Почакайте и сами ще се убедите. Само не забравяйте какво съм ви казал – подгоня ли някого, винаги го настигам. Не съм търпял неуспех и няма да претърпя! Никога!

При тези думи на Ферари болезненото напрежение, което бе обхванало Головиц, когато научи, че момичето и Уайнър са в ръцете на прокурора, започна да го напуска. Осени го внезапно предчувствие, че това страшно човече не блъфира. Най-умната му постъпка досега бе именно повикването на Ферари. Сигурен бе, че дребното човече щеше да спаси царството му.

XXVI

– Влез, Пол – покани го Форест и бутна настрани документите, които проучваше. – Седни. Какво ново?

Конрад седна, извади цигара и съобщи:

– Методът успя. Уайнър проговори.

Форест кимна.

– Така си и помислих. Рискувахме, разбира се, и щяхме да изпаднем в ужасно глупаво положение, ако беше приел гаранцията, но някак си не допусках, че ще се осмели да излезе в неприветливия жесток свят. А момичето?

Конрад направи гримаса.

– Нищо. Все още се кълне, че не била видяла никого в къщата на госпожица Арнът, но поне вече не иска да се прибере вкъщи. Според мен най-сетне разбра, че ще трябва да се крие при нас, докато нещата не се поуталожат.

– След малко ще се върнем на въпроса за нея – рече Форест и се пресегна за една пура. След като я разви, продължи: – И какво каза Уайнър?

– Призна, че е бил изпратен да ликвидира госпожица Коулман. Било му наредено от Сигъл, но друго не можах да изкопча.

– Иначе казано, признал е колкото да си осигури нашата закрила и нищо повече.

– Така е горе-долу. Твърди, че не познава Морър. Предполага, че самият той е човек на Сигъл, но дори не знае, че Сигъл работи за Морър. Лъже, разбира се, и аз се надявам да го убедя да промени версията си. Не е нужно да прибираме Сигъл, поне засега. Гоним Морър и арестуването на Сигъл само ще ни отвлече от основната задача.

Форест кимна.

– За да ни послужи показанието на Уайнър, трябва да докажем връзката между Сигъл и Морър.

Конрад се намръщи. Изтръска си цигарата в стъкления пепелник върху бюрото на прокурора.

– С нищо не мога да убедя Уайнър, че е в безопасност при нас – раздразнено продължи той. – Твърдо е убеден, че рано или късно организацията ще го докопа. Ако можем да го убедим, че няма начин да го стигнат, тогава ще проговори.

– А в безопасност ли е наистина, Пол? – тихо попита Форест.

Конрад кимна.

– Да. Взел съм всички предпазни мерки. Няма начин някой да стигне до хижата. Затова именно я избрах. Само един път води до нея, а той минава през такава местност, че и заек няма къде да се скрие. Единственият друг подстъп е една шейсетметрова пропаст, а по нея и муха не може да се покатери. На върха ѝ съм сложил постови, в случай че някой се опита да се изкачи с въжета и други алпинистки съоръжения. Госпожица Коулман и Уайнър не са сами нито за миг. Докато са в хижата, са в пълна безопасност.

– И въпреки това Уайнър продължава да е убеден, че ще го очистят?

– Лошото е, че много добре знае: никой от организацията не е оживял, след като е проговорил. Изобщо не се поставя под въпрос способността на Морър да стигне с дългата си ръка навсякъде. Успее ли да развенчая този мит, сигурен съм, че ще ни даде всички сведения, които му поискаме, но за момента нищо не е в състояние да го разубеди.

– Откровено казано, не го виня – сериозно произнесе Форест. – Морър има неприятния навик да затваря завинаги устата на онези, които говорят. Взе ли предвид човешкия фактор, Пол?

– Той също е от значение, разбира се – призна Конрад, – но аз предвидливо подбрах полицаи с добро реноме, а освен това никой от тях не работи сам. Винаги са по двама. За екипа отговаря сержант О,Брайън, когото вече познавате. А на него имам доверие като на себе си.

– Прав си. Познавам го от много години. За мен е първокласен полицай. А какво ще кажеш за свободните дни? Няма ли опасност да бъдат обработени в почивните дни?

– Никакви почивни дни – рече Конрад. – Предупредил съм ги, че няма да почиват, докато не свърши тази работа. Единствените трима, на които ни е позволено да напускаме хижата, сме аз, Ван Рош и О,Брайън. Ако на тях двамата не мога да имам доверие, значи на никого никога да не се доверя.

– Е, както виждам, наистина държиш положението в ръцете си. Ще дойда в края на седмицата лично да се уверя в това.

– Да, много ми се иска да дойдете. С удоволствие ще изслушам други предложения. Само ако можех да убедя Уайнър, че е в безопасност!

– И това ще стане. Имаме още малко време. Не го оставяй на мира, Пол – Форест отмести стола си назад, за да може да кръстоса крака. – А сега ми разкажи за момичето.

– Тя е загадка за мен – потърка Конрад брадичката си. – Изобщо не мога да я разбера!

Форест, от чийто наблюдателен поглед нищо не се изплъзваше, бе изненадан от озадачения тон на своя подчинен. Той хвърли бърз поглед към слабото му волево лице и се удиви на унилото му изражение. Извърна очи, но вече беше нащрек. “На какво ли се дължеше внезапната промяна в гласа на Конрад при споменаването на момичето?”, запита се той. Дългогодишният му опит из съдилищата го бе научил винаги да подозира нещо, когато ставаше дума за мъж и жена. Дали и сега не се зараждаше някаква лична връзка?

– В какъв смисъл, Пол? – попита внимателно.

Конрад само сви рамене.

– Сигурен съм, както съм сигурен, че седя тук, че е видяла Морър в “Мъртва точка”. И в края на краищата мълчанието я прави съучастничка.

– Ти предупреди ли я за това?

Конрад вдигна очи, но ги отмести, неиздържал на въпроса в погледа на прокурора.

– Още не. Боях се да не прозвучи като заплаха. Защото тя не е от онези, които се поддават на заплаха.

– Все пак трябва да ѝ се каже. Ако получим други доказателства, че е видяла Морър, можем да я дадем под съд.

– Знам, но ако нямате нищо против, ще изчакам още малко. Все още мисля, че ще я убедя да проговори. Откакто Головиц я наплаши, е много по-податлива.

– Тъй ли? В какъв смисъл?

– Ами държи се по-приятелски. Вече не е така наежена. Според мен в най-скоро време ще отстъпи.

Форест безцелно отмести преспапието. Лицето му беше непроницаемо. Отчаянието, изписано върху лицето на Конрад, взе да го тревожи.

– Не можем да я държим до безкрайност обаче – изтъкна той. – Даваш ли си сметка за това?

– Да. Тук е големият проблем. Единственият начин, по който тя изобщо може да си извоюва някаква безопасност, е като признае, че е видяла Морър, така че ние да се справим с него. Докато Морър е на свобода, тя ще бъде в безопасност само при нас.

– Тя самата съзнава ли го?

Конрад сви рамене.

– Предполагам. Достатъчно често ѝ го повтарям – той се пресегна да изгаси цигарата си. После дълго гледа намръщено килима, докато Форест го следеше внимателно. – Има още един проблем, с който не знам как да се справя. Може би вие ще ми помогнете.

– Казвай. Какъв проблем?

– Струва ми се, че те двамата се харесват. Бих казал, дори нещо повече – мисля, че са влюбени един в друг.

– Кои двамата? – рязко попита Форест.

– Госпожица Коулман и Уайнър.

– Да са се влюбили? – повтори стреснат Форест. – Как така ще се влюбят?

Конрад вдигна поглед.

– Че как се влюбват хората? – тихо попита той. – Това е една от най-големите загадки, които нямат обяснение. Срещат се двама души и помежду им нещо става. Като две парченца от картинна мозайка, които години наред не са могли да си намерят мястото, а после внезапно, неизвестно как, се срещат и си пасват идеално. Тези работи стават много лесно.

– Сигурен ли си?

– Да. Госпожица Коулман ми поиска вчера разрешение да разговаря с Уайнър. Досега ги държахме разделени, но госпожица Филдинг, която се грижи за нея, ми каза, че докато Уайнър се разхождал из двора, госпожица Коулман стояла на прозореца и го наблюдавала, а той също не откъсвал очи от нея, докато тя била навън.

– Това обаче не означава, че са влюбени – настоя малко нетърпеливо Форест.

Конрад пак сви рамене.

– Достатъчно е да ги видите, докато разговарят, и всичко ще ви стане ясно – той рязко стана и започна да крачи напред-назад из стаята. – Как може такова свястно момиче да се влюби в отрепка като Уайнър? Направо не разбирам. Та в него няма нищо! Като изключим отвратителния белег. Цял живот е бил мошеник. Не мога и не мога да проумея как може да изпитва чувства към такъв човек! Не мога да го повярвам!

Форест повдигна вежди. Не е възможно самият Пол да се е увлякъл по момичето, рече си той. Но се държи съвсем като отхвърлен ухажор. Не, не е възможно. Форест познаваше Джейни и беше силно впечатлен от хубостта ѝ. Мислеше си, че Конрад има страхотен късмет, щом като е женен за такова прелестно, обаятелно същество.

– А може да е именно заради белега и произхода му – тихо се обади Форест. – Момичетата

са много особени.

– Възможно е.

– Но какъв е проблемът, Пол? В края на краищата на нас не ни влиза в работата влюбени ли са или не.

– Така е, но да им позволя ли да се виждат? Госпожица Коулман пожела да се разхожда заедно с Уайнър – това са около два часа на ден.

– Аз съм по-скоро против. Ти на какво мнение си?

Конрад продължи да кръстосва кабинета:

– Не е толкова лесно – бавно изрече той. – Не бива да забравяме крайната си цел – да убедим момичето да даде показания срещу Морър. Ако й позволим да разговаря с Уайнър, не е изключено той да й разкаже за себе си. Може да се разприказва дори за самия Морър. Тя сигурно ще поиска да разбере защо е приел заповедта да я убие. За да се оправдае пред нея, Уайнър може да я въведе в тайните на организацията. От неговата уста това ще има силно въздействие върху нея. До този момент не е повярвала на нито една моя дума. Въобразява си, че се интересувам единствено как да измъкна показанията й, че умишлено й рисувам положението в черни краски, колкото да я впечатля и да й повлияя. А като чуе същото от устата на Уайнър, може да осъзнае дълга си пред обществото. Не знам. Казах ви, че това е проблем, но лично аз съм склонен да им позволя да се срещат и да разговарят.

– Хм. Да, имаш право донякъде. Но я си представи, че той й въздейства в обратна посока и тя още повече се заинати? Може така да я наплаши, че завинаги да й затвори устата. Мислил ли си за това?

– В такъв случай действията му рязко ще се различават от думите му. В края на краищата той самият проговори и тя знае за признанието му, че е бил изпратен да я убие. Аз й казах.

– Е, добре тогава. Все нещо трябва да опитаме. Не можем да я държим още дълго време. Нека се срещат, но под непрекъснато наблюдение. Да не им се позволява да се отдалечават заедно. Дай указания на пазачите да стоят достатъчно далеч, за да не чуват, но да не ги изпускат от очи.

– Добре. Е, мисля, че това е всичко. Време е да се връщам.

– Едно нещо обаче не сме си обяснили – продължи Форест – и то е защо момичето, ако наистина е видяло Морър, не желае да си признае. Трябва да намерим отговора, Пол.

– Най-логично е да се допусне, че се бои от него.

Но Форест поклати глава.

– Съмнявам се. Момиче като нея едва ли знае много за Морър – само онова, което е чело във вестниците. Вярно, че репутацията му е крайно лоша, но обикновено хората, които знаят за гангстерите само от пресата, не са дълбоко убедени, че са чак толкова опасни, колкото ги изкарват. Нещо далеч по-важно я кара да мълчи. Помислил ли си за вероятността тя да има полицейско досие и да се бои да не би адвокатът на Морър да го изрови и да го направи публично достояние по време на процеса?

– Не ви ли се струва малко изсмукано от пръстите? – рязко попита Конрад.

Форест лекичко изтръска пепелта от върха на пурата си.

– Може и така да е, но не знаем със сигурност. А нищо чудно отговорът й да е съвсем различен. Може например да е избягала от къщи или да е омъжена и съпругът й да я търси. Искам обаче да ти кажа следното: ако тя наистина даде показания срещу Морър, снимката и

името ѝ ще се появят на първите страници на всички вестници в страната. Не е изключено тя да се опитва да избегне именно това и причината да е много лична. Според мен трябва да се поразговорим и да видим дали няма да издирим тази лична причина – ако, разбира се, съществува.

– Да, прав сте, трябва да опитаме – каза Конрад с безжизнен глас.

Форест беше вече почти сигурен, че момичето е направило силно впечатление на неговия подчинен, и това донякъде го стресна. Възможно ли е Конрад да се е влюбил в нея? – питаше се той.

– Значи решено: ще се поразговорим в миналото ѝ – рече прокурорът. – Искаш ли да се нагърбиш с тази работа? Какво предпочиташ – да останеш в хижата или да се върнеш тук да видиш какво можеш да научиш за нея?

Конрад изобщо не се колеба.

– Ще остана в хижата. Най-важното в момента е нейната безопасност. Поел съм тази отговорност и искам да я изпълня докрай. Ще изпратя Ван тук. Той ще се рови из досиетата.

Сега вече Форест напълно се убеди, че Конрад е влюбен във Франсис Коулман. Проницателните му очи изгледаха изпитателно лицето на Конрад.

– Какво ти е впечатлението от това момиче, Пол? Имам предвид какво впечатление ти прави като на мъж?

Конрад вдигна очи към прокурора:

– Това какво отношение има към работата? Изобщо какво значение има моето мнение?

Смутен от прямия поглед на Конрад, Форест сви широките си рамене.

– Така е, напълно си прав – той изгаси пурата си. – Не трябваше да ти задавам този въпрос. Е, и аз трябва да се върна към делата си. Дръж ме в течение на всичко.

– Разбира се – отвърна Конрад и се запъти към вратата.

След като излезе, Форест мрачно се загледа в ръцете си. Остана замислен, с тревожно лице, после сви рамене и посегна към купчината документи, които го очакваха.

XXVII

Сержант Том О,Брайън стоеше до леглото и гледаше сина си. Чертите на издяланото му сякаш от гранит лице бяха смекчени, от което изглеждаше по-млад, а в очите му се долавяше светлинка, която нито колегите му, нито “клиентите” му бяха виждали някога.

– Хайде, заспивай – каза той. – Иначе и двамата ще си изпатим, като се върне майка ти.

Синът му – луничаво хлапе, което скоро щеше да навърши седем години – се усмихна широко и обезоръжаващо на баща си.

– Разкажи ми по-добре как си спипал натясно Малкия Цезар и как си се бил с него – помоли го той с надежда в гласа. – Няма да ти отнеме много време, а и на мама няма защо да казваме.

О,Брайън се престори на възмутен. Най-голямото удоволствие в живота му бе мнението на сина му, че таткото е голям герой. Замалко да се поддаде на изкушението да разкаже любимата им стара история, но вече минаваше девет часа, а той бе обещал на жена си да сложи детето да спи още в осем.

– Не може, синко – категорично изрече той. – Даде ми обещание и трябва да го удържиш. Каза, че ще се задоволиш само с историята за Лингъл, пък и без това много закъсняхме. За Малкия Цезар ще ти разкажа, като се върна от следващото дежурство.

– Обещаваш ли? – тържествено попита синът му.

– Обещавам. А сега заспивай. Ако нещо ти потрябва, викай, но без лъжливи тревоги.

– Дадено, татко – прие синът му неизбежното. Отдавна беше разбрал, че споровете с баща му са безполезни. – До утре сутринта.

– Лека нощ, момчето ми.

– Лека нощ, татко.

О,Брайън изгаси лампата и слезе на долния етаж. Малката къщичка тънеше в тишина. Жена му беше на кино заедно с майка си. Нямахте да се прибере още най-малко един час. О,Брайън се поколеба дали да измие чиниите, или да погледа бокс по телевизията. Боксът спечели след нищожно кратка битка със съвестта. Той отвори вратата на дневната и се спря намръщен на прага. Не си спомняше да бе оставил лампата запалена. Дори много добре си спомняше, че бе завъртял ключа. Влезе вътре и затвори вратата. Не беше направил и три крачки към телевизора, когато всичките му сетива внезапно забиха тревога и той се закова на място.

О,Брайън беше суров, жилав полицаи с железни нерви, но въпреки цялата му суровост и опитност сърцето му подскочи, като видя в едно от креслата дребна фигура в черен костюм. Фигурата седеше малко в сянка и в първия момент О,Брайън помисли, че е дете, но после забеляза, че краката, които висяха на десетина сантиметра от пода, бяха обути в черни велурени обувки, а слабите глезени бяха като на възрастен мъж и не можеше да са детски.

Внезапно настръхна при мисълта, че може да е призрак, и космите на тила му щръкнаха от ужас. Но в следващия миг се овладя и направи крачка напред.

– Какво, по дяволите... – изръмжа той и се закова намясто – светлината на лампата се бе отразила в блестящото дуло на 38-калибров автоматичен пистолет, насочен право в него.

– Здравейте, сержанте – поздрави дрезгав глас. – Извинете, че ви стреснах. И без лудории, ако обичате! От такова близко разстояние няма начин да не ви улуча.

По лицето на О,Брайън започна да се стича пот. Хриптящият заплашителен глас можеше да принадлежи на един-единствен човек. Преди години, когато работеше към нюйоркската полиция, О,Брайън се бе сблъскал веднъж с Вито Ферари. Оттогава често си спомняше тази среща, а понякога, когато си лягаше след обилна вечеря, дори я сънуваше. Той се взря към креслото, а Ферари вдигна лице, за да го освети лампата. Дватама се загледаха втренчено.

– Виждам, че си спомнихте кой съм, сержанте – продължи дребосъкът.

– Какво правиш тук? – попита строго О,Брайън. Нито мускул не трепна на лицето му. Знаеше колко опасен е този гангстер, и първата му мисъл беше, че е дошъл да го убие. Не знаеше защо, но палачът на синдиката бе известен с това, че никога не ходи на гости. Всичките му посещения бяха делови.

– Седнете, сержанте – махна Ферари към отсрещното кресло. – Искам да поговорим.

О,Брайън седна, и то с готовност – краката му леко трепереха. Помисли си за заспалото дете на горния етаж и за жена си, която щеше да се върне след час. За пръв път през цялата кариера му мина мисълта, че работата му поставя в опасност собственото му семейство, и от това му призля.

– Какво правиш в Пасифик Сити? – попита, решил твърдо да не издаде пред Ферари страховете си. – Не ти ли е малко далеч?

Ферари прибра пистолета в кобура под сакото си. Но от това на О,Брайън не му стана по-леко. Много добре знаеше, че гангстерът ще съумее да го извади отново, преди самият той да успее дори да се надигне от креслото.

– Да, малко ми е далеч, но съм тук по работа. Дойдох за Уайнър – тихо изрече човечето, кръстоса слабите си крака и заклати напред-назад едно от малките си крачета.

О,Брайън настръхна, но за миг усети и облекчение. Как не се сети за Уайнър още щом видя Ферари.

– В такъв случай нямаш късмет – рече той. – Не можеш да се добереш до него.

– До всеки мога да се добера – отвърна Ферари. – Хората само си мислят, че са недостижими. От вас искам да ми кажете по какъв начин да стигна до него.

О,Брайън познаваше много добре репутацията на Ферари. Знаеше, че гангстерът никога не би направил някакво изявление, ако нямаше с какво да го подкрепи.

– Защо си толкова убеден, че ще ти помогна? – попита с глас, който съвсем не би могъл да се нарече непоколебим.

– А вие защо сте толкова убеден, че няма да ми помогнете? – О,Брайън го загледа втренчено. Почервеня, а огромните му ръце се свиха в юмруци. – Как е синчето ви, сержанте? – продължи Ферари. – Видях го тази сутрин. Хубаво момче – О,Брайън не каза нищо. Усети, че му призлява от капана, в който бе хванат. Всичко му стана ясно. – Та да поговорим ли за Уайнър? – попита Ферари след продължителна пауза. – Предполагам, че не желаете да ви описвам с подробности какво ще се случи, ако не ми помогнете?

– Този път няма да ти се размине – рече О,Брайън с прегракнал глас. – И трябва да си луд, за да опиташ такова рисковано нещо.

Ферари сви кльошавите си рамене.

– Да прескочим празните приказки – рязко нареди той. – В колко часа се къпе Уайнър вечер?

– В десет – отвърна О,Брайън. – Откъде знаеш, че всяка вечер се къпе?

– Винаги проучвам основно навиците на клиентите си. Именно такива неща, като къпането всяка вечер, улесняват работата ми. Сам ли е в банята, или го пази някой?

О,Брайън се поколеба, но не дълго. Заплашваше го нещо далеч по-страшно от собствената му смърт.

– Сам.

– Опишете ми, моля, банята.

– Баня като баня. Намира се на втория етаж. Има съвсем малко прозорче с решетка. Вътре има душ, долап, вана и тоалетна.

– Душът със завеси ли е?

– Само си губиш времето, Ферари. Не се залъгвай. Няма начин да се вмъкнеш в банята. И мишка не може да проникне вътре незабелязана. Наистина сме организирали всичко, както трябва.

Ферари изкриви горната си устна в презрителна усмивка.

– Аз ще се вмъкна. Вече съм проучил добре мястото. Няма нищо сложно. Тази сутрин го обиколих.

– Лъжеш! – потресе се О,Брайън.

– Така ли мислите? Добре, лъжа – Ферари прокара костелив пръст по носа си. – Претърсвате ли банята, преди Уайнър да влезе да се къпе?

– Разбира се.

– Кой върши това?

– Който ще стои на пост през нощта.

– Кога сте на пост, сержанте?

О,Брайън пое дълбоко въздух.

– Утре вечер.

– Надявах се, че ще е така. А сега слушайте внимателно. Ето какво ще направите. Когато Уайнър бъде готов за къпане, претърсете както винаги банята, но внимавайте, като надничате зад завесата на душа. Аз ще бъда зад нея. Ясно ли е?

О,Брайън избърса потта от лицето си с носна кърпа.

– Не се чуваш какво приказваш! Няма начин да влезеш в банята. И не вярвам, че вече си бил там! Пътят така се охранява, че и птичка не може да прехвъркне незабелязана...

– Че аз не съм минавал по пътя. Изкачих се по скалата.

– Лъжеш! Никой не може да изкатери скалата без въже и куки!

Ферари се усмихна.

– Забравяте, че съм много добър катерач.

О,Брайън чак сега си спомни, че родителите на Ферари са били циркови акробати, а и самият той е бил обучен за работа в цирка. Преди години беше печелил доста като Човека Муха с представления за фантастично трудни и опасни изкачвания. Веднъж дори беше спрял цялото движение по Бродуей, когато се изкатери по фасадата на Емпайър Стейт Билдинг с рекламна цел.

– Ще бъда там, сержанте – продължи Ферари. – Не се съмнявайте в това. Мога ли да разчитам на вас?

О,Брайън понечи да каже нещо, но се отказа.

– Колебаете ли се нещо? – тихо попита Ферари. – Учудвате ме. Какво е Уайнър в края на краищата? Нищо и никакво подло гангстерче. Нали няма да рискувате живота на сладкото си синче заради някакво си жалко нищожество, като Уайнър?

– Не намесвайте сина ми в тази работа! – прегракнало рече О,Брайън.

– Много би ми се искало, но трябва да съм сигурен, че ще мога да разчитам на вас. Знаете, че никога не блъфирам, нали, сержанте? Или неговият живот, или животът на Уайнър. Както предпочитате?

О,Брайън загледа безпомощно ужасното човече, което не откъсваше очи от него. Щом Ферари казваше, че трябва да избира между сина си и Уайнър, значи бе точно така. Полицаят знаеше, че с нищо не можеше да попречи на Ферари да убие сина му или Уайнър. Знаеше също така, че Ферари нямаше да му предостави никаква възможност да го убие – беше прекалено хитър и бърз за О,Брайън. И винаги изпълняваше заканите си. Нямаше основания да допуска, че този път щеше да бъде различно.

– И да се разберем за още нещо – продължи дребният гангстер. – Не се опитвайте да ми слагате капани. Може и да сполучите, но ви казвам със сигурност, че синът ви няма да живее и пет минути след вашето предателство. Отсега нататък всяко негово движение ще бъде наблюдавано. Случи ли ми се нещо – веднага ще бъде убит. Не искам да ви прозвучи драматично, но положението е именно такова. Играете ли честно с мен, и аз ще играя честно с вас. Мога ли да разчитам на вас?

О,Брайън разбра много добре, че положението е съвсем просто: трябваше да реши кой ще живее – синът му или Уайнър.

– Да – изрече той с внезапно твърд глас. – Можеш да разчиташ на мен.

XXVIII

Конрад не беше съвсем прав, когато каза на Форест, че Франсис и Пийт са влюбени един в друг. Пийт несъмнено се беше влюбил в момичето. За пръв път изпитваше това чувство и то го бе връхлетяло със страшна сила. Много добре съзнаваше обаче, че любовта му ще е краткотрайна и никога няма да стигне до успешен край. Не си правеше никакви илюзии относно възможностите на Морър. Вече осем дни бяха изминали, а той бе все още жив и за него това беше истинско чудо. Знаеше, че не му остават още много дни живот и че часът на смъртта му наближава с всяка измината минута. В най-скоро време Морър щеше да нанесе удара и тогава бдителната полицейска охрана, старателното планиране на Конрад и предполагаемата недостижимост на ловната хижа щяха да се окажат също толкова неефективни, колкото шперплатова преграда срещу разрушителния удар на взривна вълна.

Непознатото досега чувство се подсилваше още повече от факта, че щеше да е съвсем краткотрайно, и той знаеше, че това преживяване щеше да бъде само като сън наяве, в който главната роля щеше да играе собственото му въображение. Всеки път, когато гледаше Франсис от прозореца на стаята си седнала долу в оградения двор, си рисувахе сцени, които за него бяха като живи, за това, какво биха могли да правят заедно, как биха могли да живеят, къщата, която биха могли да имат, и децата, които биха могли да тичат около тях, ако не беше Морър, заради когото тези мечти никога нямаше да се сбъднат.

Затова остана като поразен, когато Конрад му съобщи, че ако желае, може да разговаря с Франсис.

– Тя, изглежда, е убедена, че си й спасил живота – говореше Конрад и крачеше напред-назад из голямата стая, в която спеше Пийт. – Искат да говори с теб. Аз нямам нищо против. А ти?

Като гледаше младия мъж с тесни рамене, сериозни очи и големия лилав белег, обезобразил цялата дясна половина на лицето му, Конрад изведнъж си помисли, че не е изключено момиче като Франсис да обикне именно такъв човек.

През изминалата седмица Конрад неотлъчно стоеше в хижата и колкото повече се виждаше с Франсис, толкова повече я обикваше. Струваше му се – особено сега, когато тя вече не му се сърдеше, – че е пълна противоположност на Джейни. Гласът ѝ, жестовите ѝ, очите ѝ, дори начинът, по който движеше ръцете си, излъчваха доброта и отзивчивост, към които несъзнателно се бе стремил цял живот.

Джейни бе за него едно горчиво разочарование. Вземаше всичко, без да даваше нищо в замяна, но дори и при това положение той би бил доволен да има в нейно лице един отдушник за всичката обич, която изпитваше, ако тя не изискваше все повече и повече внимание, сякаш бе решена да разбере точно колко силна е любовта му. Чувството му беше силно, в това нямаше съмнение, но страдеше от неразумното поведение на Джейни, от егоистичните ѝ и нескончаеми претенции.

А Франсис би била толкова различна, мислеше си той. Опитът му бе отворил очите.

Толкова му се искаше времето да се върне назад, проклинаше се, задето е бил такъв глупак да убеди Джейни да се омъжи за него. Любовта му към Франсис бе също тъй болезнено остра, както и любовта на Пийт, защото и той беше убеден, че ще остане неосъществена. Само че вместо Морър между тях двамата стоеше Джейни.

Конрад обаче грешеше, че интересът на Франсис към Пийт е продиктуван от любов – той се основаваше по-скоро върху съчувствието. Тя не го обичаше, а го съжаляваше, но при едно сантиментално момиче съчувствието е също така силна емоция, както и любовта, ако не и повече. Тя знаеше, че той бе имал прекрасната възможност да я убие. Разполагал бе с оръжието и с шанса. Беше му заповядано да я ликвидира и бе рискувал собствения си живот, като не посегна на нейния. Тази постъпка я бе впечатлила дълбоко и фактът, че ужасният белег, обезобразил лицето му, по всяка вероятност бе отровил живота му и го бе озлобил, я караше да изпитва силно желание да компенсира с мило отношение годините на огорчение, които сигурно бе имал.

Когато се срещнаха в градината същия следобед, след като Конрад бе разговарял с Форест, тя се държа много топло с него. Разговаряха както всички млади хора, които се срещат за пръв път. Бяха стеснителни и колебливи, търсеха да намерят нещо общо помежду си. Не беше лесна среща. Остро усещаха присъствието на полицаите, които бяха на пост в двора и които следяха Пийт с безмилостни ледени очи. Той самият болезнено се притесняваше от белега си. Седна от дясната страна на Франсис и през цялото време извърщаше лице, за да не вижда тя лилавата дясна половина. Ако неволно се обърнеше да я погледне, ръката му инстинктивно посягаше да скрие белега.

За Франсис това негово смущение беше като оскърбление за собствените ѝ чувства и след като поговориха известно време, тя внезапно попита:

– Този белег на лицето ви се нарича невус, нали? – той потръпна и в главата му нахлу кръв. Очите му изведнъж станаха сърдити и наранени, започнаха да търсят и най-слабия намек, че му се подиграва. Но не можеше да не прочете добротата в погледа ѝ, нито да разбере погрешно приятелската усмивка, с която тя го дари. – Искам да поговорим за него – тихо продължи тя. – Защото виждам, че страшно ви смущава, а не бива. Сигурно си мислите, че изпитвам неприятно чувство, но съвсем не е така. Не разбирате ли, че като разговарям с вас, той не съществува за мен и аз изобщо не го забелязвам?

Пийт я погледна право в очите и веднага видя, че е искрена. Разбра, че тя каза нещо, което цял живот бе мечтал да чуе от някого – от когото да е, – но не вярваше, че това ще се случи. Думите ѝ го разтърсиха до дъното на душата му и той трябваше да се извърне, за да прикрие чувствата си.

Усети ръката ѝ върху своята.

– Не исках да ви разстроя, но не мислите ли, че може да се направи нещо? Бях чела някъде, че това се лекува.

– Сигурно – каза той, без да я гледа. – Необходима е операция, но нещо не е наред с кръвта ми и хирургичната намеса е твърде опасна – той се извърна към нея. – Но стига сме говорили за мен. Искам да поговорим за вас. За пръв път срещам момиче като вас. Вие сте истинска, мила и сваятна – той сведе поглед към ръката ѝ, която все още беше върху неговата. – Ето, нямате нищо против да ме докоснете. Какъв глупак излязох! Ако ви бях срещнал по-рано, нямаше да стана това, което съм. Направих го, защото хората се държаха ужасно с мен,

гледаха ме, като че ли съм... Затова именно се свързах с гангстерите – той седна по-близо до нея. – Но да не говорим и за това. Искам да ви кажа нещо. Този Конрад иска да дадете показания срещу Морър. Искам да разберете, че това, което ще ви кажа, е самата истина. Знам го със сигурност. Не слушайте какво ви говорят Конрад или другите ченгета. Те нищо не знаят – само си въобразяват. Според тях вие сте видели Морър в къщата на госпожица Арнът. А сега слушайте внимателно. Не ме интересува видели ли сте го или не. Важното е никога да не признаете – нито пред мен, нито пред Конрад, нито пред когото и да е друг, нито дори пред майка си или баща си. Никога, дори пред себе си, не признавайте, че сте го видели. Докато мълчите, имате някакъв, макар и твърде малък, шанс да оживеете. Но разберете едно: ако допуснете Конрад да ви убеди да кажете каквото знаете – ако знаете нещо, – тогава няма сила на този свят, която да ви спаси!

Франсис беше разтърсена от напрегнатата убедителност, с която той говореше, но не се уплаши. Конрад ѝ беше разяснил колко невъзможно е някой да се добере до нея, и тя бе истински впечатлена от предпазните мерки, които беше взел.

– Знам, че не мога да остана тук завинаги – рече тя, – но докато съм тук, съм в безопасност. Също и вие.

Пийт я изгледа с неразбиращ поглед.

– В безопасност ли? Тук? Как ще сме в безопасност! Допускате ли, че Морър няма да се докопа до когото си иска от нас, стига да пожелае? Колко души охрана има тук? Двайсет? И сто да са, пак не могат да попречат на Морър. Никой не е останал жив, след като Морър е наредил да бъде премахнат. Никой! Не знаете що за човек е. Не изпълни ли някоя от заканите си, синдикатът него ще ликвидира. Така че става въпрос за неговия живот или за нашия – и вярвайте ми, няма да е неговият.

– Не ви ли се струва, че всичко това е плод на въображението ви? – попита Франсис. – Тук сме на сигурно място, вярвайте. Господин Конрад ми показва какви предпазни мерки е взел. Никой не може да се доближи до нас.

Пийт стисна юмруци и заудря с тях коленете си.

– Морър ще мине през охраната, все едно че я няма! Не исках да ви го казвам, но явно трябва – за да разберете с кого имате работа. Когато ви предупредих за Моу, наруших една заповед и сега Морър не може да си позволи лукса да ме остави жив. Ако допусне такова нещо, и други ще започнат да не му се подчиняват. Затова именно проговорих пред Конрад. По този начин си откупих малко време. Не му казах кой знае колко, но достатъчно, за да ме задържи. Скоро обаче Морър ще ме стигне. Времето ми изтича. Не се самозаблуждавам. Не ми остава много живот – може да е час, може да са три-четири дни. Но не по-дълго.

На Франсис изведнъж ѝ призля. Макар Пийт да говореше съвсем спокойно, тя прочете ужаса в очите му. Именно този ужас я убеди, че той вярва в думите си.

– Но те не могат да стигнат до вас – заговори тя, като го хвана здраво за ръката. – Не бива да се плашите. Как ще се доберат до вас?

– Има начини. И ще го направят. Когато са готови, ще ме стигнат.

– Но как? – недоумяваше момичето. – Всички тези полицаи не откъсват поглед от нас...

Пийт разпери отчаяно ръце.

– Мислите ли, че имам доверие и на един от тях? Ако Морър им предложи достатъчно голяма сума, все ще се намери някой сред тях да ме продаде. Морър ще ги купи, стига да

пожелае. Когато дойде времето да ме очисти, ще им плати, за да извърнат очи на другата страна. И друг път го е правил.

– Да, но той няма да може да подкупи никого от тях – изтъкна Франсис. – Господин Конрад ме увери, че това са все неподдаващи се на корупция полицаи.

– Да, и мен уверяваше в същото. Но аз дори и на него му нямам доверие. Нищо не ми гарантира, че той самият няма да ме продаде.

– Това вече са глупости! – сръза го Франсис. – Никога няма да повярвам! Имате прекалено развито въображение.

– Когато умра – тихо изрече Пийт, – си спомнете думите ми. А също така, че единственият ви шанс да оживеете е, ако не произнесете нито думичка. Ако Конрад ви убеди да кажете онова, което знаете, никой – никаква сила на земята – няма да ви спаси. Моля ви да запомните това. Организацията никога няма да допусне да стигнете до съдебната зала. Ако не кажете нищо, ако не признаете нищо, тогава може би Морър ще повярва, че нищо не знаете, и ще ви остави жива. Това е единственият ви шанс. Моля ви – много ви моля! Запомнете го.

– Добре, добре – опита се да го успокои Франсис. – Но вие няма да умрете. Не бива да мислите така.

Пийт се изправи рязко.

– Ще видите – рече той. – Животът ми е към своя край. Искам да ви кажа още нещо – вие сте единственото момиче, което се е държало мило с мен, единственото момиче в живота ми, и затова много ви обичам. Дадохте ми повече щастие през краткото време, което прекарахме заедно, отколкото съм изпитал през целия си живот.

Докато казваше това, през моравата към тях се запъти Конрад. Пийт се обърна рязко и бързо тръгна към хижата. Трима полицаи веднага го последваха. Когато стигна входа на къщата, те вече бяха плътно зад него. Франсис гледаше втренчено подире му. Лицето ѝ беше бледо, очите ѝ разтревожени. Не вдигна поглед към Конрад, когато той се приближи до нея.

– Какво има, госпожице Коулман? Виждате ми се обезпокоена.

Тя чак тогава вдигна очи.

– Той не вярва, че е в безопасност.

– Знам – Конрад седна до нея и запали цигара. – Невротичен тип е. Нека постои тук две седмици и сам ще разбере, че сигурността му е гарантирана. Нямате представа, какво нещо е внушението. Толкова е убеден, че Морър е всемогъщ, че нищо не е в състояние да промени мнението му. Но не се тревожете за него. Нищо няма да му се случи.

Тя го погледна признателно. Тихият му глас я успокои.

– И на мен ли няма нищо да ми се случи?

Конрад се усмихна:

– Разбира се, но с вас проблемът ми е по-специален. Не мога да ви държа тук още дълго. Трябва в най-скоро време да реша какво да ви правя – той сведе поглед към ръцете си и се намръщи. – Ако можех да арестувам Морър, щях да реша и вашия проблем, и проблема на Уайнър. Пъкна ли го веднъж зад решетките, и двамата няма да сте повече в опасност. Ще ви задържа като свидетели и ще ви охранявам до края на процеса. А щом осъдят Морър, бих могъл да уредя да ви изпратят в Европа, докато заглъхне шумотевицата. След това ще се завърнете и ще си заживеете в пълна безопасност. Но не мога да се надявам Морър да получи

присъда, ако не дадете показания – тя мигом настръхна. – Просто съм убеден, че наистина сте видели Морър в къщата на госпожица Арнът – продължи той, преди тя да успее да отвори уста. – Предполагам, че имате някаква лична причина, която ви кара да се боите от неизбежния шум, който ще се вдигне във вестниците около процеса. Не бихме ли могли да поговорим за това? Не можете ли да ми се доверите и да ми позволите да ви помогна?

Франсис не каза нищо. Беше пребледняла повече, а ръцете ѝ се разтрепериха.

– Ето, вижте – тихо настоя той. – Тук сме сами. Никой няма да ви чуе. Свидетели няма. Няма ли да ми се доверите? Забравете, че съм полицейски служител. Да говорим като хора. Сложете си картите на масата и нека ви посъветвам какво да правите. Давам ви честната си дума, че няма да използвам нищо от това, което ще ми кажете, без вашето позволение. Какво по-справедливо разрешение от това?

Конрад видя, че тя се колебае, и за миг изпита надежда, че най-сетне ще успее. Но Франсис си мислеше за думите на Пийт: “Най-важното е никога да не признаете – нито пред мен, нито пред Конрад, нито пред когото и да е друг, нито дори пред майка си или баща си. Никога, дори пред себе си, не признавайте, че сте го видели. Докато мълчите, имате някакъв, макар и твърде малък, шанс да оживеете. Но разберете едно: ако допуснете Конрад да ви убеди да кажете каквото знаете – ако знаете нещо, – тогава няма сила на този свят, която да ви спаси!”

Тя стана.

– Нямам какво да ви кажа. Ако ми позволите, бих искала да се прибера. Слънцето прекалено припича.

Франсис се обърна и се върна в къщата, като остави Конрад загледан подире ѝ.

Долорес усети, че мислите на Головиц витаят някъде далеч. Не ѝ се зарадва така, както тя очакваше. Избра си едно ниско кресло и седна, като умишлено не си оправи веднага полата. Очите му бързо се преместиха върху коленете ѝ и тя му позволи да ги огледа за миг, преди да ги скрие от погледа му с плавно движение на ръката.

– Значи от Джак няма никаква вест? – попита тя.

Головиц поклати глава.

– Нито дума – той разтърка тлъстата си брадичка и се попита дали е достатъчно безопасно да се приближи до нея и да я целуне. Не знаеше обаче къде беше Сигъл и дали нямаше да влезе всеки миг. Със съжаление в душата реши да не мърда от мястото си. – Много бих искал да ми съобщи къде е. Неприятно ми е да стоя така без никаква връзка с него.

– Но ти се справяш много добре с всичко, нали, Ейб? – попита тя, като го наблюдаваше замислено. – Нали не си обезпокоен от нещо?

– Как да не съм обезпокоен! – възрази Головиц. – Кой няма да е обезпокоен на мое място? И Джак щеше да се притесни, ако трябваше да се справя с това положение. Ако не се докопаме до момичето...

Долорес бързо реши, че няма защо да знае каквото и да било за момичето или за плановите на адвоката. Колкото по-малко знаеше, толкова по-безопасно щеше да бъде за нея, ако Головиц направеше някаква голяма грешка.

– Нищо, нищо – успокои го тя. – Сигурна съм, че ще се справиш добре, мили – кръстоса изящните си крака. – Минах само да разбера дали има нещо от Джак – отвори чантата си, надзърна вътре и смръщи вежди. – Май съм попривършила парите. Джак заръча ли ти да се грижиш за мен?

Головиц поклати глава.

– Не, нищо не ми каза. Предполагам, че е забравил, но това няма значение, Доли, колко искаш?

– От своите пари ли ще ми дадеш? – изгледа го тя с широките си възбуждащи очи. – Не мога да ти позволя да...

– Хайде, Доли, да не изглупяваме за такива дреболии – той извади портфейла си и сложи на бюрото пред себе си банкноти. – Петстотин ще те оправят ли?

– Разбира се – тя стана и отиде до бюрото. – Ейб, скъпи, толкова си мил с мен. Не знам какво щях да правя без теб.

Той долови тънкия ѝ парфюм и устата му пресъхна от копнеж по нея. Когато се наведе да вземе парите, пълните ѝ гърди се залюляха под тънката мека материя на роклята. Головиц почти се беше изправил на крака с пламнало дебело лице и блеснал поглед, когато вратата се отвори и в стаята влязоха Сигъл и Ферари. Долорес пхна парите в чантата си. Не се обърна да види кой влиза. Лицето ѝ беше спокойно, а в очите ѝ святкаше весела искрица, като наблюдаваше как Головиц се опитва да се овладее.

– Извинете! – рече Сигъл. – Не знаех, че сте зает.

– Тъкмо си тръгвах – обърна се Долорес и му се усмихна. Погледът ѝ срещна хлътналите горящи очи на Ферари и усмивката ѝ замръзна. – Дойдох... дойдох да взема малко пари – за пръв път в живота си се смущаваше, но това страшно джудже, което я разсъбличаше с поглед, много я уплаши.

– Влезте, заповядайте – обади се Головиц, като се опитваше да бъде сърдечен. – Добре, Доли. Ако мога да направя още нещо за теб, докато го няма Джак...

Долорес кимна и се запъти към вратата. Наложил се да мине покрай Ферари и някак си инстинктивно го заобиколи, само и само да не се доближи до него.

Ферари я огледа подробно, плъзна поглед по дългите ѝ крака, после прокара кльощав пръст по носа си. Когато вратата се затвори зад гърба ѝ, попита:

– Кое е това маце?

– Това е госпожа Морър – отговори Сигъл. – Не я ли познавате?

Ферари повдигна вежди, приближи се до креслото пред бюрото и седна. Намести се удобно, така че краката му увиснаха на няколко сантиметра от пода.

– Както виждам, Морър се грижи добре не само за дните, но и за нощите си – произнесе той и устните му се изкривиха в похотлива усмивка.

– Какво ново? – рязко попита Головиц с пламнало лице.

– Ново ли? – повтори Ферари и го погледна с недоумение. – Всичко е наред. Уайнър ще бъде очистен тази вечер – той скръсти ръцете си, които напомняха нокти на хищна птица. – Точно в десет часа.

Сигъл и Головиц зяпнаха насреща му.

– Да не се шегувате? – не повярва Сигъл.

Ферари не издаде с нищо, че го е чул:

– Ще бъде безукорна работа – продължи той и по всичко личеше, че е страшно доволен от себе си. – Ще се нареди сред най-добрите ми изпълнения.

– И как ще я свършите? – попита Головиц почти шепнешком.

– Наложил се да прибегна към помощ отвътре – поясни човечето. – Нямах как. Убедих сержант О,Брайън да ми помогне.

– О,Брайън! – възкликна Головиц и се наведе напред. – Не бива да му се доверявате! Нищо не сме постигнали досега с него!

Ферари се усмихна.

– Това е, защото не сте проучили слабостите му. Всеки си има някаква слабост. О,Брайън има син и е страшно привързан към него. Аз самият също имам син и съм разбрал, че бащите много държат на синовете си – понякога повече, отколкото на жените си. На всеки мъж му е приятно да си мисли, че като умре, някой ще продължи името и рода му. О,Брайън не прави изключение. Тъй че се съгласи да ми помогне.

– Виж ти! – възхитено възкликна Сигъл. – Аз дори не знаех, че има син.

– Нали ще е нещастен случай? – нетърпеливо попита Головиц.

– Естествено. Уайнър ще припадне във ваната, ще се плъзне под водата и за жалост ще се удави. Това задоволява ли ви?

Лицето и гласът на Ферари бяха тъй хладнокръвни и небрежни, че Головиц и Сигъл се спогледаха неспокойно.

– Чудесно! – издума Головиц. – Значи е сигурно за довечера?

– В десет. Уайнър всяка вечер взема вана. Това му е навик.

– Но как ще се вмъкнете в банята? – продължи да недоумява Сигъл. – Убеден съм, че мястото е недостъпно.

Ферари само сви рамене.

– Проникването в банята не е проблем. Прозорчето е малко, но е достатъчно за мен. Единственото препятствие е, че преди Уайнър да влезе, банята се претърсва. Затова именно ми се наложи да прибягна до услугите на О,Брайън. Довечера той ще я претърси.

– Е, добре, свалям ви шапка – рече Сигъл. – Вие наистина сте убеден, че ще успеете.

– Никога не съм се провалял.

– А момичето? – попита дрезгаво Головиц. – С нея как ще постъпите?

– Да не избързваме. Първо най-важното – упрекна го Ферари. – За нея ще трябва да измисля нещо много специално. След като свърша с Уайнър, ще започнат да я охраняват още по-добре. Ще имам интересна задача за решаване – хлътналите му очи огледаха замислено Головиц. – Но и тя ще бъде ликвидирана. Обещавам ви. Може да ми отнеме малко повече време и със сигурност ще трябва доста да помисля, но ще очистя и нея – той се плъзна от креслото и стана. – Ще ида да подремна. Довечера едва ли ще се наспя, както трябва. Ще бъдете ли тук някъде около единайсет и половина? Ще имам новина за вас.

Головиц кимна.

Ферари отиде до вратата, отвори я, обърна се, изглежда първо Головиц, а след това Сигъл, излезе и затвори след себе си.

Нощта беше гореща и задушна, без полъх от ветреца. Бяха надвиснали тежки черни облаци. През целия ден тегнеше някаква мрачна атмосфера, която се нажежаваше и наелектризираше с всеки изминат час.

Конрад стоеше на малката веранда пред хижата, вдигнал очи към небето.

– Веднъж да се разбушува бурята, че да ми олекне – обърна се той към Мадж Филдинг. – От това време се чувствам като парцал.

Мадж, която бе прекарала целия ден с Франсис, беше излязла на верандата, за да подиша чист въздух. Въпреки задуха навън като че ли беше по-прохладно, отколкото вътре в хижата.

– Ще отида да проверя постове – продължи Конрад. – Искаш ли да дойдеш с мен?

– Да, ще дойда – отвърна Мадж. – Нали бурята няма да започне, преди да сме се върнали, как мислиш?

– Според мен няма. Още не е задушно. Но, така или иначе, ще взема колата, поне до шосето.

– Знаеш ли, имам чувството, че не дни, а месеци вече стоя тук – каза Мадж, докато влизаше в колата. – Колко време още ще останем според теб?

– Не знам. Де да знаех! Прокурорът пристига в събота – ще разговаря с госпожица Коулман. Тогава вече от него ще зависи. Аз не можах да се справя с нея. Ако и той не я убеди да даде показания, ще трябва да решим какво ще правим с нея. Не можем да я държим тук още дълго. Но ако проговори, тогава ще заседаем в хижата, докато започне процесът – вероятно около три месеца.

– Какво ти е мнението за нея, Пол? – попита Мадж, когато той потегли по дългата километър и половина алея.

– Според мен е добро момиче – предпазливо отвърна той. – А ти на какво мнение си?

– Симпатична ми е и ми е мъчно за нея. Изглежда, се е забъркала в някаква каша.

– Казала ли ти е нещо от този род?

– А, не. Но я наблюдавах внимателно. Много ѝ е трудно – опитва се да вземе някакво решение. По цели часове стои замислена. Според мен се колебае, Пол. Още малко убеждаване и ще премине на наша страна. Много се тревожи за Уайнър. Постоянно ме пита дали мисля, че е в безопасност.

– В безопасност е, разбира се – нетърпеливо възкликна Конрад. – Неприятностите ще започнат, като го закарам в съда. Сто на сто ще се опитат да го ликвидират по пътя между хижата и съдебната зала. Това ще е единственият им шанс.

Фаровете му осветиха масивната порта и той намали. Тя беше охранявана от петима полицаи, въоръжени с автомати. Единият се приближи до колата.

– Всичко наред ли е? – попита Конрад през прозорчето.

– Да, сър. Никакви произшествия.

– Наближава буря. Да си отваряте очите на четири тази нощ. Всички ли сте с мушамы?

– Да, сър.

– Няма да мърдате от тук дори ако вали като из ведро – нареди Конрад. – Двама са достатъчни, другите трима да стоят на сухо, но искам двама тук през цялата нощ.

– Добре, сър.

– Значи ясно. Сега отивам да видя как се охранява пътят.

Полицаят козирува и отиде да отвори портата. Конрад потегли по дългия тесен път, докато стигна до мястото, където той бе препречен. Поговори с охраната, предупреди ги да бъдат нащрек, увери се, че прожекторът е в изправност, че никой не отсъства, след което пое с колата по тесния черен път към скалата. По средата на пътя се натъкна на още един пост, слезе от колата и заедно с Мадж се изкачи по стръмната пътека към върха на перпендикулярната скала.

Там, на самия връх, имаше три караулни будки на разстояние стотина метра една от друга. Наоколо патрулираха полицаи и единият се приближи до тях, щом ги зърна в здрача.

Конрад остави Мадж и заедно с полицаия отиде до ръба на пропастта.

– Тази вечер много да внимавате – предупреди той. – Бурята ще е страхотна, а те именно в такова време ще се опитат да се доберат до хижата, ако изобщо направят опит.

– Оттук няма да минат, сър – увери го полицаят. – Аз самият съм се занимавал малко с алпинизъм. По тази скала е невъзможно да се изкачи човек. Огледал съм я подробно. Изключено е да я изкатериш.

– Въпреки това си отваряйте очите. Прожекторите изправни ли са?

– Проверихме ги – всичко е наред.

Когато Конрад се върна при Мадж, усети в лицето си горещ повет.

– Лъхна ли те? Бурята ще се разрази всеки миг – той вдигна поглед към мрачното небе. Грамадните черни облаци се бяха скупчили и започваха да се раздвижват. – Да се връщаме. Няма защо да се мокрим.

– Няма начин да не са в безопасност – изказа Мадж на глас мислите си по пътя към хижата. – Никой не може да проникне през охраната, нали, Пол?

– Не се притеснявай. Убеден съм, че всичко е, както трябва. Не мисля, че ще посегнат на живота им, докато са тук. Морър ще се опита да ги докопа, като ги изведем от хижата. Тогава именно ще трябва да сме нащрек.

Когато Конрад прибираше колата в гаража, в далечината се разнесе гръм. Двамата с Мадж се запътиха към хижата. На всяка крачка се мяркаха полицаи с кучета, които патрулираха между дърветата.

– Остава още малко време до бурята – каза той, докато се качваха по стълбите към верандата. – Я да си взема и аз една мушама, преди да са ги разграбили.

– Да не възнамеряваш пак да излизаш тази нощ?

– Само така мога да съм сигурен, че постовите наистина ще си гледат работата, както трябва. Ако знаят, че повече няма да се мяркам, ще се скрият някъде на сухо още след първите капки дъжд.

На верандата седеше някаква призрачна, едва различима фигура.

– Ти ли си, Том? – попита Конрад.

– Аз съм – отвърна О,Брайън.

– Ще се прибера – каза Мадж. – Госпожица Коулман вече си е в стаята. Прозорецът ѝ

свети. Лека нощ, Пол. Лека нощ, сержанте.

Конрад се приближи до О,Брайън и се отпусна на един стол.

– Фу! Вече наближава.

– Голяма буря ще е – съгласи се О,Брайън. В гласа му Конрад долови някаква унила, тревожна нотка, която го накара да наостри уши.

– Няма да ни настигне поне още един час. Колко е часът, Том?

– Десет без четвърт. Приближава се много по-бързо, отколкото си мислиш. Бас ловя, че след десет минути вече ще е над къщата. Чуй – продължи той и се заслуша във внезапно ударилата гръмотевица. – Много бързо наближава.

– При теб всичко наред ли е, Том?

– Ами да.

Вялият тревожен глас отново обезпокои Конрад.

– Добре ли си, Том? – попита той и се опита да го види в тъмнината.

– Добре съм, разбира се – сръза го О,Брайън и се надигна от стола си. – Онзи сигурно ще иска да се къпе. Наближава десет.

– Ще дойда с теб – предложи Конрад, все още обезпокоен от очевидната нервност на О,Брайън. – Искам да направя още една обиколка, преди да си легна.

– Ще излизаш пак?

– Да, към три часа.

Ярка светкавица освети верандата и Конрад се стресна, като видя колко блед е О,Брайън.

– Сигурен ли си, че всичко е наред с теб, Том?

– Наред е, разбира се! Имам леко главоболие – сигурно е от бурята, но иначе нищо ми няма – О,Брайън избърса с носна кърпа лъсналото си изпотено лице. – От едно време още мразя гръмотевичните бури.

Докато говореше, удари такъв гръм, че хижата цяла се разтърси.

– Оу! Вече е над главите ни! – рече Конрад.

О,Брайън влезе във вестибюла, където един полицаи стоеше на пост с автомат в ръце. Конрад го настигна и двамата заедно се изкачиха по стълбите.

– Толкова е горещо, че можеш да опържиш яйца на открито – обади се Конрад и избърса лицето си.

О,Брайън нищо не каза. Питаше се дали Ферари е вече в банята. Устата му беше пресъхнала, краката му леко трепереха, сърцето му силно биеше. Тръгнаха по осветения коридор, където втори полицаи пазеше с лице към стълбите.

– Чуй, заваля – каза Конрад. – Ти излезе прав. А вятърът сякаш ще събори къщата.

Дъждът забарабани по покрива. Конрад спря за миг, за да надникне през прозореца на площадката. Водата плътно се стичаше по стъклото на прозореца и се разбиваше на ситни бели пръски върху полегатия покрив. Зигзагообразни светкавици осветяваха мокрите от дъжда дървета и моравата. Гръмотевиците се надпреварваха в оглушително кресчендо.

О,Брайън отвори вратата на стаята, където спеше Пийт. Пийт беше по халат, праметнал пешкир през рамо. Стоеше до прозореца и гледаше навън. Трети полицаи с автомат наблюдаваше с безразличие и скука гърба на младия мъж.

Пийт се обърна, щом чу отварянето на вратата. Двамата полицаи до масата настръхнаха и ръцете им веднага се плъзнаха към задните джобове. Полицаят с автомата в ръце стана на

крака.

– Свободно – каза Конрад и влезе. Стана му приятно, като видя, че всички са нашрек. – Ама че нощ, а?

– И още каква – съгласи се полицаят с автомата.

Конрад забеляза, че Пийт гледа през рамото му към О,Брайън напрегнато и озадачено. Конрад също бързо погледна О,Брайън и се стресна, като видя колко бяло и изопнато е лицето му, а в очите му имаше някакъв безумен блясък, който никога преди не беше забелязвал.

– Хайде, да тръгваме – изрече О,Брайън, сякаш говореше през стиснати зъби. И излезе от стаята, следван от Пийт.

Двамата полицаи до масата възобновиха играта си на карти. Третият, с автомата, затърси цигара из джобовите си.

Конрад се поколеба, после тръгна след Пийт.

Пийт вървеше плътно след О,Брайън по коридора към банята, към която трябваше да слязат по няколко стъпала и след това да завият. Трябваше да минат покрай стаята на Франсис, която беше до самата баня. Конрад настигна Пийт в момента, в който О,Брайън натисна дръжката и отвори вратата.

– Стой тук! – изръмжа О,Брайън на Пийт, светна лампата и влезе в банята.

Конрад заобиколи Пийт и застана на прага, загледан в О,Брайън, който хвърли един поглед през рамо и забеляза, че го наблюдават. Костваше му страхотно усилие, за да запази спокойствие. Той отвори вратата на големия шкаф, надникна вътре, после прекоси помещението и се приближи до завесата на душа. Сърцето му биеше с такава сила, че той едва дишаше. Обърна широкия си гръб към вратата, за да закрие донякъде завесата от погледа на Конрад. После я дръпна встрани и надникна вътре.

Макар да очакваше да види Ферари зад нея, от шока, който получи, когато надзърна в хлътналите му очи на убиец, сърцето му се преобърна. Неподвижен като статуя, Ферари държеше пистолет в дясната ръка, насочен в корема на О,Брайън. За част от секундата двамата мъже се гледаха в очите, после полицаят пусна завесата и като продължаваше да държи лицето си извърнато от Конрад, отиде до умивалника да си измие ръцете.

Над главите им се разнесе оглушителен гръм, а светкавицата, която проблесна зад малкото прозорче, изпълни банята с ослепителна светлина.

Конрад също влезе вътре.

– Чакай и аз да се измия – рече той. – Фю! Целият съм вир-вода.

О,Брайън отстъпи назад и неусетно избута Конрад встрани от завесата.

– Мислиш ли, че ще продължи цяла нощ? – попита той, докато се бършеше в пешкира. Стараеше се гласът му да звучи небрежно, но Конрад отново долови неспокойни нотки.

– Няма да се изненадам – той пое пешкира от ръцете на О,Брайън. После вдигна поглед към малкото прозорче. – Мислех си дали да не подсиля решетката.

На О,Брайън му струваше голямо усилие на волята да не гледа към завесата.

– Да не мислиш, че някой може да се промуши през тази дупка? – попита той, като се опита гласът му да прозвучи презрително. – Изключено!

– Май че си прав – рече Конрад и тръгна към вратата. – Всичко е наред, Уайнър, можеш да влезеш – обърна се той към Пийт и излезе в коридора.

Пийт влезе в банята. Когато О,Брайън минаваше покрай него, погледите им се срещнаха и Пийт се изуми. “Какво му става на този, запита се той. Сякаш е видял призрак.” В следващия миг го обля студена вълна и той настръхна от ужас. Сякаш незнаен глас му нашепна предупреждение в ухото. Той целият се вцепени – по-уплашен от всеки друг път в живота си.

О,Брайън беше стигнал до вратата.

– Един момент – успя да произнесе сподавено Пийт. – Не мисля да...

Оглушителна гръмотевица удави думите му, но О,Брайън прочете вледеняващия ужас върху лицето му. Разбра, че Пийт иска да се откаже от намерението си да се къпе.

– Хайде по-бързо! – излая му той и излезе в коридора. – Няма да те чакам цяла нощ! – и тресна вратата след себе си в момента, в който Пийт понечи да каже още нещо. – Тия жалки нехранимайковци си въобразяват, че щом се отнасяш към тях като към хора, значи могат да правят с теб каквото им скимне – обърна се той към Конрад все така на висок глас. – Всяка вечер ще се къпе! Откъде-накъде? – докато говореше, се облегна на вратата, стиснал здраво дръжката. Усети как Пийт се опитва да я натисне отвътре и да отвори вратата. – Защо не отидеш да видиш как е момичето – попита той Конрад. – Може да се е уплашило от бурята – упражни цялата си немалка сила, за да попречи на Пийт да отвори. А Пийт яростно натискаше дръжката.

– Мадж е при нея – отвърна Конрад, който си палеше цигара, и затова не видя колко изопнато и бледо е лицето на О,Брайън. – След малко ще намина.

Още една гръмотевица се разнесе над къщата и в грохота ѝ О,Брайън различи гласа на Пийт, който едва-едва се чуваше през вратата.

– Какво беше това? – вдигна глава Конрад.

– Гръмотевица, какво друго? – отвърна О,Брайън.

Докато казваше това, натискът върху вратата внезапно престана. После дръжката бе рязко натисната.

– Стори ми се, че някой извика – продължи Конрад и тръгна по коридора. Спря пред вратата на Франсис и се послуша.

О,Брайън замря наместо с бясно разтуптяно сърце. Над главите им се разнесе нов гръм, после заглъхна. Шумът на дъжда по прозорците и клокоченето на водата по водосточните тръби заглушаваха всички останали звуци. Тогава той дочу от банята стон, от който косите на врата му се изправиха.

О,Брайън се отдръпна от вратата и избърса лицето си с носна кърпа.

Конрад се върна.

– Много са си добре и двете – не могат да се наприказват – рече той, но зърна пребледнялото, изопнато лице на О,Брайън и се притесни: – Много зле изглеждаш, Том. Защо не отидеш да си легнеш? Аз ще почакам Уайнър да излезе.

– Нищо ми няма! – отсече О,Брайън. – За Бога, остави ме на мира! Така или иначе, ще си легна веднага щом този негодник свърши.

Конрад му предложи цигара, но О,Брайън поклати глава. Двамата останаха така, заслушани в беснеещата навън буря. После Конрад се обади:

– Как е синчето, Том?

– Добре е – отвърна О,Брайън и му хвърли бърз, разтревожен поглед.

– Знаеш ли, ти си късметлия!

– В какъв смисъл?

– Ами аз винаги съм искал да имам син. Но Джейни не дава и дума да издумам. Щяла да си повреди фигурата.

– И не е лъжа – каза О,Брайън, който почти не знаеше какво да говори. – На жена като твоята не ѝ трябва да се съсипва с деца.

Конрад сви рамене.

– Какъв ли смисъл има да говорим за това? И все пак много ми се иска да имам син, пък и дъщеря, ако е въпрос...

О,Брайън избърса лице с кърпата си.

– Защо не отидеш да си легнеш? – попита той и се зачуди колко ли още ще остане Конрад пред вратата на банята. – Щом ще излизаш пак в три часа, не е лошо да поспиш малко.

– Няма да заспя в тази буря. Много ли ще се бави той вътре?

– Двайсетина минути. Чуй каква гръмотевица!

– Много ми се иска госпожица Коулман да се реши най-сетне да заговори – обади се Конрад, след като затихна гръмотевицата. – Сигурен съм, че е видяла Морър.

– Засега не ми се струва, че ще проговори. Какво възнамерявате да правите с нея?

– Прокурорът ще реши.

Шуртенето на вода в банята накара сърцето на

О,Брайън да подскочи.

– Уайнър много ме озадачава – продължи Конрад. – Склонен съм да мисля, че това петно на лицето го е извадило от правия път. Не е истински порочен като останалите. Какво всъщност знаем за него? Нямаше никакви улики, че изобщо е убивал някого. Доколкото ми е известно, специалността му е да краде леки коли за нуждите на бандата. Разговарях с него и имам чувството, че ще успеем да го вкараме пак в релсите.

– Да върви по дяволите! – яростно възкликна

О,Брайън. – Не бих си губил времето с тези престъпници, а той си е точно такъв. Това, че

имал петно по рождение, не му дава право да краде коли.

– Не му ли е време вече да излиза? – хвърли Конрад поглед към часовника си. – Повече от двајсет минути стои вътре.

– Ами... за какво да бърза?

Конрад почука на вратата.

– Побързай, Уайнър!

О,Брайън изруга Конрад наум. “Дали Ферари вече е офейкал?”, запита се той. После запали цигара с трепереща ръка.

Бурята бавно затихваше. От време на време се чуваха гръмотевици, но вече от разстояние. Дъждът продължаваше да барабани по покрива и да шурти във водосточните тръби. О,Брайън видя, че Конрад натиска дръжката на вратата и се мръщи.

– Заключил се е! Не би трябвало да има ключ на тази врата, Том.

– Какво от това – голяма работа! – изръмжа полицаят.

Конрад почука отново.

– Готов ли си, Уайнър? – тишината, която му отвърна, го разтревожи. – Ей, Уайнър!

– Какво толкова си се разгорещил? – попита О,Брайън.

– А той защо не отговаря?

– Може да се цупи. Ще му смачкам фасона, като излезе.

– Ей, Уайнър! – и Конрад заблъска с юмрук по вратата. Отговор не последва и той отстъпи назад. Мускулите на лицето му внезапно се стегнаха. – Хайде, Том. Дай да я отворим!

– Спокойно. Дай аз да опитам.

– Само си губим времето – Конрад се засили и удари ключалката с подметката на обувката си. Вратата изскърца, но издържа.

– Дай аз да опитам – повтори О,Брайън, който вече беше сигурен, че Ферари си е отишъл.

Отстъпи назад, засили се и се вряза с все сила във вратата, насочил рамото си напред. Тя рязко се разтвори и той влетя в банята.

– По дяволите! – избухна Конрад, който се надвеси зад гърба на О,Брайън. – Бързо, Том! Помогни ми да го извадя!

Пийт лежеше изтегнат във ваната. Малкото помещение бе изпълнено с пара. Главата на Пийт беше под водата, която беше порозовяла около главата и раменете му.

О,Брайън се пресегна и измъкна запушалката, после хвана Пийт за косата и извади главата му над водата.

– Трябва да е бил луд, за да се напъха в толкова гореща вода – промърмори той, като сложи ръка върху гърдите на младия мъж. Сърцебиене нямаше и той поклати глава. – Свършено е, Пол.

– Дръпни се! – срязва го Конрад. – Дай да го хвана за краката. Хайде! Ще го извадим и ще се опитаме да го свестим!

Двамата измъкнаха Пийт от ваната.

– Ще го изнесем в коридора, тук е много тясно – продължи Конрад.

Сложиха го с лицето надолу върху пода на коридора. Конрад го възседна и започна да му прави изкуствено дишане. Личната охрана на Пийт беше излязла от стаята и сега тримата полицаи стояха и ги наблюдаваха.

О,Брайън се облегна на стената. Краката му се подгъваха и той едва успяваше да се

задържи прав. Конрад упорито продължаваше да прави изкуствено дишане. Никой не помръдваше, никой не продумваше. Гръмотевиците продължаваха да бушуват в далечината. Дъждът бе загубил силата си.

След около четвърт час Конрад се облегна назад на петите си. Докосна с пръсти артерията на тила на Пийт и поклати глава:

– Боя се, че е свършено. Ела, Уилсън, ти ще продължиш. Не отслабвай темпото. Вие двамата ще го смените.

Полицаят коленичи над безжизненото тяло и продължи ритмично да натиска гърба на Пийт.

Конрад влезе в банята. О,Брайън отиде до вратата и го загледа. Конрад претърсваше старателно помещението.

– По крановете има кръв – рече той. – Изглежда, се е подхлъзнал и си е ударил главата, изгубил е съзнание и е паднал под водата.

– Да – съгласи се О,Брайън. – Водата е прекалено гореща.

Конрад се изправи и заглежда прозорчето. Тръпки полазиха О,Брайън при вида на озадачения му, питащ поглед.

– Какво гледаш? – не се стърпя той.

– Питам се дали наистина е припаднал във ваната. Да не би все пак да са се добрали до него...

– За Бога! Но как?

– Да, и аз това се питам – как? – Конрад прокара пръсти през косата си. – Никой не се беше скрил тук, а ако някой се е опитал да се промуши през прозорчето, Уайнър щеше да успее да извика – той се обърна бързо към О,Брайън и го загледа втренчено: – Стори ми се, че го чух да вика.

– Аз пък не. Освен това никой не би могъл да се промуши през това прозорче – прекалено е малко. И джудже би се затруднило, а Уайнър междувременно би успял да излезе.

– Да, май си прав – съгласи се Конрад, след като помисли. После пак излезе в коридора. – Има ли някакви признаци на живот? – попита той Уилсън, който поклати отрицателно глава.

– Мъртъв е, сър. Горещата вода в белите дробове го е свършила много бързо.

Един от полицаите донесе одеяло и го метна върху Пийт.

– Ама че работа! – ядосваше се Конрад. – След като положихме толкова усилия да го опазим от Морър, да вземе, че да умре при нещастен случай!

Чу някакъв звук зад гърба си и погледна през рамо. Вратата на стаята на Франсис беше отворена и тя стоеше на прага, загледана в Пийт.

– Мъртъв ли е? – попита тя, когато Конрад побърза да отиде при нея.

– Да. Върнете се, моля ви, в стаята си. Тук нямате работа.

Безумният ужас в очите ѝ изплаши Конрад. Цялата кръв се бе отдръпнала от лицето ѝ.

– Как е станало?

– Припаднал е във ваната. Водата е била прекалено гореща.

– Припаднал е във ваната? – повтори тя бавно. – Вие какво – да не искате да ми кажете, че е нещастен случай?

– Наистина е нещастен случай. А сега, моля ви, приберете се в стаята си.

Мадж се приближи и хвана Франсис за ръката, но момичето се отдръпна от нея. То

продължаваше да гледа Конрад със странен блясък в очите.

– Онзи го е убил. Пийт ми каза, че ще го убият, и така е станало! Пийт знаеше, че ще умре! Каза, че един от вас ще го продаде! Ето как са се добрали до него! Той знаеше, че това ще се случи! Знаеше! – и тя се разплака, сълзите се застичаха по бледото ѝ лице. – Каза, че дори вие може да го продадете!

– Не бива да говорите така! – рязко я сгълча Конрад. – Това е нещастен случай и нищо повече! Никой не би могъл да се добере до него. Дватама със сержант О,Брайън бяхме през цялото време пред вратата на банята, а през прозореца е невъзможно да се влезе. Водата е била прекалено гореща, изгубил е съзнание и си е ударил главата в крановете.

Тя го загледа втренчено, с разтреперани устни.

– Вярвате ли го наистина?

– Точно така е станало.

– Не е вярно! Той е убит! Не позволявайте този човек да се измъкне! Не бива да го допускате!

– За кого говорите? – попита Конрад и усети тръпки на ужас.

– За Морър! Това е работа на Морър! Пийт ми каза, че той ще го убие, и ето че го уби!

– Морър не е убил Уайнър – търпеливо настоя Конрад. – Това са само ваши догадки. Смъртта е резултат на нещастен случай.

– Не, убил го е!

– Вижте, моля ви, идете и си легнете. Много сте разстроена и напълно ви разбирам. Оставете тази работа на нас. Никой не е могъл да се добере до Уайнър – убеден съм.

Франсис се загледа продължително в Конрад със свити юмруци и като че се състари пред очите му. Лицето ѝ се ожесточи и тя стана почти неузнаваема.

– Ще ви кажа нещо – произнесе тя с тих яростен глас. – Морър трябва да си плати за това. Не ме интересува вече какво ще ми се случи. Ще ви дам показанията, които искате от мен. Аз наистина видях Морър в къщата на госпожица Арнът! Той я уби! И аз го видях!

XXXII

Чарлс Форест и капитан Маккан излязоха от полицейската кола и изтичаха по стълбите към верандата на хижата, привели рамене под напора на дъжда. Конрад излезе да ги посрещне. Тримата влязоха в просторната дневна и Конрад каза възбудено, докато Маккан си събличаше дъждобрана:

– Съгласна е да даде показания! Най-сетне спипахме Морър натясно! Видяла го е как лично е убил Джун Арнът!

Маккан замръзна с полуизвадена от ръкава ръка и се вгренчи яростно в Конрад. Месестото му лице поморавя, малките му очички горяха като въглени.

– Тогава защо, по дяволите, мълча досега? – изръмжа той.

– Дълга история – отвърна Конрад. – И няма да е зле да я изслушате, преди да се качите при нея.

Маккан метна шлифера си на един стол и се приближи с бавна, тежка стъпка до камината. Ако това е вярно, мислеше той, тогава с Морър е свършено. А Маккан не си въобразяваше, че Морър щеше да тръгне към електрическия стол, без да издаде всичко за организацията или да признае за парите, които бе плащал на Маккан. Беше разтревожен и много трудно му беше да не се издаде.

– Сигурен ли си, че не лъже? – попита той, стиснал юмруци зад гърба си.

– Да, сигурен съм, но ще можеш и сам да прецениш, като я чуеш.

Форест седна и извади кутията си с пури.

– Първо ми разкажи за Уайнър – нареди той.

– Няма много за разказване – каза Конрад. – Просто ужасно лош късмет. Влезе да се изкъпе тази вечер. Двамата с О,Брайън го заведохме в банята и О,Брайън я претърси старателно, преди Уайнър да влезе вътре. После го зачакахме отвън. След двайсетина минути му извиках, че е време да излиза, но той не отговори. Вратата се оказа заключена. Разбихме я и го намерихме удавен във ваната. Лекарят каза, че на тила си има повърхностна рана. Според него Уайнър е влязъл във ваната, приляло му е, хлъзнал се е назад и си е ударил главата в крановете.

– Обикновено хората се обръщат с лице към крановете, когато се къпят – отбеляза Форест.

– Да, но явно Уайнър не е от тях. Във всеки случай намерихме го вече мъртъв и не можахме нищо да направим.

– Напълно ли си убеден, Пол, че никой не се е добрал до него? Вижда ми се странно, че вратата е била заключена.

– И на мен ми се вижда странно, но съм сигурен, че никой не е влизал в банята, докато той беше вътре. Прозорчето е прекалено малко. Дори на едно джудже ще са му нужни най-малко десет минути да се провре през него, а през това време Уайнър би вдигнал тревога. Не, сигурен съм, че е нещастен случай.

– Хм, това страшно отслабва позициите ми – рече Форест. – Ще ни трябва потвърждение, а

само Уайнър можеше да ни го даде.

– Почакайте първо да чуете разказа на госпожица Коулман. Мисля, че ще се съгласите с мен относно показанията ѝ – те не се нуждаят от потвърждение.

– Тогава какво чакаме? – изръмжа Маккан.

– Искаше да ми кажеш нещо, Пол? – продължи Форест, без да обръща внимание на капитана.

– Да – Конрад запали цигара, преди да продължи. – Спомняте ли си вашето предположение, че тя си има лични причини, за да мълчи? И бяхте прав! Имала е много уважителни лични причини да крие, че е видяла Морър, и след като чух историята ѝ, не мога да я виня кой знае колко за това, че е мълчала. Искала е да избегне вестникарската шумотевица. Името ѝ не е Коулман. Истинското ѝ име е световноизвестно. Баща ѝ е Дейвид Тейлтелър.

И Форест, и Маккан се опулиха насреща му.

– Да нямаш предвид Бостънския вампир? – попита накрая Форест и Конрад видя колко бе поразен.

– Да, точно него имам предвид. А няма човек, който да е чел вестниците и да не знае за Тейлтелър, да не е отвратен и потресен от гнусните му убийства на деца. Спомняте си, че накрая го пипнаха на местопрестъплението и бе линчуван от разярената тълпа, която разруши къщата му, уби жена му и замалко да хване и дъщеря му. Тази дъщеря е Франсис Коулман. Сега можете да разберете защо е изпитвала такъв ужас от вестниците. Успяла е да скрие самоличността си и да започне някакъв нов живот. Вече шест години живее под името Франсис Коулман и до деня, в който е отишла да се види с Джун Арнът, е вярвала, че завинаги е скрила истинската си самоличност. Джун Арнът е убита и Франсис е свидетел на убийството. Разбира, че ако даде показания, вестниците моментално ще надушат коя е, и тя още веднъж ще бъде жигосана със страшното петно, че е дъщеря на най-отблъскващия убиец на века. Не е в състояние да издържи всичко това, затова отказва да признае, че е видяла Морър, и мисля, че нямаме право да я виним за това.

– Да, прав си – бавно произнесе Форест. – Това наистина е много специален случай. Но защо е променила решението си? Казваш, че сега е съгласна да даде показания.

– Да. Убедена е, че Морър е убил Уайнър, и не иска той да се измъкне безнаказано.

– Нали все пак беше съгласна на Морър да му се размине за убийството на Джун Арнът – рязко се намеси Маккан. – Нещо не се връзва в логиката ѝ!

– Джун Арнът не ѝ е била никаква, докато Уайнър значи много за нея. Той спаси живота ѝ и затова смъртта му я потресе. Лично аз мисля, че през последните няколко дни тя се колебаеше и смъртта му само я накара да вземе окончателното решение. Психологически обяснима реакция.

– Защо смята, че Морър е убил Уайнър? – рязко попита Форест.

Конрад сви рамене.

– Не знам. Уайнър ѝ е казал, че Морър ще намери начин да го очисти, и тя, изглежда, му е повярвала. С нищо не съм в състояние да я разубедя. Не твърдя, че знае по какъв начин Морър се е добрал до Уайнър, но е абсолютно сигурна, че това е факт.

– А ти сигурен ли си, Пол, че не е права? – тихо попита Форест.

– Не мога да съм напълно сигурен – раздразни се Конрад, – но ако е така, не виждам как,

по дяволите, може да го е направил.

– И двамата изкарвате Морър някакъв таласъм – изръмжа Маккан. – Кога ще се видите с момичето?

Конрад се извърна към него, жегнат от заповедния му тон:

– Вижте какво, капитане, настоявам да не забравяте, че тя е свидетел на обвинението и като такава се намира под закрилата на съда. И няма да допусна никакви полицейски методи по време на разпита й! Поканен сте да присъствате като заинтересована страна, но това не ви дава право да се държите грубо, каквито, имам чувството, са вашите намерения. Затова внимавайте!

Очите на Маккан засвяткаха и лицето му се наля с кръв под напора на сдържаната ярост.

– Нямате право да разговаряте с мен по този... – започна той, но Форест го прекъсна:

– Можем, капитане, можем! Поддържам Конрад. Момичето е важен свидетел и аз ще се погрижа да се държат с нея, както трябва.

– Тя е съучастник, щом е мълчала досега! – настоя Маккан, като се сдържаше само с върховно усилие на волята си. – И каквото и да твърдите двамата, фактът не може да се промени!

– Я стига! – нетърпеливо го сръза Конрад. – Хайде да се качим горе и да поговорим с нея. На нас ни е нужен Морър и момичето ни го дава. Това е важното. Престанете да си придавате важност и се успокойте!

В следващия миг си помисли, че Маккан ще замахне да го удари, но капитанът се овладя и рече отсечено:

– Добре, да се качваме!

Тримата тръгнаха нагоре по стълбата към стаята на Франсис. Намериха я права до прозореца, с бледо лице и тъмни кръгове под очите. В стаята беше и Мадж Филдинг.

– Госпожице Коулман, това е прокурорът – започна Конрад. – А това е капитанът от полицията Маккан. Дошли са да чуят разказа ви. Господа, това е госпожица Коулман.

Форест се приближи усмихнат до Франсис.

– Седнете, госпожице Коулман – рече той. – Радвам се, че ще ни помогнете. Искам да знаете, че напълно разбирам съображенията ви, поради които сте се колебали дали да дадете показания, и ви уверявам, че ще направим всичко, което е по силите ни, за да ви предпазим от вестникарската шумотевица или неприятните последствия, до които може да доведе съдебният процес.

– Благодаря – каза Франсис и седна, като избягваше да среща погледа му.

– Нали няма да имате нищо против, ако записваме показанията ви? – продължи Форест.

– Не, не, разбира се. Дори настоявам да се запишат.

Конрад направи знак на Мадж, която се приближи до масата, седна и отвори предварително приготвения бележник.

– Хайде, ти ще започнеш – обърна се Форест към Конрад.

Конрад се приближи до момичето.

– Да уточним заради протокола. Значи вие сте Франсис Коулман, без настоящ адрес, така ли?

Франсис вдигна поглед към него.

– Да.

– На девети този месец сте отишли да видите Джун Арнът.

– Да.

– С каква цел?

– Стоях без работа – започна Франсис, като кършеше ръцете си в скута. – Нямах никакви пари. Бях работила преди с госпожица Арнът – малка роля в един от филмите ѝ. Щеше да започва нов филм и отидох да я попитам дали няма да намери нещо и за мен.

– Тя прие ли ви?

– Да.

– В колко часа пристигнахте в къщата ѝ?

– Малко преди седем – може би в седем без десет.

– И пазачът ви каза да се качите до къщата?

– Не. Той се обади по телефона и му казаха, че госпожица Арнът е в басейна. Тогава той позвъни там и тя нареди да отида при нея.

– Вие отидохте ли?

– Да. Доста време се върви от портата до къщата, а вечерта беше много топла. Госпожица Арнът видя колко съм разгорещена, и ми рече първо да се изкъпя в басейна. Самата тя беше вътре и като ме видя, доплува до ръба и ми каза да си избира някакъв бански от съблекалнята и да се върна при нея.

– И после?

– После... нямаш време да се върна при басейна. Отидох и вече се събличах, когато госпожица Арнът извика нещо, сякаш поздравяваше някого.

– Вие какво направихте?

– Вече бях съблечена. Нищо не направих. Останах в съблекалнята и се опитах да намеря банския, за който госпожица Арнът ми каза, че е в един от шкафовете.

– Чухте ли нещо, докато го търсехте?

Франсис леко потрепери.

– Да. Чух изстрел. Някъде в далечината. А след около минута още пет-шест изстрела.

– Какво направихте тогава?

– Ослушах се и тогава госпожица Арнът изпищя. Беше страшен писък. Грабнах си роклята и като я притиснах до себе си, се втурнах към вратата на съблекалнята.

– Видяхте ли нещо?

Франсис кимна. Лицето ѝ пребледня и се изопна.

– Какво?

– Джун Арнът лежеше на земята до басейна и над нея се беше надвесил нисък набит мъж. С рязък жест той ѝ събличаше банския костюм. В дясната си ръка държеше нож – един такъв с широко острие, – който блестеше на светлината. Госпожица Арнът като че ли беше замаяна – едва-едва се опитваше да отблъсне ръката му. И преди да успея да реагирам, той я намушка.

– Извикахте ли? Дадохте ли му да разбере с нещо, че сте там?

Франсис поклати глава.

– Не, не! Знаех, че я е убил. Никой не би могъл да остане жив след страшната рана, която ѝ нанесе. Беше ужасно! – тя се извърна, устните ѝ се разтрепериха. – Парализирах се от страх. Не можех нито да помръдна, нито да издам звук. Той се изправи и докато тя издъхваше на земята, започна да я рита. Видях лицето му – никога няма да го забравя. Беше като див звяр.

Конрад извади от джоба си пачка със снимки.

– Бихте ли ги разгледали, да видите дали ще разпознаете сред тях мъжа, който уби госпожица Арнът?

Франсис ги пое с треперещи ръце. Отметна само две – третата беше на Морър и тя я подаде на Конрад.

– Това е той.

– Добре – остави той снимките. – Какво стана след това?

– При него дойде още един мъж и двамата застанаха над госпожица Арнът. Бях ужасена и се скрих в една от кабинките за душ.

– Бих искал да установя самоличността на втория мъж. Прегледайте още веднъж снимките и вижте дали ще го познаете.

Франсис започна да отмята снимките една по една. Като стигна до снимката на Тони Парети, спря и я загледа изучаващо, после я подаде на Конрад.

– Ето го.

– Добре. Какво стана, след като се скрихте в кабинката за душ?

– Двамата мъже останаха навън няколко минути, после чух плисък, сякаш бяха хвърлили тялото на госпожица Арнът в басейна. Сетне niskият набит мъж влезе в съблекалнята. Ръцете му бяха целите в кръв. Виждах го през една пролука в завесата. Докато ги миеше, през цялото време си тананикаше – тя потисна още едно потреперване. – Не съм чувала нищо по-хладнокръвно от това тананикане.

Маккан не можеше да се сдържа повече. Целият кипеше отвътре, докато слушаше разказа на момичето, и съзнаваше смъртоносното му значение. Накрая избухна:

– Браво! Много добре ви работи въображението! Знаете ли какво е моето мнение? Според мен всичко това е лъжа от начало до край! Не вярвам, че сте видели Морър! – той се наведе напред и волският му врат се наля с кръв. – Вие си падахте по Уайнър, нали? Бяхте увлечена по него, нали? Допадна ви само защото имаше лице на плашило. И сте си внушили маниакално, че Морър го е убил. Искате да си отмъстите на Морър и затова сте съчинили тези врели-некипели. Така ли е?

Конрад пламна, очите му засвяткаха. Понечи да каже нещо, но Форест му направи знак и той млъкна. Прокурорът не откъсваше очи от Франсис и Конрад също я погледна.

Момичето не се беше изплашило от крясъците на Маккан, а се опълчи насреща му.

– Казвам истината! – ядосано извика то.

– Така ли? А защо тогава не я казахте по-рано? Колкото ме заблудихте мен, толкова ще заблудите и съдебните заседатели! Падали сте си по Уайнър и сега искате да си го изкарате на Морър!

Конрад отново понечи да се застъпи за Франсис и Форест отново го спря.

– Как смееете да разговаряте с мен по този начин! – яростно засвятка с очи Франсис. – Нещо много ви се иска да защитите Морър! Пийт ми каза, че има полицаи, които ще го продадат. Вие ли го продадохте?

Ако го беше ударила, Маккан нямаше да реагира толкова бясно.

– По дяволите! – лицето му бе станало цялото на петна. – Как смееш да ми говориш така, кучка мръсна!

– Престанете – намеси се Форест. – Внимавайте какво говорите, капитане! Убеден съм, че

госпожица Коулман не искаше да каже това.

Маккан стисна юмруци. Беше останал без глас. Думите на Франсис го бяха разтърсили. Тя се бе доближила до истината толкова неприятно, че той разбра – сам си бе виновен, задето застана на страната на Морър.

– Освен това мога да докажа думите си! – продължи Франсис, като се обърна към Форест.
– Мога да докажа всяка своя дума!

– По какъв начин, госпожице Коулман?

– Морър извади носна кърпа от малкото джобче на самото си и се избърса с нея – тихо каза тя. – Тогава от джобчето му падна златен молив. Първо се удари в обувката му, после се търкулна по пода и падна в канала на една от кабинките за душ. Морър се опита да го стигне, но не можа. Другият се обади, че е време да се махат, но Морър каза, че моливът е с неговите инициали и трябва на всяка цена да го вземе. Онзи тогава възрази, че никой няма да го забележи там, пък и няма как да го извадят, така че Морър накрая се съгласи с него – тя се обърна към Маккан, който стоеше напрегнат и неподвижен. – Обувката на Морър беше цялата в кръв и моливът също се изцапа. Трябва само да намерите молива, да докажете, че кръвта е на госпожица Арнът, и тогава може би ще ми повярвате, че говоря истината!

Конрад погледна към Форест:

– Е, как ви харесва това като доказателство? – после се обърна с победоносна усмивка към Маккан: – Съвсем сама се е сетила за това! Страшен детектив е, нали, капитане!

XXXIII

Ферари бутна вратата и влезе в кабинета на Сигъл. Отиде до бюрото, седна в креслото и се намести удобно.

– Мъртъв ли е? – попита Головиц със сподавен глас.

Ферари го изгледа втренчено.

– Свети ли слънцето? Зелена ли е тревата? Защо си губите времето с очевидното? Разбира се, че е мъртъв. Като кажа, че ще свърша някаква работа, аз я върша.

Головиц се отпусна назад на стола си, извади носна кърпа и избърса лицето си.

– А ще повярват ли, че е нещастен случай?

– Да, ще повярват. Всичко мина точно така, както беше запланувано – той склучи пръстите си, подобни на нокти на хищна птица, върху плоския си корем и погледна Головиц с безжизнени като на кукла очи. – Ако направите добър план, няма начин да не успеете. Той е мъртъв, така че сега трябва да се погрижим за момичето.

– Радвам се, че ви повиках – рече Головиц и за момента беше искрен. – И през ум не ми минаваше, че работата може да се свърши толкова лесно.

– Лесно я свърших, защото имам зад гърба си много години опит – каза Ферари. – Без опит и без план щеше да е невъзможно.

– А сега момичето – напомни Сигъл. – Как ще се справите с нея?

– Пак ли нещастен случай? – погледна Ферари към Головиц.

– Да, това е основното. Ще трябва може би да изчакаме една седмица. Ако умре веднага след Уайнър, ще изглежда твърде подозрително.

– Няма да е зле да се изчака една седмица, стига да не е късно – съгласи се Ферари.

В този момент звънна телефонът и Сигъл вдигна слушалката. Слуша известно време и другите двама видяха, че изразът на лицето му се измени. Той подаде слушалката на Головиц:

– Маккан. Не е на себе си – направо е откачил.

– Да, капитане? – каза Головиц в слушалката.

– Защо, по дяволите, не ми казахте, че ще очистите Уайнър? – изръмжа Маккан така яростно, че телефонът завибрира. – Този път вече няма спасение – момичето проговори!

Головиц повдигна вежди. С Ферари до себе си се чувстваше удобно и сигурно.

– Нека си говори, капитане, не ми пука. Така че и на вас няма защо да ви пука.

Последва кратко мълчание, след което Маккан додаде злобно:

– Вие какво, да не сте луд? Казвам ви, че тя проговори! Видяла е със собствените си очи как Морър е убил онази! Готова е да се яви в съда и да свидетелства!

– Ами да свидетелства. Съдът ще трябва да избира между нейната дума и думата на Морър. Показанията са без потвърждение. Така че няма за какво да се тревожим.

– Не й трябва потвърждение – изръмжа Маккан. – Тя си има доказателство!

Головиц настръхна:

– Какво?!

– Казах ви – има доказателство! Твърди, че след като убил Джун Арнът, Морър извадил носна кърпа от джоба си и заедно с нея измъкнал златен молив, който паднал върху окървавената му обувка, претърколил се по пода и от там – в канала. Морър се опитал да го стигне, но не успял. И с всичкия си ум го оставил там! Момичето е видяло всичко. На прокурора му трябва само да намери молива, и с Морър е свършено. Моливът е с инициалите на Морър и с неговите отпечатащи, освен това е изцапан с кръвта на Джун Арнът. В съблекалнята няма кръв, така че... Съдебните заседатели ужасно ще си паднат по това доказателство. Все още ли настоявате да не ми пука?

Лицето на Головиц изведнъж позеленя.

– Вярно ли е това?

– А аз откъде да знам, дявол да го вземе? Тя така твърдеше пред Форест. Скоро ще разберат вярно ли е или не.

Мозъкът на Головиц заработи на бързи обороти. Ако това беше истина, значи все едно че Морър вече бе на електрическия стол.

– Къде е този канал? – попита той.

– В съблекалнята в къщата на Джун Арнът – съблекалнята при басейна.

– Какви са намеренията на прокурора?

– Конрад и О,Брайън тръгват натам с един фотограф.

– Тръгнаха ли вече?

– След минута-две.

– Благодаря, капитане. Ще се погрижа за всичко – Головиц затвори. После се обърна към Сигъл: – Морър изтървал златния си молив в канала на съблекалнята до басейна на Джун Арнът. Ако го намерят, убийството ѝ няма да му се размине. Три ченгета тръгват вече натам. Искam молива. Иди и ми го донеси!

Това вече беше във възможностите на Сигъл. Той беше разстроен от провала си с ликвидирането на Уайнър и още повече от това, че бе повикван Ферари. Сега разбра, че ако успее да изпълни тази задача, ще се реабилитира.

– Дадено! – той излезе бързо от стаята.

Ферари се измъкна от креслото и протегна кльощавите си ръце.

– Аз пък ще отида да си легна – рече той. – Най-добре мисля в леглото – спря за миг, за да прокара пръст по костеливия си нос. – Морър наистина ли е убил тази жена?

Головиц сви рамене:

– Откъде да знам? Пък и не ми влиза в работата.

Ферари се заразхожда из стаята с ръце зад гърба.

– Синдикатът не обича личните разправи... – Головиц не каза нищо. – И без това синдикатът не е много доволен от Морър – тихо продължи Ферари. – Взел е да става прекалено самостоятелен – Головиц изстина, но пак не каза нищо. – Но както и да е, за всичко можем да се погрижим – той стрелна с поглед Головиц. – Сигъл бива ли го за тази работа?

– Бива го – внимателно рече Головиц. – С Уайнър не успя, но преди не съм имал никакви неприятности с него.

Ферари кимна.

– Там, откъдето идвам, един-единствен провал значи край дори за най-добрия – той тръгна

към вратата. – Но това си е ваша работа.

Излезе и се запъти към бара. Пиеше му се нещо. Рядко му се случваше, но след успешно убийство обикновено си позволяваше едно малко уиски. В момента, в който влизаше в бара, от отсрещната врата се зададе Долорес. Той спря за миг и впи в нея хлътналите си очи, попивайки кръшната ѝ чувствена хубост. После прекоси бара и застана до нея.

Долорес се бе облегнала на тезгяха и чакаше бармана, така че не забеляза приближилия се откъм гърба ѝ Ферари. Присъствието му обаче беше като присъствието на змия и тя го усети, както се усеща опасност, и бързо се обърна. Видя неподвижните му безжизнени очи и я облъхна смъртен хлад.

– Какво ще пиете? – попита Ферари, чиято глава едва се подаваше над тезгяха. – Може ли да ви правя компания? Хубавите жени никога не бива да са сами.

Тя усети не само опасността, но и силата му. Би смазала всеки друг мъж с неговата външност, но разбра, че този мъж е несломим.

– Едно мартини – рече тя, без да го гледа. – Вие не сте от тук, нали?

– Аз съм Вито Ферари – той видя как тя пребледня, и се усмихна, доволен, че е чувала за него. – Знаете кой съм, нали?

– Да, знам – отвърна тя и разбра защо бе усетила страх.

– Това е добре – той почука по бара и барманът, който се обърна, за да го изгледа страшно, бързо смени израза на лицето си и се спусна да го обслужи.

Ферари се покатери на едно от високите столчета и Долорес вече не се чувстваше тъй нелепо – поне раменете му бяха сега над тезгяха. Той вдигна чаша за наздравица и отпи, после я остави на бара, извади табакера и ѝ предложи цигара. Тя си взе една и ръката ѝ замръзна, като видя табакерата. За пръв път виждаше такава и декоративната ѝ красота я заплени. Беше от чисто злато. Вътрешността ѝ бе цялата обсипана с искрящи диаманти, малко по-големи от главичката на карфица и разположени тъй близо, че образуваха ослепителна мозайка. Ферари видя, че тя се загледа в табакерата, затвори я и ѝ я подаде. В средата на капака имаше рубин колкото нокът на палец, а отзад бяха изписани инициалите му с чисти смарагди.

– Харесва ли ви? – попита той, без да откъсва поглед от изуменото ѝ лице.

– Не съм виждала нещо по-красиво.

– Подарък ми е от един раджа – в знак на благодарност за дребната работа, която му свърших веднъж – небрежно подметна Ферари, взе табакерата от ръцете ѝ, потърка я в ръкава си и я загледа самодоволно. – Имам много такива неща. Обичате ли диамантите?

– Че кой не ги обича? – учуди се тя и го погледна с уважение. Нито Морър, нито Головиц, въпреки всичките си пари, не притежаваха вещ, която дори малко да се доближаваше до класата на неговата табакера. Това чудовище може и да беше джудже, но имаше власт и пари. Би било интересно да разбере дали властта му бе по-голяма от властта на Морър.

– Имам диамантена яка, която ще ви се стори интересна – продължи Ферари. – Трябва да я видите – той отпи от уискито си, като продължаваше да я изучава. – В приятелски отношения ли сте с Головиц?

Долорес настръхна, стресната от неочаквания въпрос.

– Той е приятел на Джек – хладно отвърна тя. – А неговите приятели са и мои.

– Това е добре – наклони той към нея лице, което така много ѝ напомняше оголен череп. –

Но не разчитайте кой знае колко на него.

– Аз изобщо не разчитам на него – сръза го Долорес.

Ферари се усмихна.

– В такъв случай той разчита на вас. Останах с впечатлението, че разчитате един на друг или че един от вас разчита на другия, а впечатленията ми никога не са погрешни.

Долорес изпита страх. Нима двамата с Головиц са били толкова неприкрити? Дали и Сигъл не ги подозираше?

– Изобщо не разбирам за какво говорите – извърна тя поглед от него.

– А пък ми направихте впечатление на изключително умна жена – отвърна Ферари. – Но както и да е. Нищо лошо няма да ви се случи, стига да не сте заложили на Головиц.

Тръпки я побиха. Дали не я предупреждаваше?

– Не обичам недомлъвките – завъртя се тя в стола си и го погледна в очите. – Да предположим, че съм заложила на Головиц – което абсолютно не е вярно, – но да предположим, че е така – тогава какво?

– Ще бъдете разочарована – нищо друго – той допи уискито си. – Умее ли да пазите тайна?

Долорес разбра, че това не са празни приказки. Той явно преднамерено задаваше въпроса си.

– Да, умея.

– Головиц смята, че ако нещо се случи със съпруга ви, той ще поеме организацията. Не виждам защо трябва да се случи нещо на мъжа ви, но знае ли човек... Головиц ще остане разочарован. Той е добър адвокат, но лош ръководител. Затова не залагайте на залазваща звезда.

Долорес не можеше да откъсне очи от него. Значи се беше досетил, че тя си подготвя резервен изход. Сведението, което току-що ѝ бе съобщил, бе толкова важно, че тя забрави да се изплаши.

– Вие ще знаете, разбира се?

Ферари се усмихна.

– Ще знам.

– И ще знаете кой ще поеме организацията?

Той кимна.

– Няма начин да не знам – той се потупа по гърдите, погледна я и се усмихна. – Не казвам, че нещо ще се случи на мъжа ви, но ако наистина стане така, много ли ще ви е мъчно?

Тя разбра, че сега не е моментът да крие картите си, и поклати глава.

– Не много.

Ферари кимна доволно.

– Време е да си намеря някой, който да се грижи за свободните ми часове. Поогледах се наоколо – този град е пълен с хубави жени, но аз искам най-доброто, пък и не съм се разбързал. Мога да почакам – той слезе от столчето. – Искате ли да видите диамантената ми яка? Тя е горе в стаята ми. Навярно ще ви е приятно да я изпробвате. А в най-скоро време може да стане ваша – тя седеше, без да помръдне, загледана в него. Знаеше, че няма да ѝ се размине с едно пробване на якичката. – В същото време ще се уверя, че това, което виждам сега пред себе си, не е месинг, а злато – продължи Ферари, потвърждавайки подозренията ѝ.

– Не е нужно да се качвате, ако не желаете. Разбирате ли какво ви говоря, или пак се изразявам с недомлъвки?

Долорес се пребори с отвращението си. Да я докосне такъв ужасен дребосък! Но пък дали е по-лош с нещо от дебелия мазен Головиц? Вътрешната ѝ борба не продължи дълго.

– Не съм вчерашна – рече тя и го изгледа продължително с прекрасните си големи очи. – Няма да останете разочарован. Коя е стаята ви? Все още трябва много да внимавам. Ще ви последвам след няколко минути.

XXXIV

Конрад отвори вратата на съблекалнята и заопипва стената да намери ключа на лампата. Чувахе непосредствено зад гърба си тежкото дишане на О,Брайън.

– Къде е този ключ, дявол да го вземе? – промърмори той, като продължи да опипва стената.

О,Брайън запали фенерче и завъртя силната струя светлина из цялото помещение.

– Малко по-вляво.

Конрад светна и влезе в голямата, разкошно обзаведена стая. Точно срещу него бяха кабинките за душ, всяка една с гардероб, стол и душ. В една от тях, каза си той, се е криела Франсис и е гледала как Морър мие окървавените си ръце.

Малъри – полицейският фотограф – влезе и започна да гласи апарата си. Погледна въпросително О,Брайън, който изучаваше пода.

– Ето тук трябва да е, Пол – рече О,Брайън и посочи месинговата решетка, която покриваше квадратната дупка в пода, широка петнайсет сантиметра.

Конрад отиде при него и О,Брайън насочи снопчето светлина надолу към канала. На дъното видяха купчинка сухи листа.

– Откъде ли са се взели? – зачуди се Конрад. – Сигурно водата ги е довякла през някой външен канал. Имам чувството, че този тук отдавна не е ползван. Ако моливът е долу, трябва да е сух и кръвта би трябвало да си стои.

О,Брайън заразглежда решетката.

– Зациментирана е. Ясно защо Морър не е могъл да го извади. Донесе ли инструментите, Малъри?

– Оставих ги отвън. Ей сега ще ги донеса.

Конрад клекна и запали цигара.

– Ако моливът наистина е долу, Морър ни е в кърпа вързан – тихо каза той. – Просто не мога да повярвам. Колко години вече съм по петите на този душегубец.

– Още не си го пипнал – напомни му О,Брайън. – И не се надявай много, за да не се разочароваш.

– Сержанте!

Острият тон на Малъри накара и двамата мъже да се изправят.

– Вън има някой!

Малъри стоеше на прага на съблекалнята и силуетът му се открояваше ясно на фона на светлината. Още не се беше доизрекъл, когато изгърмя изстрел и той политна назад, хващайки ръката си. О,Брайън изруга приглушено, метна се напред, щракна ключа и стаята потъна в мрак.

– Ранен ли си? – попита той, докато издърпваше Малъри от вратата.

– Улучиха ме в ръката – рече фотографът и се отпусна тежко на пода.

Конрад бе отишъл до вратата и предпазливо надничаше в тъмнината. Но нищо не видя.

О,Брайън отиде при него.

– Това са хората на Морър – рече Конрад и бръкна в задния си джоб за пистолета. – Тук някъде има телефон, Том. Най-добре да извикаме момчетата на помощ – О,Брайън изръмжа и затвори вратата. – И внимавай с фенерчето – напомни му Конрад. – Струва ми се, че видях телефон на една масичка вляво от теб.

О,Брайън светна и откри телефона. Отвън в мрака затрака картечница. Черната нощ бе прорязана от жълти отблясъци. Куршумите стрोшиха един прозорец и разсипаха порой от стъкла над О,Брайън и Конрад, които инстинктивно скриха глава в раменете си. От отсрещната стена се посипа мазилка и стаята се изпълни с прах.

– По дяволите! – промърмори О,Брайън, залепи се за пода и бавно запълзя през стаята към телефона.

Конрад се прицели в мястото, откъдето идваха изстрелите, и натисна пробно спусъка. В отговор веднага затракаха автоматите. Огнени точки описаха полукръг, куршумите засвириха през строшения прозорец и се забиха с глух пукот в отсрещната стена.

– Доста народ са – рече Конрад. – Побързай, Том!

О,Брайън беше свалил телефона при себе си на пода. Конрад го чу да набира номера.

– Ще им трябват най-малко петнайсет минути, за да дойдат. Освен ако наблизко няма патрулна кола. Ако тия мръсници се нахвърлят отгоре ни...

Конрад допълзя до Малъри.

– Тече ли ти кръв?

– Малко. Нищо ми няма – само съм одраскан. Яд ме е, че нямам пистолет.

При прозореца се мярна нещо. Конрад се извъртя, вдигайки в същото време ръката си, и стреля по смътната фигура, която изчезваше. Чу характерния тъп звук на олово в кост, после глухия удар на паднало тяло.

– Станаха с един по-малко – мрачно отбеляза той.

Картечният откос направи спокойната нощ зловеща. По главата му се посипа мазилка и той побърза да се долепи до пода. Картечният огън зашиба отсрещната стена, стъкла и дървени трески се присъединиха към рикоширащите куршуми.

– Също като едно време в Тунис – промърмори Малъри, долепен на пода до Конрад. Той не пропускаше удобен случай да напомни на когото и да било за службата си през войната.

– Свърза ли се с участъка? – извика Конрад на О,Брайън.

– Да, тъкмо навреме. Както говорех, и на телефона, дявол да го вземе, нещо му стана.

– Тогава да отидем до вратата. Трябва да им попречим да ни атакуват.

Конрад запълзя към нащърбената врата и внимателно надникна, като се опита да види нещо в тъмнината. В другия край на басейна някой тичаше по настланата с плочки пътека. О,Брайън се прицели и онзи изчезна в сенките с вик на болка.

– Бива си ни, а? – ухили се Конрад. – Чукнахме двама.

– Ще се опитам да се добера до инструментите – рече О,Брайън. – Трябва да извадим молива.

– Внимавай – предупреди го Конрад. – По-добре да изчакаме.

О,Брайън запълзя напред, пренебрегвайки предупреждението на Конрад. Тъкмо показва главата и раменете си от вратата и сграбчи чантата с инструментите, когато автоматен откос го накара да се сплеска до земята. Куршумите засвистваха над самата му глава. Той

предпазливо запълзя назад.

– Ето ги – рече той и се взря пак в тъмнината. – Малъри, опитай се да свалиш решетката.

Отново затрака картечница и тримата мъже пак се долепиха до пода. Оловна градушка раздра още мазилка от стените и вдигна пушилка.

– Внимавайте! – извика Конрад, който бе надигнал глава. Двама мъже тичаха по настланата пътека с автомати в ръка.

Конрад и О,Брайън стреляха едновременно. Единият залитна и падна в басейна. Другият подхвърли автомата си високо във въздуха, направи още две несигурни крачки и се просна по лице.

– Станаха четирима – обади се Конрад. – Имам още четири куршума. При теб как е?

– Имам две резервни пачки. Ти си пази куршумите – аз ще се оправя сам.

И запълзя към вратата.

– Готово – чу се радостният глас на Малъри. – Не искаше да излезе, мръсницата, ама я извадих!

– А сега се опитай да измъкнеш молива. И внимавай как го пипаш – рече Конрад, без да откъсва очи от О,Брайън. – Гледай да не те видят, Том!

О,Брайън стреля в тъмнината, изруга приглушено и пак се прицели.

Срещу него залаяха две картечници. В ярките им проблясъци Конрад видя как полицаят бе внезапно повдигнат от земята и хвърлен назад, като че понесен от гигантска вълна.

– Вземи пистолета му и пази вратата! – нареди Конрад и запълзя към О,Брайън. Наведе се към него и се опита да го разгледа в тъмнината. – Том! Ранен ли си, Том? – знаеше, че задава глупав въпрос. О,Брайън бе посрещнал с гърди целите откоси. Конрад извади фенерчето си, затули го със самото си и светна.

О,Брайън го погледна в смътния сноп светлина – лицето му с цвят на маджун бе изкривено от болка.

– Пол, онова не беше нещастен случай – изсъска той със сетен дъх, опита се да каже още нещо, но в гърлото му нахлу кръв и го задави.

Конрад повдигна главата му.

– Успокой се, Том. Недей да приказваш.

О,Брайън се напрегна, вкопчил се в ръката на Конрад.

– Ферари... Детето ми... – успя да промълви, сетне обърна очи и се отпусна безжизнено в ръцете на Конрад.

Конрад докосна артерията на врата му, поклати глава и го положи на пода. Малъри откри огън и той бързо се обърна към него. Тъкмо навреме – по пътеката тичаха присвити надве трима мъже. Малъри улучи единия, но другите двама откриха огън с автоматите си.

Конрад стреля над главата на Малъри и видя как единият се заби с главата напред в басейна. Последният продължи да тича напред и да сее огън като пълзящ смъртоносен килим, който бързо приближаваше отворената врата на съблекалнята. Конрад запълзя назад, повлякъл Малъри със себе си. Дълго стояха сгушени до стената, докато куршумите пищяха из стаята. После от отсрещния край на басейна затракаха още оръжия: първо резките изстрели на пистолетите, а после и картечница. Нападателят прекрати атаката си – Конрад видя, че той се втурна бързо назад, откъдето беше дошъл. А отвън престрелката беше в разгара си.

– Нашите момчета май пристигнаха – обади се Конрад с несигурен глас и предпазливо

отиде до вратата. В момента, в който надникна навън, стрелбата се прекрати и над басейна се разстла тишина, която почти можеше да се докосне. От тъмнината изникна мечешката фигура на Сам Бардин.

– Пол? – извика той.

– Тук сме! – излезе навън Конрад. – Фу! Ама че битчица беше!

– Намерихте ли молива?

– Нямах време да попитам. Горкият Том си отиде.

– Ами? Виж, това е лошо – Бардин светна фенерчето си и насочи снопа светлина към унищожената съблекалня. – Брей, на решето са я надупчили! Отвън останаха петима от хората на Морър във вид на трупове. Други двама се измъкнаха.

– Намери ли молива? – обърна се Конрад към Малъри.

– Разбира се. Ето го! – и той размаха над главата си златния молив.

По тясната алея, която минаваше покрай източната стена на клуб “Парадайз”, се плъзна черен кадилак и засили ход към портата, която охраняваше задния вход на клуба. Шофьорът намали, мигна два пъти с фаровете – две дълги, две къси – и мина през портата, след като пазачът я отвори. Пазачът пристъпи напред и се взря да види кой е шофьорът. Хлъцна от изумление, замръзна мирно и козирува. Кадилакът се понесе по извитата алея и спря пред задния вход на клуба. Отвътре излезе нисък набит мъж, огледа се неспокойно наляво и надясно, изкачи стълбите и почука на вратата.

Пазачът, който му отвори, зяпна от учудване и червендалестото му лице стана бяло като платно.

– Господин Морър... – заекна той.

– Затваряй си устата! – изръмжа новодошлият. – Къде е Головиц?

– В кабинета на господин Сигъл – отвърна пазачът и побърза да отстъпи назад.

Мургавото лице на Морър бе гневно и в очите му горяха смъртоносни пламъчета. Той премина по коридора, спря за миг пред вратата на кабинета на Сигъл, наклони глава и се послуша. През дървото се дочуха приглушени гласове и лицето му се изопна. После натисна дръжката и отвори.

Кабинетът бе изпълнен с цигарен дим. Около бюрото в полукръг бяха насядали Сигъл, Маккан и Ферари. Головиц беше зад бюрото, с пура между пухкавите бели пръсти. Четиримата рязко се извърнаха, щом вратата се отвори. Само Ферари не реагира на внезапната поява на Морър. Останалите се опулиха насреща му, сякаш бяха видели призрак.

– Джак! – изломоти Головиц и пребледня. – За Бога, Джак...

Морър влезе и затвори вратата след себе си. Дясната му ръка бе пхната дълбоко в издутия джоб на сакото. Стоеше, впил поглед в четиримата, а от ярост малките му очички бяха като на невменяем.

– Какво прави този тук? – изръмжа той и посочи Ферари.

– Джак! Ти... не биваше да се връщаш! – проговори Головиц и се опита да се изправи на разтрепераните си крака. – Видя ли те някой? Не знаеш ли, че има издадена заповед за арестуването ти?

– Какво прави този тук? – повтори Морър със смразяващ глас.

– Ами... дойде да се оправи с онова момиче Коулман – изфъфли Головиц.

– Ти ли го повика? – продължи да пита Морър.

– Синдикатът беше на мнение...

– Синдикатът? Ти ли го повика?

– Но какво друго можех да направя? – изстена Головиц. Имаше ужасното предчувствие, че Морър ще го застреля. – Трябваше да очистим Уайнър и момичето. А той единствен можеше да се добере до тях!

Морър впи поглед в Головиц, устните му мърдаха, без от тях да излезе звук.

– Проклет глупак! Толкова ли не можеш да се справиш сам с такава дреболия, без да молиш за помощ отвън?

– Нямаше начин.

– Успокойте се, господин Морър – тихо се намеси Маккан. – Не биваше да се връщате. Всички ченгета в града ви търсят. Форест е изготвил срещу вас непоклатимо дело.

– Да – изръмжа Морър. – Благодарение на некадърния начин, по който сте пипали тримата – той махна с ръка, но не включи в замаха си Ферари. – Затова дойдох сам да се оправя! За пръв път от петнайсет години срещу мен има издадена заповед за арестуване! За пръв път от петнайсет години! Ето какво става, щом изпусна за миг кормилото!

– Направихме каквото можахме – опита се да го убеди Головиц. Усети, че опасността отминава. – Очистихме Уайнър. Сега ще се оправим и с момичето. Всичко ще е наред, Джак, ти стой само настрана.

– Няма да стоя настрана! – рече Морър и тръгна към бюрото.

Головиц побърза да отстъпи встрани и Морър зае неговото място. Адвокатът придърпа един стол и седна при другите. Челото му беше покрито с капчици пот. Беше му приляло от прекомерна ярост и страх. Да бъде така изтикан на заден план, да изгуби внезапно властта, да го лишат от положението му за няколко секунди, и то когато си мислеше, че ще го задържи още дълго – това бе съкрушителен удар за самолюбиято му.

Ферари привлече погледа на Морър. Двамата мъже впиха очи един в друг. Сигъл, който беше безпристрастен наблюдател, се стресна, като прочете тревога и страх в очите на Морър. А Ферари беше невъзмутим и безразличен.

– Здравей, Морър – тихо поздрави той.

Морър отмести поглед.

– Здравей, Ферари.

– Големия Джо ти изпраща много поздрави – усмихна се дребосъчето.

Морър кимна. Знаеше колко опасен е Ферари, и беше изумен, че го заварва тук. Голямо усилие му струваше да овладее положението.

– Каква игра играете тримата? – обърна се той пак към другите. – Защо не сте ме отървали от момичето? Вече три седмици ме няма. Трябваше отдавна да е очистена!

– Не е толкова лесно – обади се Сигъл. – Не знаем дори къде е.

– Преди това нали знаеше къде е! – излая Морър. – Защо не я очистихте тогава?

– Първо се заехме с Уайнър – побърза да поясни Головиц. – Той беше по-лесен.

– По-лесен! А не си ли давате сметка, че тя е по-опасна? Ако я бяхте премахнали, показанията на Уайнър нямаше да струват и пукната пара! Трябваше първо нея да очистите!

Головиц отдавна беше разбрал каква грешка бе направил, като уби първо Уайнър вместо Франсис, и много се разтревожи, че Морър тъй бързо прозря слабото място в стратегията му.

– Знаете ли, че тя проговори? – попита Маккан. – Твърди, че ви е видяла да убивате Джун Арнът. Затова има заповед за арестуването ви.

Лицето на Морър стана мораво.

– Значи лъже! Не съм докосвал Джун с пръст!

– Уликите им са доста солидни – бавно продължи Маккан. – Ще убедят съдебните заседатели.

Морър погледна към Головиц.

– Какви улики?

Головиц му разказа за показанията на Франсис и за златния молив.

– Опитавме се да вземем молива – завърши той, но ченгетата ни изпревариха.

Морър настръхна.

– Какво значи “изпревариха ни”?

– Сигъл замина веднага натам с група момчета и изненадаха Конрад и още две ченгета, които се опитвали да измъкнат молива. Имаше престрелка и преди Сигъл да успее да свърши работата, отзад ги нападнаха още ченгета. Загубихме пет момчета.

Морър щеше да се пръсне от ярост.

– Пак ли твоите гениални номера? – изръмжа той, като се наведе напред и впи в Головиц пламналия си поглед. – Глупак такъв! Не трябваше да предприемаш нищо! Много добре знам за молива! И можех да обясня защо е в канала! Да загубим пет момчета! Да не си обезумял!

Головиц се отпусна назад в стола си. Лицето му стана пепеляво. Усети погледа на Ферари и в миг на отчаяние, от което му прилоша, си даде сметка, че историята на неговия провал ще стигне до синдиката.

– Не само че си прахосал човешки живот, ами си подчертал и значението на молива! – продължи Морър. – Изтървах го в канала два дни преди убийството на Джун!

– Но по него имаше кръв! – възрази Маккан.

– Моя кръв! Порязах се на едно шише. Изцапах и молива и когато го бършех, той се изплъзна от ръката ми и падна в канала.

– Не върви! – срязва го Маккан. – Съжалявам, господин Морър, но обяснението ви не върви. Кръвта по молива е на госпожица Арнът – от нейната кръвна група, а тя е доста рядка.

Морър вирна войнствено брадичка.

– Коя е нейната група?

– Група В.

– Ще се изненадате ли много, ако ви кажа, че и моята кръв е от същата група? Преди няколко години си правих Васерман и ми казаха, че кръвта ми е от група В. Какво ще кажете сега? – той се извърна рязко и впи гневен поглед в Головиц. – Ако не се беше опитал да се проявиш като изключителен мъж, щяхме да се справим с това без капка затруднение, ако изобщо се стигнеше до съдебната зала.

Головиц си избърса лицето. Изведнъж се състари и видът му беше на много уморен човек.

– Не знаех.

Морър го изглежда презрително, после сви рамене и се обърна към Маккан:

– Къде е момичето?

– Де да знаех! – въздъхна полицаят. – Форест я скри някъде, но никой не знае къде.

– Дори вие? – изрева Морър. – По дяволите! Нали все още сте капитан в полицията!

– Само прокурорът, Конрад и двайсет от най-добрите ми момчета, които охраняват момичето, знаят къде е. Конрад я скри още същата нощ, когато умря Уайнър. Форест ме уведоми, че само хората от прокуратурата ще знаят местонахождението ѝ до деня на процеса.

Морър сви юмрук и удари по масата:

– Трябва да я открием и да я очистим! – той погледна Сигъл. – Това е твоя работа! Вдругиден искам да знам къде е. Ясно ли е? Ако и тук се провалиш, да знаеш, че ще се погрижа да нямаш повече провали – Сигъл понечи да възрази, но убийственият пламък в

очите на Морър го спря. Той пребледня и погледна умолително към Головиц, но адвокатът бе затънал до гуша в собствените си неприятности и дори не го погледна. – Значи ясно – заключи Морър и стана. – Нищо не можем да направим, докато Сигъл не ни докладва местонахождението ѝ. Ще се срещнем тук вдругиден в единайсет часа и ще составим план, как да очистим момичето.

– Няма да я откриете – заяви Маккан, ставайки на крака. – Аз самият много добре съзнавам колко важно е да не я губя от поглед, и през цялото време я търся. Но все едно че е изчезнала. Ако питате мен, те са я извели извън града.

– Сигъл ще я открие – мрачно настоя Морър. – За свое собствено добро ще я открие.

Маккан сви рамене и тръгна към вратата.

– Пазете се, господин Морър. Градът е опасно място за вас и ако някое от моите момчета ви арестува, нищо не мога да направя.

– За мен не се тревожете – сръза го Морър. – Мога сам да се грижа за себе си.

Сигъл, бял като платно и разтреперан, последва Маккан вън от стаята.

Ферари все така си седеше в креслото. Поглаждаше с ръка костеливия си нос и наблюдаваше Морър с жив интерес.

– Благодаря ти, Ферари, за Уайнър – започна Морър с по-мек тон. – Но с момичето ще се справя сам. Можеш да се върнеш в Ню Йорк – той погледна към Головиц. – Платил ли си му? – Головиц кимна. – Е, тогава довиждане, Ферари. Много поздрави на Големия Джо.

Ферари стана, протегна късите си ръце, направи няколко крачки към вратата и спря:

– Все пак ще остана още ден-два. Може да ви потрябвам. Знае ли човек?

– Няма да ни потрябваш – настоя Морър, като се опитваше да говори тихо.

– Човек никога не знае – повтори Ферари. – Големия Джо ми нареди да се погрижа работата да бъде доведена докрай. Ако настояваш да се махна, по-добре да говориш с него.

Морър го изглежда яростно. Погледите им се вплетоха и Морър отстъпи пръв.

– Щом като искаш да си губиш времето – безразлично рече той. – Но няма да ми потрябваш за тази работа. Така че прави каквото искаш.

– Ще остана – усмихна се Ферари и безшумно напусна стаята.

Морър се обърна и погледна Головиц.

– Сега доволен ли си, Ейб? – тихо попита той. – Доволен ли си, че вмъкна това змийче в организацията ми? Хареса ли ти да бъдеш шеф? Как мислиш – добре ли се справи?

Головиц премълча. Седеше, впил поглед в килима, с отпуснато лице. Ръцете му шаваха в скута.

– Или си въобразяваш, че синдикатът има много високо мнение за теб? – продължи Морър със същия убийствено тих глас. – И дете идиотче би се справило по-добре. Обърка всичко, с което се захвана. Всичко! Знам, че се надяваш да наследиш организацията. Знам също така, че възнамеряваш да наследиш и Долорес. Да не мислиш, че не си ми ясен? Ти не би могъл да поемеш ръководството на дресирани бълхи, камо ли организация като тази, а що се отнася до Долорес – като толкова я искаш, – заповядай, вземи я. Между нас всичко е свършено! – той се наклони напред и внезапно повиши глас. – Ах, ти, тъпо безгръбначно нищожество с пожълтели гащи! Само като те гледам, ми прилява! Разкарай се веднага да не те виждам!

Головиц стана. Бавно се отправи към вратата. Краката му се влачеха, раменете му бяха отпуснати като на човек, понесъл непосилна тежест. Излезе и затвори вратата.

Морър рязко се отпусна в стола си. Добре съзнаваше опасността. Ако не се справеше с положението, синдикатът щеше да вземе решение, че трябва да се махне. А той още не бе готов за това. Знаеше защо Ферари остава в града. Чакаше нареждания.

И за пръв път през цялата си мръсна кариера Морър изпита страх.

XXXVI

Сигъл се сети за Джейни Конрад чак на другия ден следобед.

След като си даде сметка, че Морър няма да го пощади, ако не успее да открие Франсис, той организира трескавото ѝ търсене. Изпрати всичките си налични хора да се ослушат из престъпния свят и да се опитат да научат нещо за нея, но до този момент не бе постигнал нищо. Беше започнал да се отчайва, когато си спомни за Джейни Конрад. И веднага се наруга, задето е бил такъв глупак и не се е сетил по-рано.

Близо две седмици не се беше виждал с нея. Прелестите ѝ го бяха поразочаровали. Не беше се оказала на висотата на обещаващата си хубост. Изискванията на Сигъл бяха високи, пък и винаги имаше на разположение неограничен брой хубави момичета, готови да задоволят и най-дребните му прищевки. Така че можеше да си позволи да бъде претенциозен и когато разбра, че Джейни не е съгласна с някои от по-изисканите му хватки, стигна до заключението, че няма защо да си прахосва по нея времето и парите.

Не беше изключено, рече си той сега, Конрад да е споделил с нея местонахождението на Франсис. Най-малкото ѝ е казал къде да го открие, ако ѝ потрябва, и Сигъл съжали, че така бързо я бе зарязал. Реши, че е по-безопасно да намине да я види привечер, по тъмно, като се надяваше да си е вкъщи. Имаше чувството, че ако ѝ се обадеше преди това по телефона, тя щеше откаже срещата, и затова реши да не я предупреждава. За да е сигурен, че няма да я изтърве, нареди на един от хората си да следи къщата и когато се стъмни, научи с облекчение, че Джейни си е у дома.

Спря колата си в дъното на улицата и до къщата отиде пеша. Нощта беше тъмна, намирисваше на дъжд и по пътя не срещна жива душа. Един от прозорците на горния етаж светеше, но иначе къщата тънеше в мрак. Неговият човек му беше докладвал, че прислужницата си е тръгнала преди час, и Сигъл беше уверен, че Джейни е сама в къщата. Натисна силно звънеца и зачака.

След известно забавяне я чу да тича надолу по стълбите, после вратата се отвори и тя вдигна поглед към него. Беше с жълт копринен пенъоар, с пуснати коси, хубава и съблазнителна, но не събуди у него никакви желания.

– Здравей, малката – рече той, пристъпи напред, отмествайки я от вратата, и затвори с крак след себе си.

Очите на Джейни замятаха гневни мънии, щом го позна.

– Как смееш да идваш тук! Да не си полудял!

– Защо не? Нали си сама? Толкова ми домъчня за теб, бейби.

– Веднага си върви!

– Никак не е любезно от твоя страна да разговаряш така с мен – упрекна я той и се усмихна, включвайки на пълни обороти обаянието, което досега никога не го бе подвеждало.

– Не бъди лоша. Всичко е наред – никой не ме видя.

– Не е наред!

Той я заобиколи, влезе в хола и светна лампата.

– Я! Колко е хубаво тук! Харесва ли ти да стоиш сам-самичка? Не ти ли домъчня за мен?

Джейни го последва в хола. Беше се зачервила от яд.

– Ако Пол се върне...

– Че защо да се връща? – отпусна се Сигъл в едно кресло и ѝ се усмихна. – Успокой се.

Нали е заминал?

– Да, но може да се върне. Не бива да оставаш тук, Луис.

Той се пресегна и я хвана за ръката.

– Къде е заминал? – придърпа я към себе си. Тя се съпротивява известно време, но после неохотно му позволи да я сложи на коленете си. – А така! – продължи той. – Ако знаеш как ми липсваше! А аз не ти ли липсвах?

– Липсваше ми! Трябва да си... Защо не ми се обади по-рано? – сърдито попита Джейни.

Сигъл се засмя.

– Сигурно си помислила, че съм те зарязал. Помисли си го, нали?

– И какво, ако съм си го помислила? – сръза го Джейни и се изправи в скута му. – Да не мислиш, че много ми пука за теб? Мъже да искаш в този град!

– Така си е, дума да не става – той прокара пръст по гръбнака ѝ и се ухили, като усети възбуденото ѝ потреперване, а после отдръпването ѝ.

– Без тези номера!

– След малко ще ти покажа много повече номера.

– Нищо няма да ми показваш! – стана тя от скута му. – Трябва да си вървиш!

– Дадено, но и ти ще дойдеш с мен. Колата ми е в другия край на улицата. Ще отидем в бара на Ханк, ще вечеряме риба и скариди и ще пием шампанско.

– Не!

Но в гласа ѝ не прозвуча решителност.

– Хайде, иди да си сложиш най-хубавата рокля. Ще почакам тук.

– Не бива, Луис.

Той стана.

– Ако предпочиташ, ще те отнеса догоре на ръце.

– Да не си посмял!

– Предизвикваш ме, малката.

И той я вдигна с един замах, притискайки я към себе си, защото Джейни започна да рита и да се съпротивява.

– Веднага ме пусни!

– Заедно ще се качим горе.

Той я отнесе в антрето и започна да се изкачва по стълбите.

– Луис! Недей! Ще се разсърдя! Веднага ме пусни!

– Всичко с времето си.

Той се изкачи до горната площадка, видя ивицата светлина, просмукваща се изпод една от вратите, бутна я с крак и влезе в просторна спалня с две еднакви легла. Едното беше отрупано с рокли, палта и бельо. Постави я да седне, като продължаваше да я прегръща.

– Веднага се махни! – сърдито настоя Джейни. – Няма да понеса повече глупостите ти!

Сигъл едва се сдържаше. Никога не позволяваше на жените да разговарят с него по този

начин, но реши, че е прекалено рано да ѝ даде да се разбере.

– Трябва винаги да те поядосвам, малката – нежно ѝ рече той. – Като мяташ мълнии с очите си, си още по-сладка.

Джейни се поразмекна. Комплиментите винаги ѝ въздействаха.

– Моля те, Луис, слез сега долу. Ако Пол се върне...

Сигъл седна на леглото.

– Той къде е?

– Не е твоя работа! Хайде, слез и ме чакай в хола.

– Не знаеш ли къде е?

– Знам, разбира се, но не е твоя работа.

Сигъл се усмихна широко.

– Не, сериозно, има ли вероятност да се върне тази вечер?

– Не мисля, но не желая да рискувам. Хайде, моля те, слез долу.

Той стана, отиде до нея и я прегърна.

– Целуни ме, Джейни.

Тя се поколеба, после вдигна лице. Той се впи в устните ѝ и дълго време задържа тялото ѝ прилепнало до своето, обвинил я плътно с ръце. Тя се опита да се съпротивява, но той я задържа така без никакви затруднения и бавно усети как тя престава да се опъва.

– Ох, Луис – въздъхна Джейни и се долепи до него.

Той я повлече към леглото и тя поклати глава, но съпротивата ѝ бе изчезнала. Отпусна се по гръб, вдигнала замъглени очи към него, с пламнало лице.

– Не бива...

– Къде е той, Джейни? – попита Сигъл, като се наведе над нея.

– Кой? – намръщи се тя.

– Мъжът ти. Къде е?

Очите ѝ се проясниха.

– Защо толкова се интересуваш? – рязко седна тя и го отблъсна от себе си. – Ами да, разбира се! Каква съм глупачка! Разбира се!

Той я изглежда разтревожено.

– Какво “разбира се”?

– Ето защо така внезапно се заинтересува от мен! – побесня тя. – Искаш да разбереш къде е тази Коулман, нали? Да, разбира се! Пол ми каза, че си от главорезите на Морър. Каква глупачка съм била! – Джейни скочи на крака. – Махай се! Веднага се махай, иначе ще се обадя в полицията!

Сигъл ѝ се усмихна.

– Успокой се, малката – загука той. – Не отправяй заплахи, които не можеш да изпълниш. Знаеш къде е, и ще ми кажеш, пък ако ще с бой да го изтръгна от теб. Къде е?

Джейни отстъпи назад разтреперана.

– Не знам. Върви си!

Сигъл стана. Докато тя отваряше уста да крещи, той прекоси с две крачки разстоянието до нея и я удари през лицето с опакото на ръката си така силно, че тя се свлече на пода на четири крака със замаяна глава. Той се наведе, рязко я изправи, хвана я за лактите и така я раздруса, че главата ѝ се заклати напред-назад като на парцалена кукла. Сетне я блъсна, тя

полетя през цялата стая и се просна на леглото. Остана да лежи задъхана, с чувството, че е била отнесена от взривна вълна.

Сигъл се приближи до нея, коленичи на леглото, хвана ѝ назад китката и я обърна по лице. Сетне започна да ѝ извива ръката, като същевременно я вдигаше назад и ѝ кълчеше китката. Тя изпищя неистово, но той притисна лицето ѝ с лявата си ръка към завивките на леглото и заглуши виковете ѝ.

– Къде е?

Джейни не бе родена за героиня. От болката в ръката ѝ премая. Тя се разплака. Сигъл отново ѝ изви ръката.

– Не! Недей! Ще ти кажа! – изпищя Джейни.

– Ами хайде тогава, дявол да те вземе! Казвай! Къде е?

– Не знам къде е, но имам телефонния му номер – разхълца се тя.

– Дай го!

– Баруд 99780.

– Ако ме лъжеш, малката, това ще е последната ти лъжа!

– Остави ме на мира! – хълцаше тя. – Знаеш ли колко ме боли, звяр такъв!

– Сега ще слезем долу и ще набереш този номер. Ще говориш с него. Ще му кажеш, че си много самотна – каквото искаш му кажи, стига да разбере със сигурност, че е там.

– Добре – съгласи се Джейни с такава готовност, че той веднага разбра – говореше истината.

– Хайде – изръмжа Сигъл и с рязко движение я изправи на крака.

Тя залитна към вратата, държейки болната си ръка. Той я последва до късия коридор до площадката на стълбището. Беше точно зад нея, когато тя сложи ръка на перилото, и се напрегна целият, когато тя понечи да стъпи на първото стъпало. Тогава вдигна крак, прицели се в кръста ѝ и я ритна с все сила. Стъпалото му я улучи като стенобойно оръдие и я изхвърли рязко във въздуха. Безумният ѝ, изпълнен с нечовешки ужас писък го накара да настръхне. Тя полетя стремглаво надолу. Тялото ѝ се изви в момента на падането и той зърна ужасените ѝ очи и широко отворената ѝ уста миг преди да се сгромоляса на долната площадка. Приземи се на тила си с тъп удар, който разтърси къщата.

XXXVII

Бяха изминали десет дни от смъртта на Джейни и Конрад се бе посвзвел от първоначалния шок. Отначало не можеше да повярва, че е мъртва, и чак по време на погребението си даде сметка, че най-сетне е настъпил краят на злощастното им партньорство.

Следователят издаде решение за смърт при нещастен случай. Оказа се, че високото токче на чехъла ѝ се бе закачило за подгъва на пенъора ѝ. За следователя нямаше съмнение, че се е спънала, докато е слизала по стълбите, и е паднала лошо, в резултат на което си е счупила врата.

Конрад остави цялата подготовка на погребението в ръцете на бащата на Джейни, а самият той реши да не напуска новото скривалище на Франсис. Нищо не можеше да направи вече за Джейни, докато отговорността за живота на Франсис му тежеше като воденичен камък. Много беше мислил над последните загадъчни думи на О,Брайън: “Не беше нещастен случай. Ферари... Детето ми...”

Като всеки съвестен полицаи в страната и Конрад знаеше кой е Вито Ферари. Дали О,Брайън не се беше опитал да му каже, че Уайнър е бил убит и че Ферари е свършил тази работа? Конрад бе предупредил Маккан, че не е изключено Ферари да е в града, и го бе помолил да каже на хората си да са нащрек, но Маккан му докладва, че няма никакви признаци за присъствието на палача наоколо. Но Конрад се тревожеше. Ако Ферари бе отговорен за смъртта на Уайнър, тогава Франсис я грозеше сериозна опасност. И той взе всички предпазни мерки, за да опази живота ѝ.

Премести я в хотел “Океан” в Баруд – малко градче на около двайсет и пет километра от Пасифик Сити. Хотелът беше десететажен, построен на ръба на стръмни скали, с изглед към морето. Форест нае целия десети етаж. Специална стоманена врата преграждаше всякакъв чужд достъп до последния етаж, а двайсет от най-добрите полицаи на Маккан патрулираха непрестанно отпред на площадката и около хотела. Колкото повече усъвършенстваше охраната, толкова повече Конрад се убеждаваше, че практически е невъзможно някой да се добере до Франсис. Мадж Филдинг и още две жени не изпускаха момичето от очи и беше решено то да не излиза от стаята си до деня на процеса.

През последните дни Конрад често се виждаше с Франсис и колкото повече общуваше с нея, толкова по-пламенно я обикваше. Обнадеждаваше го това, че тя очакваше с нетърпение посещенията му и беше разочарована, когато поради други задължения закъсняваше или бе възпрепятстван да направи редовната си визита. Макар да общуваха с лекота и да разговаряха на най-различни теми, Конрад усещаше някаква преграда, която изключваше всякаква близост между тях. Страшните престъпления на баща ѝ стояха на пътя им като непреодолима бариера и той съзнаваше, че преди изобщо да се надяваше да ѝ осигури закрила, към която така се стремеше, трябваше първо да разруши тази преграда.

Мадж ѝ бе разказала за смъртта на Джейни и от няколкото съчувствени думи, които Франсис му каза, Конрад се почувства неловко.

– Беше голям шок за мен – каза той искрено, – но ние с Джейни не се разбирахме. Рано или късно щяхме да стигнем до раздяла. Така че това не бе за мен загуба на любим човек, нали ме разбирате? Мъчно ми е за нея, защото тя обичаше живота, но не се самосъжалявам...

Вечерта на десетия ден от смъртта на жена му Конрад намери сгоден случай да направи първата стъпка към по-голяма близост между него и Франсис. Беше ходил до Пасифик Сити да даде показания във връзка с едно дело, по което беше работил преди убийството на Джун Арнът, и беше отсъствал от Баруд цяло денонощие. Отговорността за Франсис бе поверил на Ван Рош и беше спокоен, че заместникът му ще се грижи за нея като самия него.

Върна се в хотела малко след седем часа и веднага се качи на най-горния етаж. Мадж не беше дежурна и дойде в стаята му.

– Всичко наред ли е? – попита той, докато разопаковаше чантата си.

– Да – отвърна помощничката му, – но се тревожа за нея, Пол. Много е нещастна и се боя, че започва да се страхува.

– Да се страхува ли?

Тя кимна.

– Да. Нищо не казва, но откакто ти замина, е потисната и нервна. Ако някой почука на вратата, подскача като ужилена. Освен това постоянно нещо мисли и не може да реши нищо. И по-рано го забелязвах, но сега много се задълбочи.

Конрад запали цигара:

– Наближава процесът и я очаква много тежко изпитание...

– Да, но според мен причината е другаде. Струва ми се, че мисли за Уайнър. От самото начало не беше убедена, че е нещастен случай.

– Мислех, че вече го е преодоляла.

– Боя се, че не е така.

– Кой е с нея сега?

– Ван.

– Ще поговоря с момичето – рече Конрад и си даде сметка, че това може да се окаже сгодният случай, който така очакваше. Дано само да успее да разруши бариерата! Дано да успее да я привлече на своя страна и да я задържи!

Той се запъти към стаята на Франсис, като пътьом отбеляза бдителността на четиримата полицаи, които патрулираха по коридора. Спря пред вратата и почука. Ван и двете полицейки четяха книги. Франсис стоеше пред отворения прозорец, загледана в морето. Не се обърна, когато Конрад влезе. Той направи знак на другите да излязат, затвори след тях и отиде при Франсис.

Далеч долу беше осеяният със скали морски бряг. Беше отлив и пясъчната ивица бе позлатена от слънцето.

– Хващам се на бас, че много ви се иска да се изкъпете в морето – тихо подхвана той. – Тревожа се, задето сте затворена тук по този начин. Изнервихте ли се?

Тя поклати глава, без да го погледне.

– Не, не съм притеснена – отвърна безразлично.

– Напоследък много мисля за вас, Франки – отново започна той след продължително мълчание. – А вие самата мислили ли сте изобщо какво ще правите след процеса?

– Какъв смисъл има да се замислям за това? – уморено отговори Франсис.

– Защо приказвате така?

– Че то е очевидно, не мислите ли? Пийт каза, че те няма да допуснат да свидетелствам, така че защо да си правя труд да мисля за бъдещето?

Той я изгледа с невярващи очи.

– За Бога, Франки! Не бива да говорите така! Тук сте в безопасност. Никой не може да се приближи до вас, а и след процеса ще бъдете в безопасност...

– Мислите ли? – попита тя и се наведе през прозореца, за да погледне надолу към златистия плаж. – Вие и за Пийт говорехте така, а ето че е мъртъв.

– Не бих разговарял с вас по този начин, ако допусках дори за миг, че не сте в безопасност – тихо произнесе той.

Тя го погледна бързо и изпитателно.

– Не разбирам...

– Да, виждам – той се отдръпна от нея. – Обещавам ви, че и косъм няма да падне от главата ви. Давам ви честната си дума.

Тя се обърна с гръб към прозореца и го загледа, докато той се разхождаше напред-назад из стаята. В очите ѝ се четяха интерес и озадаченост.

– Трябва да си избиете от главата, че Морър е някакъв супермен – продължи Конрад. – Не твърдя, че няма да се опита да се добере до вас, защото бих излъгал, но че няма да успее, е сигурно. Това място е безупречно охранявано. Абсолютно всичко съм предвидил – той млькна и я погледна. – Нямате представа, какъв труд съм вложил. Не се ли чувствате в безопасност?

– Не.

– Кажете ми защо?

– Не мога да забравя думите на Пийт – тя рязко седна. – Съжалявам, че споделих с вас какво се случи. Пийт ми каза, че няма сила на този свят, която да ме спаси, ако проговоря. Каза, че няма такава сила, която да спаси и него, и ето че е мъртъв – в гласа ѝ се долови истерична нотка. – Пийт ми каза, че животът му изтича с всеки изминат час. Моят живот също изтича! Каза, че Морър е в състояние да подкупи полицаите, които го охраняват. Откъде да знам, че не е подкупил тези жени, които са с мен?

Конрад беше изненадан и поразен от простотата, с която бе изрекла тези думи.

– Не бива да говорите така – той отиде при нея и я хвана за ръцете. – Погледнете ме в очите, Франки! Аз ви обичам. Толкова ли не виждате това? Кълна ви се, че сте в безопасност. Кълна ви се, че няма за какво да се тревожите.

Тя го гледаше изумена.

– Обичате ме? Вие? Не знаех... И представа няхах...

– Знам – тихо отвърна Конрад. – Няхах намерение да ви го кажа, но не мога да понеса да си мислите, че се намирате в опасност. Вие сте ми по-скъпа от собствения ми живот. Не бива да се боите от Мадж или от останалите две жени. Те са сигурни хора. Честна дума, няма да позволят на никого да ви доближи!

Тя се отдръпна от него.

– Но как е възможно да ме обичате? – чудеше се тя като че ли на себе си. – Знаете коя съм. Не е възможно да ме обичате...

– Вижте какво, Франки, престанете с тези глупости! Никой не ви кори за деянията на баща ви и трябва да престанете да смятате, че носите някаква вина.

Тя го изглежда със замъглени от горчивина очи.

– Лесно е да се каже – промълви накрая. – Ах, колко е лесно да се говори! А знаете ли какво е хората да ви сочат с пръст, да си шепнат зад гърба ви, да крият децата си, щом ви видят? Знаете ли какво е да ви преследва крещяща побесняла тълпа, както бях преследвана в нощта, когато убиха баща ми? И ето че сега всичко ще започне отново. Каква глупачка бях, че ви разказах... Каква глупачка!

Той коленичи до нея.

– Франки, позволете ми да се грижа за вас. Всичко съм обмислил. Щом свърши процесът, ще се махнем от тук. Искam да станете моя жена. Там, където ще отидем, никой няма да знае коя сте. Ще заминем за Англия. Имам там приятел, който много иска да вложи пари във фермата му, да му стана съдружник... Ще си имаме къща и никой няма да ви познава. Ще ми позволите ли да се грижа за вас? Да ви изградя нов живот, да ви дам ново бъдеще?

Франсис рязко се изправи и без да го погледне, отиде до прозореца.

– Бъдеще ли? Аз нямам бъдеще. Знам го – тя се загледа в огненото кълбо на залязващото слънце, което бавно потъваше зад хоризонта и обагряше в алено морските води. – Животът ми изтича, Пол. Нямам бъдеще, а само напрегнато настояще.

XXXVIII

– Трябва да изглежда като нещастен случай, Джак – говореше Головиц. – Трябва! Ако има дори и най-леко подозрение, че е убийство, с нас е свършено. Едно цялостно разследване ще ни извади от строя. Започнат ли да упражняват натиск, все някой от нашите ще проговори. Трябва да изглежда като нещастен случай.

Морър се беше сгърбил над бюрото си. Очичките му сърдито святкаха. Десет дни вече се опитваше да намери някакъв начин да се добере до Франсис, но непревземаната стена, която Конрад бе издигнал около нея, всеки път се изпречваше отпреде му.

– Тя трябва да умре! – изръмжа той. – А единственият начин е, като запалим хотела. И тогава, щом я изведат навън, ще се нахвърлим отгоре им.

Головиц умолително разпери дебелиите си ръце.

– Трябва да измислим някакъв друг начин. Този план няма да ни свърши работа, а само ще ни съсипе.

Морър стана и започна да снове напред-назад из стаята.

– Какъв друг начин, дявол да го вземе? Не виждам друг начин! Как ще се доберем до нея, ако не я изкараме с пушек от там? И как, по дяволите, да изглежда като нещастен случай?

Головиц избърса лъснатото си от пот лице. Последните десет дни бяха за него опасни и напрегнати. Какво облекчение изпита, когато Морър изпрати да го повикат и му каза да забрави думите, изречени при последната им среща! Тогава си даде сметка, че Морър не може без него. Проблемът беше прекалено тежък, за да го реши сам.

– Ферари би се справил – рече той. – Убеден съм.

Морър спря и го изгледа.

– Той още ли е тук?

Головиц, който очакваше Морър да избухне, закима енергично.

– Дори в момента е оттатък, в бара.

– Ако го използваме, Ейб, значи да признаем поражението си. Съзнаваш ли го?

– Ние и без това претърпяхме поражение. Нали затова го извиках, защото не успяхме да очистим Уайнър. Знам, че ме виниш, но нямах друг избор, както и сега нямаме алтернатива. Ферари е единственият, който може да се добере до момичето, ако това изобщо е възможно.

Морър отново седна зад бюрото си. Загледа се в тежката попивателна. Челото му беше смръщено, очите – присвити. Поседя така известно време, после вдигна слушалката.

– Луис, ти ли си? Кажи на Ферари да дойде в кабинета ми. Той е в бара.

Головиц се отпусна назад в стола. Това бе голяма победа за него. Почувства се отмъстен. Сега Морър постъпваше точно така, както бе постъпил той самият.

– Правилно, Джак. Друг начин няма.

Морър вдигна очи към него.

– Заблуждаваш се, Ейб – тихичко заговори той. – Мислиш си, че постъпвам също като теб, но не е така. Ферари ще очисти момичето, а после аз ще очистя него. Това е разликата между

ръководенето на тази организация и това да се оставиш организацията да те води!

Головиц настръхна.

– Да очистиш Ферари? Какво означава това?

Морър се озъби с вълча усмивка.

– Почакай и ще видиш, Ейб – стояха и се гледаха няколко безкрайни минути, после вратата се отвори и влезе Ферари. Той безшумно прекоси стаята, покатери се на креслото, повъртя се, докато се настави удобно, и чак тогава вдигна към Морър бляскавите си зорки очи. – Става въпрос за момичето – започна Морър. – Не мога да се справя. Ейб твърди, че ти можеш, вярно ли е?

Ферари повдигна вежди.

– Разбира се. Нали това ми е работата.

Очите на Морър метнаха мълнии, но лицето му остана все така невъзмутимо.

– Плащам десет бона.

Ферари поклати глава.

– Двайсет. Ако струваше само десет, ти и сам би се справил.

Морър сви рамене.

– Добре, няма да се пазарим. Защо си толкова сигурен, че ще успееш?

– Винаги съм успявал и нямам намерение това да е първият ми провал. Вие виждате трудностите, а аз търся решенията.

– Трябва да изглежда като нещастен случай.

Ферари кимна:

– Така и ще изглежда.

Лицето на Морър стана пурпурночервено.

– Та ти не знаеш дори къде се намира момичето! Нищо не знаеш за обстановката! Как можеш да говориш така!

Ферари се подсмихна презрително.

– Намира се в хотел “Океан” в Баруд, на най-горния етаж, прозорецът ѝ гледа към морето. Охраната се състои от дваайсет души – петима обикалят долу, петима пазят нейния етаж, петима са настанени в трите стаи под прозорците ѝ и петима почиват. Никой не може да проникне в хотела без щателна проверка. Никой не може дори да наближи десетия етаж. Асансьорите пътуват само до деветия. При нея денонощно има три жени полицаи, които никога не я изпускат от очи. Когато се къпе, вратата на банята е отворена и до нея дебне една от жените. Не ѝ е позволено да напуска стаята си. Няма начин човек да се покатери до прозореца ѝ, защото долните прозорци се охраняват. Покривът е перпендикулярен и единственият излаз към него се охранява денонощно. Откъде ви хрумна, че не съм запознат с обстановката?

Морър усети хладни тръпки и се втренчи във Ферари, сякаш той внезапно се бе преобразил в змия.

– Лъжеш! Откъде знаеш всичко това? Аз държа под око хотела вече дни наред и още не съм научил дори коя е стаята ѝ!

– Да, но ти си аматьор, а аз съм професионалист.

Морър преглътна оскърблението, защото много добре съзнаваше, че е напълно справедливо.

– Да, но все пак как разбра?

– Бях вече на десетия етаж. Ослушвах се и наблюдавах. Дори я видях.

Морър го загледа с изцъклен поглед и отворена уста.

– Бил си там, горе? Но как?

– Това си е моя тайна.

Настъпи кратко мълчание, после Морър го наруши:

– Добре тогава, кажи ми как ще направиш така, че да умре при нещастен случай.

Ферари кръстоса късите си крачка, прозя се, протегна се и скръсти ръце пред гърдите си.

– Задачата е интересна, но не неразрешима, макар да е трудна. Убеден съм, че съм единственият човек на този свят, който може да я реши.

– Можеш ли наистина?

– Залагам името си. Ако се проваля, няма да ми платиш нито цент. Смятам, че е достатъчно честно, нали? Но ти ще ми платиш. Нямам намерение да се провалям.

– Но как ще го направиш, кажи?

– Остави на мен. Никога не обсъждам намеренията си. Но ми трябва две неща. Нямам време сам да си губя времето с тях. Би ли се погрижил да ми ги набавиш?

– Какви неща?

– Трябват ми самолет и пилот, който да владее висшия пилотаж.

Морър се опули.

– Висш пилотаж ли? Да не искаш да кацне на покрива?

Ферари само се усмихна.

– Чак толкова – не. Трябва ми колкото да отвлече вниманието. Номерът е по същество ужасно прост. Гледал ли си какво прави добрият фокусник? Докато изпълнява някакъв номер, кара публиката да гледа другаде, а не да следи онова, което върши. Летецът ще ми свърши точно тази работа и това ще ми даде възможност да нанесе удара си.

– Ще ти набавя самолет и такъв пилот. За кога ти трябва?

– Днес е сряда. Какво ще кажеш за петък? Трябва да поговоря с него и да се разберем за някои неща.

– А нея кога ще очистиш?

– В събота през нощта. Много е подходящо. Тогава доставят на хотела чистото бельо – Ферари се плъзна от креслото си. – Това е още едно полезно сведение, до което се добрах.

– Чистото бельо ли? Че какво общо има то с нашата работа? – недоумяваше Морър.

– Има много общо – отвърна Ферари и се запъти към вратата. – Ще дойда в събота сутринта. Искam летецът да е тук, за да разговарям с него – и той излезе, като затвори след себе си.

Морър си пое дълбоко въздух.

– Ти какво мислиш, Ейб?

– Ще свърши работата.

Морър кимна.

– И аз така мисля. Умно змийче, а? – той стана. – Имам работа, Ейб. Кажи на Луис да дойде.

Головиц го изглежда продължително, изучаващо, но безизразното лице на Морър не му подсказа нищо. Той излезе. Морър започна да снове напред-назад из стаята. След няколко

минути влезе Сигъл.

– Викали сте ме, шефе.

– Да. Седни, Луис – Сигъл седна и втренчи притеснен поглед в Морър. – Искам да ми свършиш една работа, Луис – тихо продължи Морър. – В събота вечерта Ферари ще бъде в хотел “Океан” в Баруд. Ти също ще заминеш за там. По обратния път ще го засечеш и ще го очистиш.

Сигъл се облещи.

– Да очистя Ферари?!

– Точно така.

– Искате да го ликвидирам?

– Правилно си ме разбрал.

– Но, за Бога, господин Морър...

– Чу какво казах! Или той, или ти. Както предпочиташ!

XXXIX

В края на седмицата хотел “Океан” беше винаги претъпкан и този съботен следобед басейнът и просторната морава бяха гъсто осеяни с хора, пристигнали от Лос Анджелис и Сан Франциско, за да поплуват и да се попекат на слънце два дни.

Конрад седеше на сгъваем стол под сенчестото дърво и не откъсваше поглед от тълпата, която се забавляваше, шляеше се и клюкарстваше край басейна. Държеше под око и дългата алея за леки коли, която водеше към входа на хотела. Чакаше да пристигне Форест.

Някъде към четири и половина колата се зададе откъм дъното на алеята. Конрад стана и махна с ръка. Шофьорът намали и спря. Форест излезе, каза му нещо и прекоси моравата, за да дойде при Конрад. Колата продължи към хотела. Форест си проправи път през почиващите, за да се добере до усамотеното сенчесто местенце, което Конрад си бе избрал под дървото.

– Здравей, Пол. Знаеш къде да застанеш, за да виждаш всички хубави момичета и да ти се пълни окото.

– Дори са прекалено много – отвърна Конрад и придърпа още един сгъваем стол. – Нямах представа, че ще е толкова претъпкано в края на седмицата. Момчетата са се пощурили от работа – опитват се да държат всички под око.

– И успяват ли?

– Тук е изключено, но никой не може да влезе в хотела, без да бъде внимателно огледан.

Форест седна.

– Как вървят нещата?

Конрад направи физиономия.

– Опасност за живота й няма, но е много потисната. Боя се, че Уайнър е посял в душата й семената на съмнението. Сега, след като се пооправи от шока след смъртта му, съжалява, че е проговорила. Напоследък си имаме големи неприятности с нея. Може дори да се откаже да даде показания.

– Успяхте ли да я накарате да подпише показанията си?

Конрад поклати глава.

– Не. Отказва. Смята, че докато не ги е подписала, Морър няма да я убие. Глупаво разсъждение, разбира се. Много по-вероятно е Морър да се опита да я нападне, преди да подпише, отколкото после. Говорил съм й за това до припадък, но, изглежда, не е в настроение да се вслуша в здравия разум. Истината е, че започва да се плаши. Непрекъснато повтаря, че всеки момент очаква да умре. Много бих искал да се срещнете с нея и да се опитате да я вразумите. Аз лично се отчаях.

Форест му хвърли бърз поглед, после се наклони към него и го потупа по коляното.

– Това момиче означава ли нещо за теб, Пол?

– Много сте прозорлив, сър – усмихна се накриво Конрад. – Но защо да не ви кажа? Тя означава всичко за мен. Помолих я да ми стане жена. Луд съм по нея.

Форест кимна, свали шапката си, извади носна кърпа и си избърса лицето.

– А тя луда ли е по теб?

Конрад поклати глава.

– Май че не. Не й е до мен. Твърди, че нямала никакво бъдеще...

Прокурорът се загледа през моравата към високото стройно момиче в бял бански костюм, излегнало се по гръб със затворени очи.

– Хубави момичета – колкото искаш, Пол. Не бих искал да си объркаш живота. Не бих казал, че госпожица Коулман е най-подходящият избор.

– Заради баща й ли?

– И заради него. Имам много добро мнение за теб, Пол. В близко бъдеще ще станеш прокурор. Ако се обременяваш със съпруга, чието минало няма да издържи на по-обстойно проучване, изгледите ти да напреднеш и да направиш кариера не са много големи.

Конрад се размърда неспокойно.

– Знам, че ми мислите доброто, сър, и много съм ви признателен, но кариерата не значи нищо за мен в сравнение с избора на момиче, с което да живееш до края на живота си. В такъв случай кариерата се жертва. Поне аз така виждам нещата.

Форест извади пура, отхапа края й и я запали.

– Твоя работа, както решиш, Пол. Какво си замислил?

– Засега нищо, но след процеса възнамерявам да я отведа в Англия. Говорих вече с нея за това, но май още й е рано да се замисли за бъдещето. Все твърди, че имала само настояще. Втълпила си е по болезнен начин, че ще умре.

– И не мога да я виня за това – тихо изрече Форест. – Изпречила се е срещу най-мощната организация в страната. Показанията й ще сринат на пух и прах един бизнес, който носи милиарди долари печалба, а Морър не би позволил да му се изплъзне подобно царство, стига да може. Откровено казано, Пол, шансовете й да оцелее не са кой знае колко големи.

Конрад стисна юмруци.

– Тук няма начин да се доберат до нея. Ще стане опасно, когато я заведем в съда.

– Напълно ли си сигурен?

Конрад кимна.

– Да, разбира се. Преди всичко те не знаят, че е тук.

– И в това ли си толкова сигурен?

Конрад се наежи и се втренчи във Форест.

– Какво искате да кажете, сър? Мислите, че знаят, че е тук?

Форест сви широките си рамене.

– Не, но Морър не е глупав. Джейни знаеше ли за този хотел?

– Трябваше да й дам телефона, нямаше как. Беше съвсем сама, сър. Не исках да си мисли, че напълно я изолирам. Но й обясних много добре колко е важно да го запази в тайна...

– Значи достатъчно е било да се обади, за да разбере, че номерът е на хотел “Океан” – продължи Форест, като изпусна кълбо дим в неподвижния горещ въздух.

– Не разбирам накъде биете – извиси глас Конрад. – Джейни си имаше много недостатъци, но никога не би дрънкала наляво и надясно за неща, свързани с работата ми!

– Само те предупреждавам, Пол. Ако искаме да запазим момичето живо, не бива да изпускаме нищо от вниманието си. Жена ти е била засичана в клуб “Парадайз”, щаб на

Морър. Знаела е къде крием госпожица Коулман, и ето че е мъртва. Може да говоря глупости, но, за Бога, не се самоуспокоявай, нито за миг не си мисли, че всичко е наред. Докато Морър е начело на организацията, не може и дума да става за сигурност и безопасност.

– Опасностите са ми добре известни, но за Джейни можете да бъдете спокоен. Смъртта ѝ е нещастен случай. Колко пъти съм я предупреждавал за подгъва на пенъора ѝ! Все го настъпваше и го разпаряше и все не намираше време да го зашие! Не мога да направя нищо повече за безопасността на Франсис, няма какво повече. Сам ще се убедите, като се качите горе, и ако прецените, че съм пропуснал нещо, готов съм веднага да взема мерки.

Форест изръмжа. Беше се загледал в голямата бяла камионетка, която се задаваше по алеята. Отстрани с големи хромирани букви беше изписано: ПЕРАЛНА СЛУЖБА, БАРУД.

– Щом ти смяташ, че всичко е направено, Пол, значи е така. Но понякога се тревожа, като си помисля колко много зависи от показанията на това момиче. За пръв път, откакто Морър е поел кормилото, имаме макар и малък шанс да го подведем под съдебна отговорност.

Конрад проследи погледа на прокурора и също се загледа с неவிждащи очи в камионетката на пералната служба, която зави и изчезна зад хотела.

– Не мислите ли, че много време ни отнема залавянето му? – попита той. – А докато той е на свобода, трябва да държим Франсис тук.

– Всички кораби в морето го търсят – отвърна Форест. – Но морето е голямо, Пол. Рано или късно обаче ще трябва да се отбие в някое пристанище за храна и гориво и там ще го спипаме – той стана. – Е, дай да огледаме укрепленията ти. Да видим дали ще открия в тях пукнатина.

Конрад също стана и двамата се запътиха към хотела.

Към шест и половина коридорите, кухните и килерите на хотел “Океан” гъмжаха като кошери – персоналът приготвяше вечеря за повече от петстотин гости. За разлика от окъпания в светлини луксозен ресторант сервизните помещения бяха тъмни, влажни и възтесни. Кухненският персонал, вече потен от горещината на печките, проклинаше дългата редица кошове с чисто бельо, наредени покрай стената, които задръстваха тесния коридор между кухнята и помещенията, където подготвяха храната за сервиране. Кошовете щяха да останат там до другата сутрин, когато щяха да ги разопаковат и бельото щеше да бъде сортирано и отнесено на горните етажи. А междувременно щяха само да им пречат.

Вито Ферари лежеше свит на кълбо в един от най-горните кошове. Ослушваше се в оживлението около себе си, надничаше през една пролука в плетения кош и наблюдаваше суетящия се напред-назад персонал. След около половин час оживлението щеше да се пренесе в кухните и ресторанта. Той трябваше само да чака. Чакането не беше проблем за Ферари. Търпението е най-голямата добродетел на професионалния убиец, а Ферари разполагаше с неограничено търпение.

Контрабандното му вкарване в подземната част на хотела в кош за бельо му бе струвало двайсет долара. Разносвачът на прането повярва на разказа му за незаконна любовна връзка между Ферари и жената на главния готвач и много се забавляваше при мисълта за влюбеното джудже, готово да даде сума ти пари, само и само да зърне жената на готвача през дупчицата в коша за пране. Не му беше трудно да свали Ферари в подземнието заедно с коша, защото човечето не тежеше повече от четирийсет и един-два килограма, а разносвачът бе вдигал къде по-големи тежести.

Така че Ферари чакаше вътре и стрелките на ръчния му часовник бавно пълзяха. Към седем без десет суетнята престана. В седем и половина дългият коридор между кухнята и стаята за приготвяне на храната съвсем опустя.

Ферари предпазливо повдигна капака на коша и огледа в двете посоки зле осветения коридор. Ослуша се, но не чу нищо освен данданията откъм кухните, напусна скривалището си, затвори капака и като се придържаше към тъмната стена на коридора, безшумно и бързо се отдалечи от кухните и се запъти към складовете и служебните асансьори. Вратата в края на коридора извеждаше в голямо помещение, отрупано с каси с бира. Чу шума от потеглянето на асансьора и се шмугна зад касите. Асансьорът рязко спря и вратата се плъзна встрани. Излязоха двама келнери с количка и тръгнаха по коридора, оставяйки вратата на асансьора отворена. За секунда Ферари се озова вътре и натисна копчето за деветия етаж. Асансьорът потегли плавно и бързо нагоре. Той се облегна на стената и взе да си човърка зъбите с клечка от коша. Беше спокоен и хладнокръвен като епископ по време на чай.

Асансьорът спря. Ферари знаеше, че това е първият опасен момент. Ако се окажеше, че при отварянето на вратата в коридора има някой, планът му като нищо можеше да се провали. Но без този риск не можеше. Във всеки план, колкото и внимателно да е обмислен,

винаги има два-три неизбежни риска. Ферари ги приемаше, защото досега късметът му бе работил безупречно. Не виждаше защо трябваше да му изневери точно в този момент.

Не се колеба. Докато натискаше копчето за отварянето на вратата, ръката му се плъзна във вътрешния джоб на самото и стисна дръжката на пистолета. Коридорът беше безлюден. Той излезе от асансьора и се плъзна зад една от завесите на големите прозорци, гледащи към морето. Завесата едва бе паднала на мястото си, когато се чуха стъпки, и той се усмихна. Късметът не му бе изневерил. Надникна през процепа и кимна доволно. По коридора се задаваше едър грубоват мъж, по чието лице и фигура сякаш беше изписано “ченге”. Той мина покрай скривалището на Ферари, продължи бавно напред и изчезна зад завоя. Ферари незабавно се измъкна иззад завесата и забърза в противоположна посока.

Пред него се простираше дълъг коридор и след като повървя петдесетина метра, той отново се пхна зад една от завесите, където остана нащрек целият в слух. Внезапно на няколко метра от него се отвори врата и от нея излезе някакво момиче. Беше облечено в силно деколтирана вечерна рокля и Ферари изгледа с одобрение гладките бели рамене и шия. То затвори вратата, но остави ключа в ключалката. После бавно се запъти към асансьора, натисна копчето и зачака, като тихо си тананикаше.

Едрото ченге отново се зададе от другия край на коридора. Той учтиво поздрави момичето, докосвайки шапката си, то му се усмихна широко и ченгето продължи напред, без да се обръща. Вратата на асансьора се отвори и момичето влезе вътре.

Ферари продължи да чака. След няколко минути ченгето се върна. Мина съвсем близо до Ферари и отново се изгуби зад ъгъла. Ферари отметна завесата, отиде до вратата, откъдето бе излязло момичето, отвори я безшумно и надникна вътре. Стаята тънеше в тъмнина. Той извади ключа, влезе, затвори след себе си и дръпна резето. После запали лампите. Леглото беше оправено и стаята разтребена, от което Ферари си направи извода, че камериерката вече е била в стаята. Ако имаше късмет, поне един час нямаше да бъде обезпокояван от никого. Загаси лампите, отиде до прозореца и дръпна завесата.

Прозорецът гледаше към басейна и моравата. Всичко беше ярко осветено, хората плуваха или се излежаваха край басейна, докато келнери в бели сака сновяха напред-назад и разнасяха подноси с напитки.

Стаята на Франсис, както беше известно на Ферари, гледаше към морето и се намираше откъм задната част на хотела. Знаеше също така, че прозорците на десетия етаж от нейната страна на хотела се охраняват. За да стигне до прозореца ѝ, трябваше да се изкатери на покрива, да премине през ръба и да се спусне от другата страна. Изкачването щеше да бъде трудно и опасно – едно от най-опасните, които бе предприемал, но това не го безпокоеше. Дълго време бе изучавал покрива с мощен бинокъл и бе решил по кой начин ще го покори.

Той дръпна завесата, седна на ръба на прозореца и се загледа в тълпата долу. Още не беше достатъчно тъмно, за да започне изкачването. След още половин час мракът щеше да го скрие от погледа на всеки, който би погледнал нагоре към покрива.

Седеше, вперил поглед в осветения басейн, без да мисли за нищо, с отпуснати мускули. Стрелките на часовника му все така бавно пълзяха и небето постепенно тъмнееше. Малко след девет реши, че вече е достатъчно тъмно. Извади от вътрешността на самото си дълго копчинено въже, което омота многократно около слабото си тяло. В единия край на въжето имаше обвита с гума кука, а в другия – ватирана халка.

Той стъпи на първаза на прозореца и погледна нагоре. Над него беше балконът на една от спалните на десетия етаж. Той метна куката, която се заби здраво в един от изпъкналите камъни. После се покатери по въжето с лекотата и бързината на маймуна, която се изкачва по дърво. Стигна балкона, прехвърли се през парапета и се прилепи о пода. Миг по-късно надникна през прозореца – стаята беше празна, после погледна надолу през парапета към суеятщото се множество, за да се увери, че никой не го бе забелязал.

Покачи се на парапета и вдигна поглед към отвесния покрив, извисяващ се на пет-шест метра над главата му. По цялата му дължина минаваше як улук. Отново метна куката. Тя се закачи за улука и Ферари дръпна силно, за да провери здравината му. Той нито се огъна, нито скръцна от упоритото му теглене, така че, без повече да се мае, дребосъкът се хвърли в празното пространство и запълзя нагоре по въжето, като с ръце се придържаше за водосточната тръба.

Издигна се на мускули на височината на кръста си, премести ръце, вдигна единия си крак по дължината на покрива и го вкара в улея. И остана така, докато възстанови равновесието си. Сега над него се извисяваше стръмният покрив. Далечно долу ярките светлини, сините води на басейна и непрестанният поток от пристигащи коли изглеждаха като детски играчки, наредени върху зелен килим.

Ферари започна много бавно да се навежда напред, като в същото време вдигна другия крак и стъпи до улея. Сега вече цялото му равновесие се крепеше на двете му ръце и най-малката грешка можеше да го запрати в черната бездна. Беше напълно спокоен, макар да съзнаваше опасността.

Когато заяви на Морър, че е единственият човек на този свят, който може да свърши тази работа, говореше съвсем искрено. Това балансиране бе най-трудната задача, с която се бе заемал. Не беше уплашен, но се попита дали не бе надценил умението си.

Наклони се леко напред, сетне започна да придърпва краката си покрай улея към себе си. Когато взе да свива колене, усети как равновесието внезапно се нарушава, и за част от секундата тялото му се наклони назад. Пръстите му се вкопчиха в студената ламарина на улука и той отпусна глава към гърдите си. Преместването на тежестта на главата коригира равновесието и отново леко го наклони напред. Остана неподвижен повече от минута. Пот се стичаше по лицето му, дъхът излизаше от кльощавите му гърди на големи запъхтени хрипове. Бе на косъм от смъртта и за миг това го потресе.

Когато се съвзе достатъчно, отново се наведе напред и като държеше главата си прилепена към гърдите, пак започна да притегля краката си. Този път успя да ги пхне под себе си, като опираше колене в брадичката. Приличаше на малка черна топка, кацнала опасно на ръба на водосточната тръба. Сетне, все така наклонен напред, бавно изпъна крака, изправяйки тялото си нагоре и напред. Трябваше да пусне улея и ръцете му се пресегнаха напред и се залепиха за керемидите на покрива.

Сега стоеше прав, стъпил на пръсти в улея, прилепил плътно тяло до покрива, все така със сведена глава. Остана в това положение, докато нормализира дишането си. След това бавно започна да освобождава въжето, прехвърлено през врата му, и го метна нагоре с куката напред към върха на покрива.

Четири пъти се наложи да го мята, за да закачи куката, а единия път в старанието си да го хвърли по-добре, отново замалко да изгуби равновесие.

В мига обаче, в който се увери, че куката се е закачила, самоувереността му се възвърна. Хвана се с две ръце за въжето и силно наклонен назад, се изкачи по стръмния покрив и възседна върха му.

Сега вече можеше да погледне надолу към морето, което спокойно се плискаше около скалите на шейсет метра под него. Някъде под самия ръб на покрива беше стаята на Франсис. Виждаше отраженията на светлините от долните прозорци, чуваше музика от радио. Закрепи халката, която беше на другия край на въжето, за глезена си и като се хвана за въжето, започна да се спуска, докато петите му се загнездиха в улука. От тази страна покривът далеч не беше толкова стръмен и затова никак не беше трудно да се крепи на керемидите.

Безшумно се спусна под ръба на покрива, като същевременно се обърна с главата надолу. Пусна въжето и се залюля, закрепен само за глезена. Главата и раменете му се изравниха с отворения прозорец и той надникна в голяма просторна стая.

В първия момент не повярва на късмета си. Още от първия път бе улучил стаята на Франсис!

Вътре бяха две жени полицаи и самата тя. Придружителките ѝ бяха далеч от прозореца – едната четеше, а другата плетеше. Франсис седеше пред тоалетката и си решеше косата. Той висеше с главата надолу в непрогледната тъмнина и я наблюдаваше. След минута-две тя остави четката за коса и стана. Беше облечена в светлосин копринен пенъоар, който подчертаваше бледата ѝ кожа. Отиде до едно кресло недалеч от прозореца и се отпусна в него.

Ферари се залюля, улови въжето и се изкачи до улея. Погледна часовника си. Беше девет и половина. Трябваше да чака цял час.

Ще чака.

XLI

Конрад вдигна поглед – в стаята влезе Форест. Прокурорът беше вечерял и се бе разходил около хотела, преди да се качи в стаята на Конрад. Отпусна се тежко в едно кресло с вид на отпочинал и доволен човек.

– Вечерята не беше лоша – рече той. – Както виждам, тук добре се грижат за вас.

– Да, така е – безразлично се съгласи Конрад. Той дори не бе забелязал какво имаше на масата. – Е, сър, какво ви е мнението за нея?

– Добро момиче, при това изумително хубаво – каза Форест и протегна крака. – Доста време разговарях с нея и мисля, че я убедих да подпише показанията си. Бои се, разбира се, от Морър. Уайнър е свършил добра работа – така я е наплашил, че за нея Морър е най-голямото страшилище на света. Все пак обеща да ми съобщи утре сутринта решението си – той вдигна поглед. – Казах й една-две добри думи за теб, Пол.

– Наистина ли? – оживи се Конрад и се наклони напред. – А тя как реагира?

– Стори ми се поразена от факта, че искаш да се ожениш за нея. Страда от множество комплекси и в това няма нищо чудно. Ще трябва да бъдеш крайно търпелив. Може би ще е нужно много време. Казах й, че ако подпише показанията си, ще финансирам пътуването й до Европа заедно с теб и с госпожица Филдинг – за един-два месеца веднага след процеса. Стори ми се, че това предложение й допадна.

– Наистина ли? Много мило от ваша страна, сър. Но как стои въпросът с парите? Не вярвам финансовият отдел да си развърже кесията...

– За това и дума не може да става – засмя се Форест. – Кесията ще трябва да развържеш ти. Ще ти дам два месеца отпуск, но финансовата страна на въпроса ще си поемеш сам.

– Ще я поема. Тя спомена ли къде би искала да отиде?

– Изказах едно предложение – потърка Форест носа си с хитро изражение в очите. – Казах й, че ще е хубаво да разгледа Венеция. Ако не успееш да завържеш любов в гондола, значи не си човекът, за когото те мисля. Бил ли си във Венеция? Заведох жена си там за медения ни месец. Няма второ такова място на света...

– Тогава ще ви повярвам – усмихна се Конрад. – Е, ще имам храна да кроя планове за бъдещето, но засега трябва да се погрижим как да я опазим по време на процеса. Какво мислите за предпазните мерки, които съм взел?

– Отлично – одобри Форест. – Сега и аз споделям мнението ти, че няма начин да се доберат до нея. Добро място си избрал, Пол. Как възнамеряваш да я докараш в съдебната зала? – той рязко вдигна очи: – Този самолет май лети прекалено ниско.

Острото свистене на въздуха и ревът на самолетен двигател бяха стреснали и двамата.

– Има един нощен полет от Пасифик Сити за Лос Анджелис, който минава оттук точно по това време – обясни Конрад, след като хвърли поглед към часовника си. Беше точно десет часа. – Според мен най-добре ще е да я закараме в съда в бронирана кола, съпроводена от моторизирани полицаи. Ще я държим в самия съд – долу, в приземния етаж, има подходящи

стай. Не са особено приятни, но това ще е само за една седмица или нещо такова. Помещенията са без прозорци и имат само един вход.

– Да – одобри Форест. – Но преди това трябва да заловим Морър.

– Още ли не се чува нищо?

– Разговарях с Бардин преди десет минути. Каза, че се носел слух за завръщането му в града. В момента проверяват дали е вярно.

Конрад рязко се изправи в креслото.

– Върнал ли се е? Кой е пуснал този слух?

– Ето го пак! – възкликна Форест. Самолетът, който летеше ниско, профуча покрай прозореца на стаята. Прокурорът стана и отиде да погледне. – По дяволите! Ела да видиш, Пол!

Конрад се приближи до него. Малък двукрилен самолет, целият в ярки неонов светлини, се бе отправил към морето. Приличаше на чудна райска птица, която описа кръг и отново се насочи към хотела.

– Пак някакъв рекламен номер – рече Конрад, като изгледа самолета без никакъв интерес. Мислите му бяха заети с Франсис. Идеята, че може да я заведе във Венеция, караше сърцето му да бие учестено. Това пътуване би му предоставило възможност да избие лошите мисли от главата ѝ.

– Колко е красиво! – възхити се Форест и се надвеси през прозореца да види по-добре самолета, който заобиколи хотела и сега отново изфуча към морето. – Какво ли рекламира? Ей! Я виж, Пол!

Пораздразнен от детинското любопитство на прокурора, Конрад се приближи още повече до прозореца. Самолетът летеше малко под скалите, почти наравно с градините на хотела. На едно от крилата бе застанала ярко осветена в червени и сини светлини фигура, която размахваше ръце, прелитайки покрай хотела.

– Безумен глупак! – изръмжа Конрад. – Какво ли не правят хората за пари!

– Като дете – рече Форест – мечтаех да се разходя така по крилото на летящ самолет. На този обаче не му липсва смелост. Виж го! – самолетът се връщаше, като летеше все така ниско. Човекът се бе изправил на ръце и пазеше опасно равновесие на самия ръб на крилото. Ревът на самолета почти заглушаваше възбудените крясъци на хората долу, в градината, които махаха с ръце. – Ето го пак! – възкликна Форест и се наведе още повече. – Сега пък на една ръка...

Конрад усети как килимчето, върху което стояха, внезапно се хлъзна в момента, в който Форест рязко се наведе. Видя как прокурорът залитна напред и отчаяно се опита да се улови за перваза на прозореца. Конрад го сграбчи за пеша на сакото и се напрегна, усетил, че Форест губи равновесие. За някаква страшна част от секундата му се стори, че сакото ще се изплъзне от ръката му, но Форест съумя да се улови за рамката на прозореца и да се издърпа обратно в стаята.

– За Бога... – задъхано произнесе Конрад.

Прокурорът беше блед като смъртник, потресен от случилото се.

– Благодаря ти, Пол – дрезгаво рече той. – Божичко! Замалко да падна! Виж колко е високо! Фу! Килимчето май се плъзна...

Конрад стоеше като вкаменен, с пребледняло лице. Над рева на връщащия се самолет и

двамата чуха безумен писък на ужас, който смрази кръвта в жилите им.

– Какво беше това? – извика Форест.

Конрад се спусна към вратата, отвори я с рязко движение и хукна неவிждащ нищо към стаята на Франсис. Двама полицаи се зададоха от другия край на коридора. Конрад ги изпревари и пръв отвори вратата. Двете жени полицаи стояха далеч от прозореца като статуи, пребледнели като смъртници.

Мадж Филдинг кършеше ръце, лицето ѝ бе пепеляво. От Франсис нямаше и следа.

– Мадж! Какво стана? – попита Конрад със схванато гърло.

– Тя изчезна! Беше се надвесила през прозореца и гледаше самолета и изведнъж изпищя. Втурнах се към нея, но не успях. Сякаш нещо я издърпа през прозореца. Тя се съпротивяваше, но килимчето се изплъзна изпод краката ѝ и тя полетя...

Форест мина покрай Конрад и отиде до прозореца. Погледна надолу. На шейсет метра под него на осветения от луната пясък лежеше Франсис, просната като малка счупена кукла.

Той дълго я гледа, после отстъпи назад. Конрад се приближи с несигурна крачка към едно кресло и тежко се отпусна в него.

– Край! – тихо и яростно произнесе Форест. – По дяволите! Край на делото ни срещу Морър – излетя през прозореца също като нея.

Самолетът още веднъж описа кръг над хотела, сетне неоновите му светлини угаснаха и той се понесе далеч към морето, като предаден Богу дух.

XLII

На другата сутрин в десет часа Джек Морър, придружен от адвоката си Ейб Головиц и четирима телохранители с издялани като от гранит лица, пристигна пред кметството в сребристосиния си кадилак. Половин час преди това всички вестници в града бяха известени, че Морър е тръгнал да се предаде на прокурора. Огромна тълпа репортери, оператори и телевизионни камери, както и три кинокамери, го чакаха. Репортерите се хвърлиха към него и го обградиха, но телохранителите образуваха защитна стена, отблъсквайки всички встрани.

– Малко търпение, момчета – обърна се Морър към журналистите. – Като изляза, ще направя изявление. Засега не мърдайте от тук и изчакайте да поговоря с прокурора.

– Защо сте толкова убеден, че ще излезете от там? – изрева насреща му един репортер, пламнал от гняв.

Морър му се усмихна широко и дружелюбно и все така обграден от телохранителите си, се изкачи по стъпалата към входа на кметството и изчезна вътре.

– Тлъсто копеле! – изкоментира репортерът. – Само че няма да се изкопчи този път! Пипнаха го, където най боли.

– Така ли мислиш? – присмя му се журналистът от “Пасифик Хералд”. – Допускаш ли, че мръсник като Морър ще се предаде, ако не си е опекал работата? Залагам десет долара, че след десет минути ще излезе през тази врата свободен като волна птичка!

– Приемам баса ти, синко – съгласи се колегата му и го изгледа със съжаление. – Случайно са ми известни уликите, които Форест държи в ръце.

– А случайно да ти е известно, че единственият свидетел, който можеше да даде показания срещу Морър, е паднал снощи от прозореца? – не се предаваше представителят на “Пасифик Хералд”. – Едно не можеш да отречеш на тази мазна змия, не е допуснал досега някой да свидетелства срещу него, няма и да допусне...

– Нещастен случай – разгорещено заспори другият репортер. – Разговарях с Конрад, а той е в течение на нещата. Без да иска, паднала от прозореца.

– Както Уайнър се удавил, без да иска, във ваната, нали? Ако вярваш на тези шуротии, тогава ти си единственият след тоя глупак Конрад.

Десет минути по-късно все още спореха, когато тълпата внезапно спря да шуми и като вдигнаха очи, двамата репортери зърнаха каменните лица на четиримата телохранители, които излязоха от вратата с Морър помежду им.

Морър сияеше. Спря на горната площадка и погледна към множеството камери и враждебни лица на журналистите.

– Е, момчета – задъхано започна той. – Оказа се, че всичко е било само една грешка.

– Един момент, господин Морър – възбудено се провикна телевизионен журналист с камера в ръка. – Бихте ли слезли тук да кажете нещо по микрофона? Ще направите ли изявление?

– Разбира се! Нали ви обещах, а аз винаги изпълнявам обещанията си.

И той се запъти към чакащите го микрофони.

– Сега е моментът – заговори той право в тях – да благодаря на всичките си доброжелатели за подкрепата, която ми оказваха по време на тази нелепа, но все пак неприятна ситуация, възникнала изцяло в резултат на недоразумение между полицията и прокуратурата. Както ви е известно, беше издадена заповед за арестуването ми. Бях обвинен в убийството на госпожица Джун Арнът, моя много скъпа приятелка... – Морър с усилие удържаше широката си искрена усмивка под открития циничен поглед на журналиста от “Пасифик Хералд”, който се беше промъкнал на първата редица и сега не откъсваше от него изпълнените си с нескрито презрение очи. Гангстерът си отбеляза наум, че трябва да се погрижи този хлапак да бъде пребит от бой при първия удобен случай. – Много скъпа приятелка – повтори той отсечено и отмести поглед от репортера на “Пасифик Хералд”. – Прокурорът е честен мъж, от когото искрено се възхищавам и който стои над корупцията, царяща сред съдебната администрация. Той искрено е вярвал, че държи доказателства срещу мен, и открито заявявам тук, пред вас, че, издавайки заповед за арестуването ми, той е изпълнил своя граждански и служебен дълг – Морър сниши глас, усмихна се по-широко и отклони очи от вперените в него многобройни погледи. Вниманието му бе съсредоточено върху телевизионните камери. В края на краищата тези камери отнасяха речта и лицето му в домовете на хиляди балами, които играеха комар в клубовете му, използваха проститутките му, плащаха му профсъюзен членски внос, пиеха долнопробното му шампанско и гласуваха на изборите за неговите хора. Така че заслужаваха най-малкото да им се усмихне широко. – По силата на уликите, които са му били представени, той не е имал друг избор, освен да издаде заповедта. Но като се е вгледал по-внимателно, е открил, че това всъщност не са никакви улики... – той размаха дебелиите си бели ръце. – И за миг не допускате мисълта, че прокурорът се е отнесъл безотговорно към задълженията си. Не, случаят не е такъв. Улики е имало. Ако си бях тук, в града, а не далеч в открито море, заповедта за арестуване изобщо нямаше да бъде издадена, тъй като щях лично да оборя уликите, така както ги оборих току-що – Морър се усмихна право в телевизионните камери. – Споменах вече, че Джун Арнът ми беше скъпа приятелка – продължи той. – И така си беше. Никога не бих ѝ причинил зло и никога не съм ѝ го причинявал. Смъртта ѝ беше голям удар за мен. Щом научих, че е издадена заповед за арестуването ми, веднага се върнах да оборя обвинението. Господа, прокурорът оттегли обвинението си. Той дори беше достатъчно любезен да ми се извини за причинените неудобства...

Журналистът на “Хералд” го прекъсна яростно:

– Отричате ли, че подготвеното срещу вас дело се проваля, защото единствените двама свидетели много удобно загинаха при несчастни случаи?

Морър го изгледа със съжаление. Това младо копеле ще завърши в най-скоро време в бъчва, напълнена с цимент и пусната на дъното на морето, рече си той и тъжно поклати глава.

– Господин Форест не ми спомена за никакви свидетели. За тях знам само онова, което прочетох днес в сутрешните вестници. Научих, че недалеч от басейна на скъпата ми приятелка Джун Арнът е бил намерен моят златен молив с отпечатащи от пръстите ми и петна от кръв. Кръвта се оказала от групата на госпожица Арнът и полицията стигнала до прибързаното заключение, че тъй като там, където бил намерен моливът, нямало никаква

кръв, значи аз съм я убил. Това е несигурната улика, на която полицията е основала обвинението си. Случи се така обаче, че предишния ден, когато гостувах на госпожица Арнът, аз си порязах пръста и изцапах с кръв молива. После го изтървах в канала – той млъкна за малко, после добави с усмивка, която можеше да се изтълкува и като озъбване: – Нима съм виновен, че двамата с госпожица Арнът сме от една и съща кръвна група?

Морър даде знак и четиримата телохранители веднага тръгнаха напред, отблъсквайки репортерите встрани, а той се спусна бързо по стълбите и се мушна в колата си, която потегли с шеметна бързина. Веднага щом се отдалечиха от многобройните зяпачи, отметна назад глава и се изсмя – кратко и лаещо.

– Ужасно смешно беше, Ейб! За нищо на света не бих пропуснал спектакъла, който представляваше физиономията на този тъпанар Форест, като му разясни нещата! Божичко! Ама му дадохме да се разбере, а? – той шляпна Головиц по дебелото бедро – А сега на работа. Ето какво искам от теб, Ейб: да ми направиш списък на всичките ми пари и ценни книжа – на всеки долар. Говоря за наличните. Искам също така списък на акциите при сегашните борсови цени.

Головиц му хвърли бърз, изпълнен с подозрение поглед.

– Какво си намислил, Джак?

– Не е твоя работа. Може да се оттегля. Пари имам колкото ми трябват. Писна ми от този синдикат. Като толкова им е потрябвала Калифорния, да заповядат.

– Аз пък си мислех, че ще се погрижиш за Ферари – рязко му напомни Головиц.

Морър се усмихна, но очите му бяха като бучки лед.

– Така си е, правилно си помислил. Но Сигъл оплеска работата. Изобщо оплеска всичко, което можа. Само с жените го биваше, за нищо друго...

Головиц изгледа Морър с преbledняло лице.

– Какво стана с него?

– Ферари се оказа с по-бързи реакции от него, ето какво стана. Беше голям риск, от който нищо не излезе. Разговарях с Големия Джо. Обясних му, че нямам нищо общо с тази работа. Той много се смя при мисълта, че някой изобщо се е опитал да очисти Ферари. Много се смя.

Големият кадилак свърна към отворената порта на имението на Морър и пое по алеята. Головиц забеляза на ярката утринна светлина множество мъже, които шареха напред-назад.

– Тези кои са? – попита той. – Какво правят тук?

– Просто вземам някои предпазни мерки. Не обичам рисковете. Ако Ферари се опита да ми погоди някой номер, толкова по-зле за него.

Головиц нищо не каза, но по дебелия му гръб преминаха студени тръпки. Нима Морър допуска, че тези главорези ще го защитят от Ферари, ако той наистина реши да го ликвидира, почуди се той. Възможно ли е да е толкова сляп, глупав и самонадеян?

Колата спря пред помпозния вход.

– Значи се разбрахме, Ейб – ще ми приготвиш списъците и ще дойдеш да обядваме тук. Яхтата е готова. Може още тази вечер да отплавам – и с тези думи Морър стана и слезе от колата.

– Джак – пресипнало се обади Головиц. – А с мен какво ще стане, ако ти отпътуваш?

Морър го зяпна, сякаш не беше сигурен, че е чул добре.

– С теб ли? – попита и се намръщи. – Е, все някак си ще се справиш. Големия Джо може да

ти намери някаква работа. Може да те вземе на мое място. Пък и вече си достатъчно голям, за да се грижиш сам за себе си, нали? – и го озари с вълчата си усмивка. – А може пък да ми хрумне нещо друго, докато дойде време за обяд... – и Морър влезе в къщата, като остави в колата една отчаяна дебела развалина. В антрето се мотаеха трима от телохранителите му с непроницаеми лица, които замръзнаха, щом го зърнаха. – Никъде да не мърдате, момчета – нареди им той. – И си дръжте очите отворени на четири!

– Разбира се, шефе – обади се единият. – Бъдете спокоен. Нищо няма да се случи.

– И точно така трябва – изръмжа Морър и влезе в просторния слънчев хол.

До отворения прозорец стоеше Долорес, стройна и прелестна в простичката си черна рокля. Имаше сенки под очите, а и лицето ѝ беше бледо.

– Здравей, Джек.

– А, ти ли си, Доли? – попита Морър. – Налей ми нещо за пиене, моля те – и той отиде до нея и надникна през прозореца към голямата терасирана градина. По всички ъгли се виждаха телохранители, някои от тях с автомати под мишница. – Сигъл се опита да очисти Ферари – заговори, докато Долорес му пълнеше една чаша, и се отпусна в едно кресло с гръб към прозореца. – Ферари обаче му забил ножа. Вземам някои предпазни мерки, докато джуджето е още в града – Долорес не каза нищо. Подаде му чашата и седна на малката масичка до него. – Е, Доли, това е последната чашка, която пия в твоята компания. Напускам града завинаги.

– Така ли? – попита тя без капка интерес в гласа.

– Да. Заминавам за Флорида. И много здраве на синдиката! За човек с моите способности и пари възможности за изява колкото щеш във Флорида! Но трябва да помисля какво да правя с теб.

– Не се безпокой за мен – рече Долорес, без да го погледне, сетне пак отиде до прозореца.

– Никак даже не се безпокоя за теб – засмя се Морър. – Но не мисля, че от Ейб ще излезе добър съпруг за теб. Той не издържа на напрежението. Няма да се учудя, ако днес му се случи нещо лошо. Ще съжаляваш ли?

– Не.

– Мислех, че храниш надежди той да ме наследи, Доли.

– Как ти хрумна такава идея? – попита тя и погледна надолу към безбройните стълби, които свързваха терасите. По тях се изкачваше дребна фигура в черен костюм и с черна шапка. Беше Ферари. Вървеше бавно и плавно, с ръце в джобовете, с вдигнато лице, с очи, впити в прозорците на стаята. Той сякаш не забелязваше изобщо телохранителите, които стояха неподвижни, без да откъсват очи от него. Мина покрай единия, после покрай втория. Никой от тях не помръдна. Само го гледаха. Ферари се приближаваше бавно – заплашителна миниатюрна фигурка, която се придвижваше като призрак.

– Значи съм грешал? – чудеше се Морър. – Да не би да си била хвърлила око на Сигъл?

– Не – отвърна тя, обърна гръб на прозореца и тръгна към вратата. – Нали не искаш да дойда с теб, Джек?

Той я изгледа усмихнато.

– Ти никъде няма да ходиш, Доли, никъде!

Долорес го изгледа замислено и той се изненада, като не прочете никакъв страх в прекрасните ѝ очи.

– Ясно – каза тя, отвори вратата и излезе в антрето.

Там нямаше нито един телохранител.

Докато се изкачваше бавно по стълбите към спалнята си, Долорес се питаше кога ли Големия Джо бе заграбил организацията. Явно бе действал светкавично. Попита се също какъв ли щеше да бъде животът ѝ с Ферари.

Влезе в стаята си и седна. Стана ѝ зле и усети някакъв хлад, защото бе живяла с Морър четири дълги години, бе споделяла леглото му, бе приемала както подаръците, така и оскърбленията му. Затвори очи и зачака звука, който щеше да я извести, че е станала собственост на Ферари и вдовица на Морър.

Внезапният изстрел от долния етаж ѝ подежда като плесница. Тя се наведе напред, закри лице с ръцете си и заплака – за пръв път от много години.

Не плачеше за Морър. Плачеше за себе си.